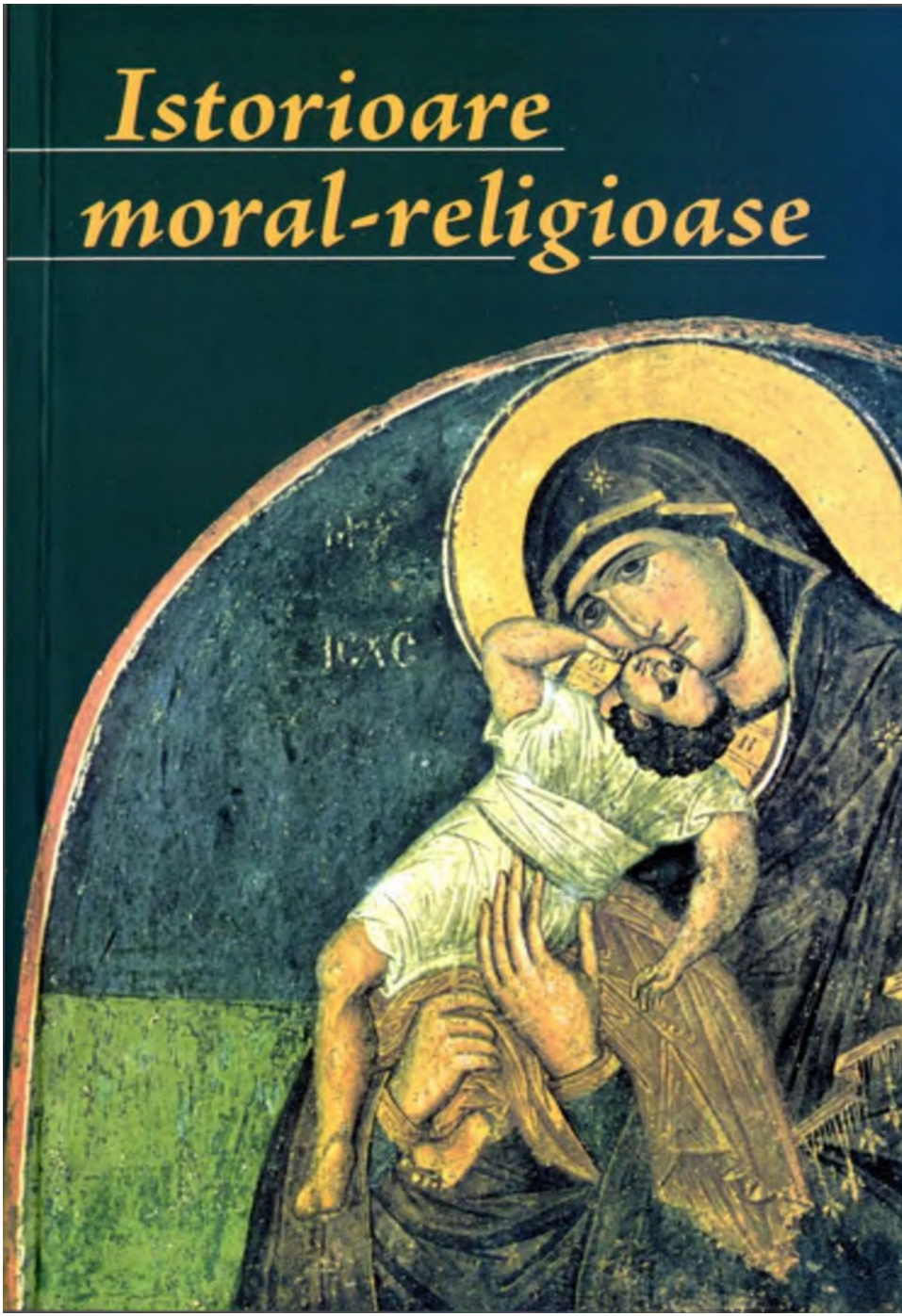

Istorioare moral-religioase

Antologie alcătuită de
PR. VALERIU DOBRESCU
Tipărită cu binecuvântarea
Preasfinţitului CALINIC
Episcopul Argeşului şi Muscelului
EDITURA ICONA
Arad, 2012

În memoria părinţilor mei, Stelian preotul şi Maria presvitera, care m-au îndrumat pe cărarea luminoasă a trăirii Ortodoxiei româneşti

Mulţumim Fundaţiei Aldea Tudorache pentru sprijinul acordat acestei cărţi.

Articol I. Cuvânt înainte

Era Creştină a depăşit anul 2000. Au trecut 20 de veacuri de când NAŞTEREA MÂNTUITORULUI – evenimentul cel mai important din istoria omenirii – a despicat Timpul în două: *înainte de HRISTOS şi după HRISTOS. CREŞTINISMUL a fost, este şi va fi VIAŢA* şi *FERICIREA OMULUI.*

În decursul vremurilor Creştinismul a avut mulţi şi puternici duşmani, dar toţi au rămas neputincioşi ca în faţa unei pietre de granit, deoarece PIATRA este HRISTOS.

Astăzi, când vrăjmăşia împotriva lui DUMNEZEU şi indiferenţa faţă de învăţătura Sa se multiplică sub nenumărate şi insesizabile chipuri, este nevoie stringentă ca omul să lupte cu toate puterile lui împotriva răului. Un ajutor împotriva puterilor întunericului îl constituie exemplul bun, pilda de urmat care-l ajută pe om, de la leagăn până la mormânt, să călătorească pe drumul fericirii veşnice.

Am adunat şi prelucrat aceste pilde moral-religioase, ca să fie la îndemâna celor care doresc să trăiască o viaţă plăcută lui DUMNEZEU.

Din aceste scurte istorioare, bine înţelese şi puse la inimă, sufletele noastre se vor îmbogăţi şi vor spori în credinţă, nădejde, dragoste, milostenie, cinste, adevăr, dreptate, evlavie, bunătate, modestie, cumpătare, recunoştinţă etc.

Le-am numit morale, căci morala este trăirea CONŞTIENTĂ a vieţii, arta înfrumuseţării existenţei umane şi calea către FERICIRE; şi religioase, deoarece RELIGIA reface şi desăvârşeşte legătura conştientă şi liberă a omului cu DUMNEZEU.

Fie ca aceste pilde, pe care le-am folosit multă vreme în scop didactic şi catehetic, să pătrundă inimile cititorilor şi să-i călăuzească spre fericirea veşnică, care se dobândeşte numai prin Iubirea Creştină, adică prin iubirea de DUMNEZEU şi de OAMENI.

Oare să nu iubim şi să nu trăim noi RELIGIA IUBIRII?

Pr. *Ic. Stavr. Valeriu Dobrescu*

AZUGA – Prahova

30 iunie 2007

Notă: *Aceste istorioare morale au fost culese şi prelucrate în scop didactic, îndeosebi din lucrările lui Alex. Lascarov-Moldovanu, şi din reviste, ziare şi publicaţii vechi.*

Pr. *V. Dobrescu – Azuga – Prahova*

Articol II. 1. Zilele omului, ca floarea câmpului…

Viaţa omului, ca un fulg de zăpadă…

Să privim cu luare aminte la picătura de zăpadă, care s-a transformat, în înălţimile văzduhului, din stropul de apă, în frumosul şi strălucitorul fulg de zăpadă. Acum are o înfăţişare cu totul alta: strălucitoare. Fulgul de nea pluteşte prin atmosferă mândru de înfăţişarea sa. Dar aşteaptă o clipă: la prima rază de soare, el se pierde într-o picătură de apă.

Aşa se va întâmpla şi cu oamenii, când vor vedea pe Dumnezeu. Raza Soarelui Celui neapus, a lui Hristos Mântuitorul, îi atinge pe toţi, transformându-i într-o clipă. Din toată viaţa pe care au trăit-o pe pământ nu rămâne decât fapta, care-l va aşeza pe om în rai sau în iad.

Articol III. 2. Învierea noastră

Dacă iarna îşi întinde mantia ei de zăpadă şi nu se mai vede nici urmă de viaţă, oare s-a stins viaţa în natură?

Dacă grăuntele a fost îngropat în pământ, oare viaţa lui s-a sfârşit?

Dacă omida se închide în gogoaşă, oare viaţa ei s-a terminat? Nici vorbă. Primăvara totul reînviază; din grăuntele îngropat ia naştere altă plantă şi din omidă ia naştere altă vieţuitoare – un fluture. Oare omul să fie condus de altă lege? Pentru ce plantele şi omizile să învieze, iar omul nu?! Creatorul Legii veşnice, Dumnezeu, ne spune: „Va veni vremea când cei din morminte vor auzi glasul Fiului Omului şi se vor scula spre învierea vieţii sau osândei”.

Articol IV. 3. Răscumpărătorul

Într-o piaţă de sclavi din Africa, era spre vânzare şi o tânără negresă, care-şi aştepta soarta foarte îngrijorată. Ultimul preţ îl oferise un negustor şi acesta se pregătea s-o ia cu el, dar un creştin milos, care era de faţă, oferi un preţ mai mare şi cumpărând-o, îi zise cu milă, dar fericit că o salvase: „Eşti liberă, du-te unde vrei” şi se depărta de ea, văzându-şi de treburile lui.

Biata negresă nu-şi dădu imediat seama de ceea ce se întâmplase cu ea, până când cei din jurul ei îi spuseră: „Domnul acela te-a cumpărat şi ţi-a dăruit libertatea”.

Cu ţipete de bucurie, tânăra alergă după răscumpărătorul ei şi-i zise, căzându-i în genunchi: „Tu eşti răscumpărătorul meu şi vreau să-ţi slujesc de bunăvoie toată viaţa mea”.

Şi tu creştine, ai un Binefăcător, Care te-a răscumpărat din robia păcatului şi din osânda iadului. Lui îi datorezi totul. Cazi în genunchi înaintea Răscumpărătorului tău Iisus Hristos – şi slujeşte-l Lui toată viaţa ta.

Articol V. 4. Suferinţa transformă pe om

Un tânăr necredincios se întoarse la Dumnezeu, după ce trecu prin multe necazuri şi suferinţe, datorită vieţii păcătoase. Întorcându-se în orăşelul său natal se întâlni cu unul din prietenii lui de petreceri păcătoase, care-i zise:

Ce, nu mă mai cunoşti? Sunt cutare…

Te cunosc, răspunse tânărul. Tu eşti tot tu. Te cunosc, dar eu nu mai sunt eu. Şi merse mai departe, bucuros că a scăpat de viaţa păcătoasă.

Articol VI. 5. Cuvântul lui Dumnezeu şi sămânţa

Asemănarea Cuvântului lui Dumnezeu cu sămânţa este tot ce poate fi mai potrivit. Pune alături o sămânţă şi o piatră scumpă. Piatra de preţ, fiind mai strălucitoare, va atrage asupra ei mai multe priviri decât modesta sămânţă. Pune-le însă pe amândouă în pământ; vei vedea că piatra, oricât de preţioasă ar fi ea, tot piatră rămâne, pe când sămânţa va încolţi, va creşte şi va da naştere unei plante, unui pom sau arbore, care va produce roade gustoase, folositoare.

Întrebarea este şi pentru om aceasta:

Nu ce porţi pe tine: blănuri, stofe scumpe, mătăsuri, pietre scumpe etc., ci ce porţi în tine: fapte bune sau fapte rele? Viaţă sau moarte?

Articol VII. 6. Testamentul şi moştenirea

Un om a primit însărcinarea să studieze testamentele şi actele de moştenire dintr-un oraş. Munca îi părea plictisitoare. Iată însă că într-o zi a dat peste numele lui într-un testament, prin care i se lăsa ca moştenire o mare avere. Din acel moment plictiseala îi pieri şi citea cu plăcere şi atenţie totul.

Şi noi, creştinii ortodocşi, suntem moştenitorii celei mai mari împărăţii – împărăţia cerurilor. O avere mai mare ca aceasta nici că există. Iar Testamentul nostru este Sf. Scriptură. S-o citim tot timpul şi cu plăcere şi să nu neglijăm niciuna din condiţiile care trebuie îndeplinite pentru a intra în stăpânirea moştenirii făgăduite – împărăţia cerurilor, fericirea şi viaţa veşnică.

Articol VIII. 7. Creştinul pe marea vieţii

Vaporul când pleacă peste mări şi oceane, pluteşte cu siguranţă pe drumul său, ca şi cum ar merge pe şine de cale ferată, deşi nu vede ţărmul timp îndelungat. Cine-l conduce cu atâta precizie, încât ajunge la ţintă fără greşeală? Siguranţa drumului i-o dă fie harta, fie busola, fie radarul, fie radioul sau toate la un loc.

La fel se întâmplă şi cu creştinul cel adevărat. El nu vede cu ochii ţinta călătoriei lui, dar este încredinţat că va ajunge la ţinta dorită cu corabia vieţii sale. Cine-l conduce

cu atâta precizie, ca să ajungă în împărăţia lui Dumnezeu? Are şi el harta, busola şi radarul său: acestea sunt: Sf. Scriptură, Credinţa, faptele bune şi Harul lui Dumnezeu.

Articol IX. 8. Nu există Dumnezeu?

Un preot care călătorea a intrat într-un restaurant ca să prânzească. La o masă alăturată câteva persoane discutau. La un moment dat un bărbat mai aprins în discuţie lovi cu pumnul în masă spunând că Dumnezeu nu există şi că El este invenţia preoţilor şi arătă cu degetul spre preot.

Unii au început să râdă, alţii se indignară de asemenea faptă. Preotul se sculă de la locul lui, se duse la cel care afirmase că Dumnezeu nu există şi-i zise: „Dragă domnule, ceea ce spui dumneata nu este ceva nou, pentru că se află scris în Sf. Scriptură” – Cum aşa? întrebă acela mirat. Asta n-am ştiut-o şi n-am auzit-o până acum de la niciun preot!

— Dacă nu crezi, am să-ţi şi arăt, continuă preotul şi scoţând din buzunar Noul Testament cu psalmi, citi versetul întâi din psalmul XIII:

„Zis-a cel nebun în inima sa: «Nu este Dumnezeu»”. Vezi, adăugă preotul, asemenea nebuni erau şi pe vremea regelui David, dar erau mai modeşti, pentru că gândeau asemenea nelegiuiri numai în mintea lor, nu strigau în gura mare, cum faci dumneata.

Articol X. 9. Nu există suflet?

Un necredincios, care ajunsese medic, întreabă o dată în ironie pe un preot:

— Sfinţia ta, porţi numele de păstor de suflete, dar ai văzut vreodată un suflet?

— Nu, răspunse preotul.

— Dar de auzit, l-ai auzit?

— Nu.

— Dar poate l-ai gustat?

— Nu, nu l-am gustat.

— Atunci poate ai mirosit vreun suflet?

— Nu, nu l-am mirosit.

— Dar poate ai simţit un suflet?

— Da, de simţit l-am simţit şi încă foarte bine.

— Va să zică, zise doctorul cu un aer triumfător, din cele cinci simţuri ale omului, patru vorbesc împotriva sufletului. Pe care să le credem? Pe cele patru sau pe cel singur?!

— Dumneata eşti medic, răspunse preotul. Ai văzut vreodată durere?

— Nu, zise medicul, n-am văzut.

— Dar de auzit, ai auzit-o?

— Nu.

— Dar, poate ai gustat-o?

— Nu, nici n-am gustat-o.

— Atunci poate ai mirosit vreo durere?

— Nu.

— Dar, poate ai simţit durerea?

— Da, am simţit-o şi încă foarte tare.

Va să zică, spuse preotul cu un aer îngăduitor, din cele cinci simţuri patru vorbesc contra durerii. Ce-ai zice, dacă cineva s-ar întemeia pe acest raţionament şi ar afirma că nu există durere?!

Articol XI. 10. Telefonul veşniciei

În sala de telefoane a turnului Eiffel din Paris, în timpul expoziţiei din anul 1890, se găsea o mulţime de oameni, cu coatele rezemate de o bară de lemn îmbrăcată în catifea, ţinând la ureche câte un receptor telefonic. Nu trecuseră decât 14 ani de la descoperirea telefonului de către omul de ştiinţă american Graham Alexander Bell (1847 – 1922).

Cei care aveau la ureche receptoarele erau cufundaţi în tăcere, dar foarte fericiţi, căci telefoanele lor erau puse în legătură cu o sală de muzică în care cânta o orchestră renumită şi cântăreţi celebri. Această muzică superbă o auzeau numai ei, iar ceilalţi vizitatori ai expoziţiei nu auzeau nimic; ba mai mult, aceia nici nu bănuiau că există aşa ceva.

Dacă ne gândim bine, nu se petrece acelaşi lucru şi cu glasul lui Dumnezeu? Nu sunt în una şi aceeaşi lume, în aceeaşi localitate, în aceeaşi casă chiar, oameni care aud

glasul lui Dumnezeu şi oameni care nu-l aud? Nu sunt oameni care aud glasul lui Dumnezeu în sufletele lor, şi, oameni care-l tăgăduiesc sau îl resping?

Oare care din ei au dreptate? Convinge-te singur, făcând proba. Părăseşte traiul egoist, alungă din tine indiferenţa, pune la ureche telefonul veşniciei, adică tezaurul de cuvinte al Sfintei Scripturi şi al Sfintei Tradiţii şi vei auzi glasul Mântuitorului, care te cheamă neîncetat la o viaţă curată, senină, fericită, fără de sfârşit. Dacă vei urma poruncile Lui, vei auzi şi numele tău: „Veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu, ca să moşteniţi împărăţia cerurilor, pregătită vouă”.

Articol XII. 11. Cum mureau martirii

Cine vizitează Roma, are de văzut şi renumitul Colosseum, amfiteatru monumental, construit în timpul lui Vespasian şi Titus şi inaugurat în anul 80.

Ruinele Colosseumului sunt vestigii sfinte pentru cei care le vizitează şi-şi aduc aminte de creştinii care au pierit acolo sfâşiaţi de fiarele sălbatice, pentru că n-au voit să renunţe la credinţa în Hristos. În ziua inaugurării împăratul spuse în aplauzele mulţimii: Ne-am adunat aici, ca să inaugurăm Colosseumul. Facă zeii ca el să fie plin de glorie! Ziua de azi este o zi de sărbătoare în cinstea arhitectului care l-a construit, şi căruia trebuie să-i arăt recunoştinţa mea de împărat. Să fie aduşi creştinii pentru a se lupta cu fiarele. Ne vom desfăta astfel cu toţii împreună şi cu cel sărbătorit.

Grătarele cuştilor fură trase şi un grup mare de bărbaţi, femei şi copii fu aruncat în arenă. Erau creştinii osândiţi hrană fiarelor. În câteva minute leii, tigrii şi leoparzii sfâşiară prada şi din creştini nu mai rămăseseră decât oase împrăştiate prin ţărână şi bălţi de sânge pe care le lingeau cu cruzime fiarele.

Din galerii poporul roman strigă cu satisfacţie: „Ave Caesar!”, când deodată de pe banca de lângă împărat se ridică un bărbat şi strigă: „Şi eu sunt creştin”. Era arhitectul care construise Colosseumul. Mulţimea rămase uluită, dar în curând strigă într-un delir feroce: Ad leones,

adică: „La lei”. Împăratul făcu semn şi leii avură încă o pradă de sfâşiat. Aşa s-a sfârşit serbarea în cinstea arhitectului care ridicase Colosseumul.

O minte creştină a întocmit planul acestui măreţ monument şi cu sângele lui creştin a fost stropit în ziua inaugurării lui în anul 80.

Articol XIII. 12. Valoarea şi foloasele creştinismului

— Religia creştină n-are nicio valoare, zicea un necredincios către un preot. Creştinii pe care eu i-am cunoscut sunt sau ipocriţi, sau ignoranţi.

— Eu cred că ai cunoscut asemenea creştini, dar n-ai cunoscut adevăraţi creştini, răspunse preotul; deci nu este adevărată afirmaţia dumitale că toţi creştinii sunt ipocriţi şi ignoranţi, iar creştinismul nu are niciun preţ. Trebuie să cunoşti cel puţin un creştin adevărat, un om religios, un suflet evlavios şi numai atunci vei înţelege ce este şi cât preţuieşte Religia Creştină. Când cineva vrea să-şi dea seama ce este pictura, sculptura sau arhitectura, nu priveşte la cârpaci sau amatori, ci caută să vadă tablourile lui Rafael, Rubens, Rembrandt, Grigorescu; contemplează statuile lui Fidias sau Michelangello; vizitează Sfânta Sofia, Sf. Petru sau catedrale din Köln sau Milano; observă viaţa unui bun creştin, sau citeşte viaţa unui sfânt sau martir, ca Sf. Gheorghe, Ignatie, Dimitrie, ori a unui mare dascăl al Bisericii ca Sf. Vasile cel Mare, Grigorie, Atanasie şi atâţia alţii şi vei vedea ce este religia creştină şi ce foloase colosale a adus omenirii.

Articol XIV. 13. Să lucrezi ca pentru Dumnezeu

La moartea tatălui său, un tânăr moşteni o avere însemnată. Pe patul de moarte tatăl îl îndemnă pe fiul său să folosească o parte din averea pe care i-o lăsa în scopuri de binefacere, iar acesta îi făgădui.

În satul acela era un zidar sărac şi cu o casă de copii, dar nu era un om al lui Dumnezeu, ci creştin numai cu numele. Tânărul care moştenise averea îl chemă şi zise: „Vreau să ridic pe acest loc frumos, o casă aşa ca pentru un om muncitor cu mai mulţi copii. Îţi plătesc bine, numai să-mi faci lucru bun şi trainic!” Zidarul a făgăduit, a primit

banii necesari, iar tânărul bogat a plecat departe într-o excursie pentru câteva luni.

Înainte de a se apuca de treabă, zidarul ce şi-a zis? Nu mă vede nimeni… Voi cumpăra materiale cât mai ieftine şi slabe şi-l voi înşela pe cel avut! Lasă că nu-i strică să-i trag chiulul, căci nu se bagă de seamă la un om cu stare! Cu banii care-mi rămân petrec şi eu, ca să mai scap de necazurile mele… Şi aşa a şi făcut. A construit o casă ca vai de lume, slabă şi şubredă şi numai aspectuoasă, ca de făţuială; toţi banii care i-au rămas i-a cheltuit petrecând cum i-a plăcut lui.

Când s-a întors tânărul din excursie a văzut casa şi i-a înmânat zidarului un act zicându-i: „Iată, omule, acesta este actul de proprietate al casei; când te-am chemat ca să-mi construieşti casă, am făcut-o cu gândul ca s-o dăruiesc dumitale şi familiei, de aceea ţi-am zis să faci o casă bună şi trainică, ca pentru un om muncitor cu mai mulţi copii. Acum ia-ţi casa şi s-o stăpâneşti sănătos”.

Zidarul a rămas uimit şi ruşinat. S-a întristat şi şi-a zis: „Am vrut să înşel şi iată că m-am înşelat singur”. Şi de atunci zidarul şi-a schimbat felul de gândire şi de trai. Lucra ca pentru Dumnezeu, ştiind bine că, deşi nu-L vedem, Dumnezeu este întotdeauna de faţă cu noi.

Articol XV. 14. Rugăciunea (din inimă, stăruitoare şi cu credinţă)

Anul 1814. Întreaga Europă era bântuită de războaiele care nu mai conteneau. Oraşul Schleswig din Danemarca văzuse cu durere retragerea trupelor ocrotitoare şi populaţia rămasă în voia sorţii trăia clipe de groază, simţind apropierea duşmanilor. Ruşii şi Suedezii erau aliaţi şi în curând puhoiul cotropitor se va năpusti şi asupra acestui paşnic oraş, rămas fără apărare.

La marginea oraşului, tocmai la drumul mare era o căsuţă, în care toţi ai casei erau în mare nelinişte. Cu spaima zugrăvită pe feţe şi cu deznădejde în priviri, erau atenţi la orice zgomot din afară.

În mijlocul lor, bătrâna bunică, împovărată de ani şi necazuri, cu ochii înlăcrimaţi se ruga, grăind: „O, Doamne

Dumnezeule, numai către Tine, îmi îndrept tot focul inimii mele. Tu ne eşti sprijin şi ajutor. Ca să nu se apropie duşmanul de noi, înconjoară-ne, cu ziduri de apărare, Atotputernice!”

Alături de dânsa, un tinerel de vreo 20 de ani, străin de cele sfinte, ca unii tineri de lume nouă cunoscător ale învăţăturii lumeşti, dar nu în cele ale Bisericii lui Hristos, o priveşte cu dispreţ, zicându-i: „Hei, bunico dragă, duşmanii se apropie de noi şi Dumnezeul tău este departe foc. Chiar dacă te-ar auzi acum – ceea ce este imposibil – cum crezi că ar putea cineva, aşa la repezeală, să-ţi înalţe ziduri de apărare în jurul casei?!” „Dragul meu, răspunse bătrâna cu blândeţe, credinţa mea e neclintită. Dumnezeu poate să ne înconjoare chiar cu ziduri, dacă aşa va fi voia Lui Sfântă. Lui mă voi ruga neîncetat”.

Dar iată, vuiet, larmă, zgomote, cântece, strigăte şi urlete se aud dinafară. Năvălitorii, îndârjiţi de asprimea războiului, de foame şi frig, pătrund prin case cu sălbăticie. Dar netulburată, bătrânica cu credinţă se ruga mai departe. După cum credinţa ei înfruntase batjocura tânărului său nepot, aşa de neclintită era şi acum, când groaza domnea în jur.

Văzând cu spaimă cum se apropia zgomotul înfricoşător al duşmanilor, tânărul nepot se apropie de bunica lui şi o rugă să tacă, ca nu cumva duşmanii, atraşi de cuvintele rugăciunii pe care bătrâna le rostea cu voce tare, să pătrundă şi în casa lor. Dar bătrâna nu-l auzea, ci mai fierbinte şi mai stăruitor se ruga: „… cu ziduri de apărare ne înconjoară pe noi, Doamne!”

Un fapt extraordinar se petrecu; de dimineaţa şi până seara târziu, armata duşmană trecu necontenit prin faţa micii căsuţe, fără ca vreun picior de duşman să-i fi trecut pragul. Afară viscolea. Bătrâna zise către ai casei într-un târziu: „Trageţi oblonul, copii, şi odihniţi-vă, iar eu voi veghea mai departe în rugăciune”.

Afară se auzeau ropote de cai, zgomote de arme, strigăte, ţipete. În casele vecine pătrundeau zeci de inamici care devastau, loveau, răneau şi răspândeau teama

şi groaza, în rândul celor paşnici.

Cât e noaptea de lungă bătrâna şi-a zis fără întrerupere rugăciunea ei: „Cu zid de apărare, ne înconjoară, Doamne…” Pe afară de mult orice zgomot a amuţit. Zorile zilei pătrund, ca o rază de nădejde într-un suflet chinuit. Bătrâna, după ce îşi încheie rugăciunea cu câteva cuvinte de mulţumire către Domnul, trimite pe nepotul său să vadă ce-or mai fi făcând bieţii lor vecini.

Băiatul trase uşa, căci în afară nici că se putea deschide, căci zăpada troienită se înălţa ca de doi metri în jurul casei.

Toată familia privea uluită troienele de zăpadă din jurul casei.

Nepotul strigă uimit şi el de ceea ce se întâmplase: „Bunico dragă, uită-te bine, căci iată în jurul casei noastre, cu adevărat se află un zid de apărare. Bunul Dumnezeu, ţi-a ascultat rugăciunea şi a făcut cu noi o minune”.

„Da, zise bătrâna, palidă de atâta priveghere de o noapte întreagă, dar fericită că Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea şi i-a ocrotit pe toţi ai ei, într-adevăr Dumnezeu cu ziduri de apărare ne-a înconjurat”.

Şi… tânărul de lume nouă, înfumurat de învăţături deşarte şi necredincios până acum, deveni un alt om, sărută cu lacrimi mâna bătrânei sale bunici, îngenunche în locul ei şi… din cuget smerit se rugă lui Dumnezeu, pentru întâia oară.

Articol XVI. 15. Ispita (Să nu furi)

„Doamne, nu mă lăsa să mă abat de la poruncile Tale” (*Psalm 119*)

Vasile este un om cumsecade. Lui îi place Biserica, învăţăturile Evangheliei, rugăciunea şi cărţile serioase; cărţile religioase mai ales îi plac şi îl absorb. E binevoitor cu toată lumea şi iubit de toţi.

Într-o seară se întorcea de la câmp, trecând pe lângă o vie. Şi pentru că era aproape de Schimbarea la Faţă a Mântuitorului, strugurii începuseră să se coacă; chiar zări câţiva pârguiţi bine şi, cum vântul adia spre el, simţi în nări parfum de tămâioasă, încât îi lăsă gura apă. Pe acolo

nu era nimeni nici ţipenie de om… Se gândi să fure…

Dar se opri. Un glas şi o putere nevăzută îl ţintui locului. Cum? Să fure? El?! Îndemnuri ca acestea aude el oare la Biserică? Aşa ceva îl îndeamnă „Vestea cea bună” a lui Hristos?! Vai! Cum mă încearcă ispita?! Pe loc trebuie s-o înfrâng. Buni şi frumoşi vor fi strugurii, dar mai bună şi frumoasă este învăţătura Sf. Evanghelii! Acestea zicându-şi, căzu în genunchi şi Vasile se rugă: „Doamne, nu mă lăsa să mă abat de la poruncile Tale”. (Ps. 119: 10). Abia isprăvi rugăciunea şi paznicul viei apăru, zicându-i: „Doamne ajută, frate Vasile, şi aici îţi faci rugăciunea?!”. „Auzii tocând” (bătând toaca), zise Vasile, cu glasul stins şi îndepărtându-se îşi făcea mereu cruci, mulţumind lui Dumnezeu că i-a ajutat să nu cadă în ispită şi să păcătuiască.

Articol XVII. 16. Blândeţea (Forţa care preface răul în bine)

Sf. Macarie Egipteanul se reîntorcea cu un elev de-al său, la locuinţa din pustie. Având de urcat un mic deal, discipolul care era tânăr avea un avans de câteva sute de metri, înaintea maestrului său, care era mult încărunţit. Întâlnind la o răspântie un preot păgân, îi zise: „Fugi din calea mea, slujitor al diavolului”.

Simţindu-se ofensat, slujitorul idolilor păgâni îl lovi pe tânăr cu bastonul, care căzu ameţit la pământ. După câteva minute de mers, păgânul se întâlni cu Macarie. Acest om al lui Dumnezeu, fără să aştepte salutul din partea celuilalt, îl salută zicându-i: „Dumnezeu să-ţi ajute, iubite frate şi să ai o călătorie uşoară”.

Preotul păgân rămase pironit de uimire, emoţionat şi adânc pătruns, ştiind bine că Sf. Macarie e creştin. „Dar eu sunt păgân”, zise el, „cum poţi să mă numeşti frate?! Ba, mai mult, acum câteva minute, am trântit la pământ cu o lovitură de baston, pe unul din discipolii (elevii) tăi. Mai poţi şi acum să-mi zici frate şi să-mi mai doreşti şi o călătorie bună?!” Sf. Macarie îi răspunse: „Acum, cu atât mai mult îţi doresc drum bun, după ce ai apucat pe un drum rău, al răutăţii şi al răzbunării; şi tot frate îţi spun,

pentru că având ca Tată pe Dumnezeu înseamnă că noi toţi suntem fraţi”.

După scurt timp, preotul păgân l-a vizitat pe Macarie şi, după o lungă convorbire duhovnicească, a cerut să fie botezat şi încreştinat. Iată unde duce puterea blândeţii.

Articol XVIII. 17. Înjurătura

Un creştin, temător de Dumnezeu, avea un vecin care adesea înjura pe Dumnezeu, ori de câte ori avea vreun necaz sau nu-i ieşeau lucrurile precum voia el. Toţi îi spuneau că înjurătura este păcat mare, dar el motiva că e iute din fire şi nu poate răbda să nu înjure.

Într-o bună zi celui binecredincios îi veni o idee bună. Luă o hârtie de 100 de lei, i-o arătă vecinului care avea patima înjurăturii şi-i zise: „Măi Mitrule, ieri am hotărât să mergem azi amândoi la arat. Iacă, vezi suta aceasta? Dacă azi nu vei înjura, diseară ţi-o pun în palmă”. Mitru privi cu coada ochiului la bani şi bucuros, promise că nu va înjura.

Se urcară amândoi în căruţă şi porniră la treabă. La capătul satului caii se speriară de ceva trecură prin şanţul de pe marginea drumului şi apoi reveniră pe şosea. Mitru era cât p-aci să tragă o înjurătură, dar se abţinu, gândindu-se la suta de lei.

Pe la jumătatea drumului, caii nu voiră să treacă printr-o băltoacă decât la pas şi Mitru era gata, gata să repeadă o înjurătură, dar îşi înfrâna limba, având în mintea lui chipul bancnotei de 100 de lei. Până seara au mai fost câteva prilejuri de înjurat, dar suta i-a închis gura.

Ajunşi acasă în ogradă, în timp ce deshămau caii, bunul vecin al lui Mitru îi zise: „Măi dragă Mitrule, de câte ori te-am rugat să nu înjuri, tu mi-ai răspuns că nu te poţi abţine, că eşti iute. Iată, astăzi te-ai abţinut, te-ai înfrânat, ţi-ai stăpânit limba, deşi ai avut destule necazuri. Şi acum îţi pun suta în palmă aşa cum am promis; dar să ţii minte că banii aceştia au fost Dumnezeul tău, căci de dragul lor te-ai oprit de la înjurat astăzi, şi nu de dragul Celui de Sus, al Bunului nostru Dumnezeu”.

Mitru stătu câteva clipe pe gânduri şi apoi zise cu hotărâre: „Primeşte banii înapoi, căci eu de azi încolo,

toată viaţa mea, nu voi mai înjura. Mi-o fi şi mie mai scump Dumnezeu, decât banul”.

Şi după cum creştinul adevărat şi-a ţinut făgăduiala, punându-i în palmă suta de lei vecinului său care reuşise să-şi stăpânească limba o zi întreagă, tot astfel şi Mitru şi-a ţinut făgăduiala. În viaţa lui nimeni nu l-a mai auzit înjurând.

Sf. Scriptură ne povăţuieşte, zicându-ne: „Cel ce-şi păzeşte gura (limba) îşi păzeşte sufletul. (Pilde XIII, 3)

Articol XIX. 18. Să nu huleşti cele Sfinte

Grecii au avut, ca şi Romanii mulţi zei. Dar când au cunoscut religia creştină au simţit dumnezeirea ei şi mulţi au apărat-o cu sângele lor. Au fost însă şi cazuri, mai ales cu cei care deveneau puternici în stat, care s-au lepădat de credinţa lui Hristos, pentru a putea domni cu mai multă tiranie poporul, proclamându-se ei înşişi zei. Iată un caz din istoria universală:

Romanii au avut un împărat cu numele Iulian. Istoria îl consemnează sub numele de Flavius Claudius Iulianus (331 – 363) care a domnit între 361 – 363.

Nepot al lui Constantin cel Mare (273 – 337) era creştin, dar fiind proclamat împărat de către trupele din Galia, se leapădă de credinţa creştină, fapt pentru care a fost numit „apostatul” adică „renegatul” sau „lepădatul”.

Acest împărat avea o plăcere deosebită să-L batjocorească pe Dumnezeu. Mântuitorului Iisus Hristos nu-i spunea decât „Galileanul” sau „Fiul lemnarului” batjocorind numele lui Iisus. Într-o zi întâlnindu-se cu un bun creştin pe care împăratul îl cunoştea îi zise în bătaie de joc: „Oare ce mai face Galileianul acela, fiul lemnarului? Acesta îi răspunse: „Împărate – Fiul Lemnarului pregăteşte scândurile pentru sicriul înălţimii Voastre”. Împăratul râse cu un aer de atotputernic.

Dar parcă Dumnezeu a grăit prin gura creştinului evlavios, căci după câteva zile, împăratul Iulian muri într-o luptă în Mesopotamia, împotriva Perşilor. Fiind rănit de moarte în această bătălie, ultimele lui cuvinte au fost acestea, pe care istoria le-a consemnat: „Ai învins,

Galileiene”.

Dumnezeu i-a închis pe veci gura cu care împăratul hulea şi, tot pe veci, i-a schimbat coroana cea de aur cu alta de foc nestins, în iad.

Articol XX. 19. Un tânăr huleşte Sf. Taină a spovedaniei

Într-un sat din Tirol – o provincie în Austria – un tânăr şi-a pus în cap să facă o trăsnaie ca să-i meargă vestea; şi-a luat câinele de lanţ şi s-a dus cu el la preot, zicându-i: „Părinte am venit să-mi spovedeşti câinele”.

Preotul s-a întristat, văzând că tânărul îşi bate joc de Sf. Mărturisire şi răspunse: „Nu uita, dragul meu, că Dumnezeu vede şi aude totul. Probabil că tu ai nevoie de spovedanie şi vei cere-o la nevoie, iar Dumnezeu nu te va învrednici de ea şi vei muri nepregătit pentru viaţa de dincolo, care este veşnică”.

După câteva zile, preotul fu chemat în grabă de către un pădurar să spovedească şi să împărtăşească pe tânărul cu pricina, care a fost scos de câţiva oameni de sub un copac pe care-l tăiase şi îl apucase sub el. Din puţinele cuvinte pe care tânărul cu multă greutate le mai rostea, oamenii au priceput că-i roagă să alerge la preot pentru a se spovedi şi împărtăşi.

Cu toată bunăvoinţa şi graba oamenilor şi a preotului, când s-a apropiat preotul cu Sfintele Taine, tânărul a horcăit de câteva ori, sângele l-a năpădit pe nas şi pe gură şi după câteva clipe şi-a dat sufletul în mari dureri trupeşti şi sufleteşti. Cuvântul preotului s-a împlinit. Dacă tânărul mai înainte a cerut în bătaie de joc Sfânta Taină pentru un animal, Dumnezeu l-a lipsit pe el chiar atunci când a cerut-o pentru mântuirea lui.

Articol XXI. 20. Voltaire huleşte creştinismul

Voltaire (1694 – 1778) marele filosof şi scriitor francez, un înverşunat duşman al Bisericii lui Hristos, afirma într-o scrisoare către un prieten de-al lui, că peste 20 de ani Biserica Creştină nu va mai exista, iar Biblia va dispărea, căci nimeni nu o va mai citi. Oare s-a împlinit profeţia lui Voltaire, sau el a fost un profet mincinos, ca

atâţia alţii?

Istoria ne dovedeşte, că exact după 20 de ani, Voltaire moare, iar casa în care el a scris epistola către prietenul său, a devenit una din multele tipografii destinate tipăririi Bibliei în numeroase limbi pentru a fi răspândită în lumea întreagă.

Voltaire a profeţit pieirea Bisericii lui Hristos, dar în realitate şi-a profeţit pieirea lui; Biserica a rămas şi va dăinui până la sfârşitul veacurilor.

Doctorul care l-a îngrijit până în clipa morţii, mărturiseşte înspăimântat, că muribundul era chinuit de groaznice mustrări de cuget, din care cauză aiura. Abia atunci şi-a dat el seama cum ar fi trebuit să trăiască şi ce-l aşteaptă după moarte, căci îi zise doctorului: Dacă mi prelungeşti viaţa cu 6 luni, îţi dau jumătate din averea mea, iar de nu, să ştii că eu la dracu' mă duc şi te iau şi pe dumneata cu mine". (Vezi – *Apologetica* 1937, p. 110 – Mihălcescu – Em. Vasilescu)

Articol XXII. 21. Nu blestemaţi.

Dumnezeu urăşte blestemul

O femeie văduvă, dar cam nervoasă şi rea de gură avea o fată de vreo 19 ani, care lucra la maşina de treierat. Într-o dimineaţă zise fetei să taie nişte lemne pentru sobă ca să aibă cu ce găti până va veni ea de la treierat.

Fata, grăbită ca să nu întârzie de la lucru, tăie lemnele cam lungi; maică-sa mâniată îi zise fetei care se grăbea spre poartă:

„Rupeţi-s-ar mâna, parcă n-ai mai tăiat lemne de când eşti!" „Iartă-mă mamă, dar mă grăbesc să nu întârzii. Pe vatră merg şi aşa mai lungi, zise fata şi se zori la drum.

Peste două ore veni vestea că fata, făcând o mişcare greşită, i-a prins maşina mâna şi i-a rupt-o, aşa cum o blestemase maică-sa. Acum se afla în îngrijire la spital.

Multă lume o sfătuise pe bătrâna văduvă să se lase de blesteme, dar ea nu s-a lăsat de năravul ei până nu i-a rămas fata fără mână, deşi era singura ei nădejde şi ajutor la bătrâneţe.

Din ziua aceea nimeni n-a mai auzit-o blestemând. I-a

venit mintea la cap, dar târziu şi cu jertfa nevinovatei sale fiice.

De ce oare nu înţelege lumea că blestemul este de la diavol şi Dumnezeu nu-l voieşte?!

Pentru că stă departe de Biserică şi nesocoteşte poruncile dumnezeieşti.

Articol XXIII. 22. Nu te blestema

În anul 1901, un om beţiv stătea la o masă în crâşma satului în apropiere de Ploieşti. După ce a băut vreo 6 – 7 pahare de „tărie”, bătu cu putere în masă cu pumnul şi strigă să-l audă toţi cei din jur: „Măcar că mă ia dracu’, eu tot mai beau un pahar”.

Cârciumarul îi spuse că nu-i nevoie să se blesteme şi să-şi dorească un rău atât de mare, ca să mai primească încă un pahar cu rachiu.

Dar beţivul răspunse sigur pe el: „Nu există drac. Dacă există să vină să mă ia”.

Nu apucă bine să rostească ultimul cuvânt şi căzu grămadă sub masă. Când îl ridicară câţiva oameni pe scaun, deschise ochii şi rosti: „M-a luat dracu’!” Şi-şi dădu sufletul aceluia pe care l-a chemat.

Iată pentru ce ne învaţă Scriptura: „Cel ce-şi păzeşte limba (gura) îşi păzeşte sufletul (Pilde 13), iar Mântuitorul ne porunceşte: „Binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă şi rugaţi-vă pentru cei ce vă necăjesc (Luca VI, 28)

Cei care înjură şi blesteamă pe Dumnezeu sau pe aproapele lui, dau dovadă că nu iubesc nici pe Dumnezeu, nici pe oameni. Gândeşte totdeauna înainte de a grăi. Limba neînfrânată duce multe suflete la pierzare în chinurile iadului. Dacă vrei să ajungi în Împărăţia lui Dumnezeu, trebuie să ai şi aceşti doi prieteni: RĂBDAREA ŞI IERTAREA.

Articol XXIV. 23. Nu spune glume proaste (păcătoase, murdare)

Sf. Scriptură ne îndeamnă: „Din gura voastră să nu iasă niciun cuvânt rău” (El. IV, 29). „Nici vorbe de ruşine, nici vorbe nebuneşti, nici glume care nu se cuvin”. (El. V, 4)

Creştinii noştri de azi, însă, parcă au uitat poruncile Sf. Evanghelii şi Apostolului. La jocuri, la nunţi, la petreceri, în maşină, în tren, peste tot, adeseori auzi vorbe şi expresii pe care Cartea Sfântă ne opreşte chiar să le pomenim. Mulţi parcă nici nu mai ştiu să glumească, decât despre lucruri urâte, ruşinoase, scandaloase.

Unii le spun deschis fără de ruşine, alţii vorbesc cu două înţelesuri etc. A vorbi astfel este mare păcat. Dar de ce este mare păcat?! Pentru că aceste glume păcătoase, te întinează şi pe tine cel care le spui şi-i întinează şi pe cei care le aud.

Păcatul se întinde şi se înmulţeşte prin aceste vorbe spurcate, încât cel ce le-a grăit nu mai poate face nimic pentru îndreptarea celor pe care i-a otrăvit cu astfel de vorbe. Astfel ai ajuns o slugă a diavolului, pentru că nu mai e nevoie să le aducă el aminte de păcat, pentru că nu mai e nevoie să ispitească necuratul pe om, că-l ispiteşti tu cu vorbele ruşinoase; tu pregăteşti osânda oamenilor, fără să se mai obosească diavolul.

Te întrebi, poate, şi gândeşti că nişte vorbe mici, neînsemnate, pot să facă omului vreun rău?!

Iată o pildă adevărată: Un preot se afla în gara de la Vatra Dornei şi vine spre el o fată tânără şi-i zice:

— Sărut mâna, Taică Părinte, nu mă mai cunoaşteţi, v-am fost elevă?!

— Dar cum ai ajuns pe aici, întrebă el la rândul său?!

— O glumă proastă, ruşinoasă m-a adus de pe meleagurile mele până pe aici departe, nenorocindu-mă!

— Cum o glumă ruşinoasă?! Nu înţeleg?!

— Veţi înţelege îndată că am să vă mărturisesc tot. Aveam 13 ani. Am călătorit odată cu tata şi în compartiment mai erau două fete; în curând s-au mai urcat vreo trei băieţi, care tot spuneau glume, iar fetele se prăpădeau de râs. Eu nu auzeam bine, pentru că nu eram aproape de ei, cum erau ele; dar într-o staţie când trenul a oprit, tinerii s-au dat jos, dar înainte de a coborî, unul dintre ei a spus uneia dintre fete o glumă, pe care eu am auzit-o şi care a căzut în sufletul meu curat, ca o otravă

dulce. N-am mai putut-o uita niciodată. Toate gândurile şi închipuirile necurate s-au făcut tot mai vii în sufletul meu, până ce în curând am păcătuit. Nu aveam încă împliniţi 14 ani. Prima dată m-am îngrozit după păcatul meu, dar n-am mai putut scăpa. Ca să nu fiu sub ochii părinţilor am plecat din oraş în oraş, până am ajuns aici, trăind trei ani de viaţă păcătoasă, groaznică.

Ieri, ce mi s-a întâmplat? Gândul mi-a zburat acasă, la ai mei, şi mi-am adus aminte de parabola cu fiul cel pierdut pe care ne-o citise mama de câteva ori.

Aseară am vorbit cu ei la telefon, mi-am cerut iertare şi pentru că m-au iertat acum plec spre casă. Ştiu că mă aşteaptă umilinţa, clevetirile multora, o viaţă mai puţin îndestulată, căci tata de supărare a murit; dar pentru că m-am îndreptat şi mi-am revenit, nu vreau să mai păcătuiesc, chiar dacă îmi va da cineva toate bogăţiile lumii. Mai bucuroasă vreau să trăiesc mai modestă în lume, numai să am sufletul curat…

Asta mi-e păţania, Părinte; mare rău mi-a făcut tânărul acela cu gluma lui; n-am ştiut că din glume aşa mici poţi ajunge la păcate atât de mari! De acum înainte ştiu că orice gând păcătos îmi va veni în gând, îl părăsesc, îl alung şi mă rog lui Dumnezeu să mă ajute. Acum ştiu că o glumă păcătoasă poate pierde uşor un suflet sau mai multe. Dacă aş avea o putere, aş tăia limba la toţi aceia care spun vorbe neruşinate.

Aceasta este numai o întâmplare, dar numai Dumnezeu ştie, câte suflete curate au fost întinate şi duse spre pieire din cauza glumelor păcătoase, iar în ziua de azi câte suflete nu se pierd din cauza multor programe porno ce apar la televizor, care sunt dirijate de slugile diavolului?!

Omule! Ai spus cândva o glumă urâtă şi ai trezit într-un suflet curat dorinţa păcatului. Păcatul s-a înmulţit, s-a înzecit, s-a însutit, numai din cauza ta. Tu ai uitat de mult gluma pe care ai spus-o, dar răul pe care l-ai pornit nu mai încetează, ci creşte necontenit! Îţi dai seama ce ai făcut?! Înfige adânc în inima ta cuvintele Domnului: „Vai de acela

prin care vine sminteala…” (Matei XVIII, 7)

Articol XXV. 24. Să nu juri strâmb

Ce înseamă să juri strâmb sau nedrept?! Înseamnă că L iei pe Dumnezeu ca martor, pentru un lucru care nu este adevărat; cu alte cuvinte îl pui pe Dumnezeu, ca apărător al nedreptăţii; aceasta este o mare fărădelege şi cel care se face vinovat de jurământul nedrept va fi pedepsit, atât de oameni, cât şi de Dumnezeu. Adeseori cel care jură nedrept nu este descoperit de către oameni, dar nu poate scăpa de mânia lui Dumnezeu, care cunoaşte totul. Iată de ce Tatăl cel ceresc, nu lasă nepedepsit jurământul strâmb (nedrept) în lumea cealaltă şi adeseori, scurtează viaţa pământească a celui ce nu ajurat drept, sau chiar îi ia viaţa foarte curând sau îndată.

Iată o întâmplare, care confirmă cele spuse: Un om avut voia să-şi mărească averea, cumpărând de la vecinul său o frumoasă grădină, dar acesta nu s-a învoit să i-o vândă deoarece o avea ca moştenire de la părinţi şi-i era tare scumpă, iar pe deasupra îi aducea roade îndestulate pentru familia lui.

Stăpânul grădinii, om sărac şi muncitor, după vreun an de zile moare într-un accident; cel avut se duce la văduva vecinului şi-i spune, că soţul ei care a murit, cu o săptămână înainte de accident i-a vândut grădina, primindu-şi banii; el bogatul şi milosul îi mai dă 2000 de lei, pentru că îi e milă de ea, numai să meargă să perfecteze actele, pe care repauzatul n-a avut timp să le mai facă. Văduva a răspuns că ea nu ştie de nicio vânzare, nu primeşte niciun ban şi nici nu se gândeşte să dea grădina din care se hrănea întreaga familie.

Cel avut se supără, luă banii de pe masă şi-i zise văduvei că nu-i va da niciun ban, iar grădina tot a lui va fi; în curând văduva fu chemată la judecătorie. Vecinul plătise trei oameni de nimic, care au jurat că înainte de moarte omul îşi vânduse grădina, iar ei au fost martori când acesta a primit banii pentru grădină.

Peste câteva zile văduva a trebuit să se mute din căsuţa şi grădina lor, la nişte creştini adevăraţi cu frică de

Dumnezeu şi cu dragoste faţă de oameni. Aceasta a fost judecata oamenilor.

Dar… a urmat Judecata lui Dumnezeu. Într-o săptămână au murit toţi cei trei martori mincinoşi: unul s-a înecat, altul s-a spânzurat, iar al treilea după o noapte de chef nu s-a mai sculat din pat. Dumnezeu la toţi trei viaţa le-a luat-o. Toată lumea din sat a simţit Judecata şi Puterea lui Dumnezeu, iar cel avut, înfricat că de acum Dumnezeu îi va lua şi lui viaţa, a redat văduvei căsuţa şi grădina. Dar după o jumătate de an şi el a fost chemat la Judecata lui Dumnezeu.

Articol XXVI. 25. Să nu spui glume ruşinoase

În casa unui ţăran, pe când întreaga familie era la masă în timpul prânzului, feciorul cel mai mare a scăpat câteva glume necuviincioase. La auzul lor tatăl sări ca ars; apucă lingura din mâna feciorului, i-o luă, şi-i strigă: „Pleacă de la masă netrebnicule, căci nu eşti vrednic să iei darul lui Dumnezeu, în gura ta cea păcătoasă şi spurcată. Cât voi trăi eu, nu voi suferi astfel de vorbe în casa mea!”

Feciorul plecă ruşinat de la masă şi în toată viaţa lui n-a mai vorbit glume ruşinoase.

Iată un tată, care a ştiut să-şi facă datoria de părinte; a învăţat pe copil să-şi păzească gura de vorbe spurcate (murdare, ruşinoase)

Articol XXVII. 26. Fereşte-te de glume necuviincioase

Într-un tren, un soldat, care pleca în concediu, adresă glume necuviincioase unei femei tinere, care se afla în compartiment. Femeia nu-i răspundea la obrăzniciile lui, dar el tot nu înceta.

Un călător, ce se afla lângă soldat îi atrase atenţia că nu se cuvine să vorbească urât cu o femeie tânără, mai ales că poartă şi uniforma de ostaş al Patriei. Soldatul însă îi răspunse cu neruşinare că d-aia are gură şi-i dă să mănânce, ca să vorbească; şi continuă cu glume de prost gust.

După un sfert de oră, soldatul scoase un pacheţel cu mâncare şi începu să mănânce.

Călătorul îl lăsă să se sature şi apoi îi zise:

— Spune-mi te rog, prietene, bucatele pe care le-ai mâncat sunt curate sau spurcate?

Soldatul privi cam pieziş spre călător şi-i răspunse:

— Sigur că sunt curate, că doar nu sunt dobitoc, să mănânc ce-i necurat!

— Păi, zise călătorul, dacă îi dai gurii mâncăruri curate, atunci de ce o laşi să grăiască vorbe spurcate?! Eu credeam că mănânci numai spurcăciuni de vorbeşti atât de murdar, de ruşinos şi necuviincios! Aşadar, sileşte-te să vorbeşti curat, frumos, cuviincios, aşa cum se cuvine unui tânăr şi mai ales soldat al Ţării.

Învăţătura primită l-a determinat pe tânărul ostaş să dea bună ziua şi să se mute în alt compartiment. De la această întâmplare s-a lecuit de a mai vorbi necuviincios şi a mai spune glume care nu se cuvin.

Articol XXVIII. 27. Să nu batjocoreşti pe nimeni

Într-un sat, un tânăr a început să se spovedească şi să se împărtăşească în fiecare lună. Lumea a şi început să clevetească, ba că tânărul e bolnav, ba că are vreun păcat greu pe suflet, ba că vrea să se călugărească şi… câte şi mai câte… Ceilalţi tineri de seama lui şi mai mari, unde-l întâlneau îl pişcau cu vorba şi-l batjocoreau.

Chiar şi părinţii au început să-i spună: „Măi, Petrişor, nu-i lucru rău ce faci, dar nu te face de râs şi de batjocură în sat; dacă oamenii bătrâni, nici ei nu se împărtăşesc în fiecare lună, pentru ce să faci tu altfel?!

Pentru că, răspunse Petrişor cuviincios, eu nu vreau să mă iau după unul sau altul, ci după învăţătura Sfintei noastre Biserici, iar părintele mi-a spus că dacă mă pregătesc cum se cuvine este foarte bine să mă împărtăşesc în fiecare lună. Mie mi-e mai scumpă împărtăşirea cu Sfintele Taine ale Domnului Hristos, decât părerea lumii despre mine. Mai bine să fiu batjocorit de lume, decât să mă despart de învăţătura şi dragostea Mântuitorului Hristos.

Aşa a trecut mai bine de un an, dar acum Petrişor nu mai era singur, ci peste 20 de tineri se mărturiseau şi se cuminecau în fiecare lună. Multă lume a urmat pilda cea

bună a lui Petrişor, batjocura a pierit, credinţa s-a întărit, faptele bune s-au înmulţit şi Harul lui Dumnezeu peste mulţi a coborât.

Articol XXIX. 28. Să nu minţi

Primul mincinos din lume a fost diavolul; el a minţit-o pe Eva, că dacă vor mânca din pomul oprit, vor fi asemenea cu Dumnezeu. Iată de ce Mântuitorul a zis că diavolul este tatăl minciunii, pentru că el a scornit prima minciună.

Minciuna este păcat, pentru că pricinuieşte mult rău. Să nu ne amăgim că dacă spunem o minciună mică, păcatul este mic. Orice minciună aduce după sine un rău, oricât ar fi ea de mică; ba mai mult, adeseori o minciună mică, are ca urmare un păcat mare.

Iată o întâmplare reală: Doi tineri aveau o fetiţă de 4 ani. Bărbatul lucra la fabrică şi de câte ori pleca de acasă îi atrăgea atenţia soţiei lui, să nu lase copilul nesupravegheat, ca nu cumva să cadă în fântâna din grădină unde adesea se juca.

Toate au mers strună, până când într-o zi, pe când bărbatul se întorcea de la lucru, intrând pe portiţa grădinii, observă că fetiţa se juca în jurul fântânii, fără a fi cineva lângă ea s-o supravegheze.

„Stai, femeie, că te învăţ eu minte”, îşi zise bărbatul şi, intrând în casă, se prefăcu speriat şi zise:

Ileana, copila a căzut în fântână şi s-a înecat!

Femeia s-a schimbat la faţă şi-a dus mâna la inimă şi s-a prăbuşit la pământ. În zadar a încercat bărbatul să-i explice că a glumit cu ea, căci până să anunţe medicul Ileana a murit. IATĂ ISPRAVA UNEI MINCIUNI.

Iată pentru ce Sf. Scriptură ne spune: „Cel ce îşi păzeşte gura sa, îşi păzeşte sufletul”. (Pilde 13, 3)

Articol XXX. 29. Când „tăcerea” este un păcat?!

Se spune că tăcerea este de aur. Dar nu totdeauna. În anumite împrejurări, tăcerea este păcat; iată câteva exemple, când tăcerea înseamnă, devine „păcat”.

Când taci la spovedanie şi nu spui păcatele, e păcat.

Când îţi auzi copiii minţind, blestemând, înjurând,

grăind de rău, etc. Şi taci şi nu-i mustri, este păcat.

Când copiii tăi fac fapte rele şi tu taci, e păcat.

Când semenul tău păcătuieşte şi tu îi vezi sau ştii păcatele şi nu-l sfătuieşti de bine şi taci, e păcat.

Când nu-ţi înveţi copiii să meargă la Biserică, să se spovedească, să se împărtăşească, să facă fapte bune, să fie respectuoşi cu cei mari, să se roage lui Dumnezeu, tăcerea este un păcat.

Când nu te rogi lui Dumnezeu pentru părinţii tăi sau pentru copiii tăi, tăcerea este un păcat.

Când asculţi pe cel ce vorbeşte de rău şi nu-l opreşti, ci taci, este păcat.

Nu uita că ai datoria de a vorbi despre oameni către Dumnezeu – adică a te ruga pentru ei – cât şi datoria de a vorbi despre Dumnezeu către oameni – adică a-i învăţa Credinţa Ortodoxă.

Să nu rămâi în nicio zi dator lui Dumnezeu cu rugăciunea şi nici omului cu cuvântul folositor.

Articol XXXI. 30. Oricine poate face milostenie

Un credincios mai nevoiaş îl întreabă pe preotul lui, zicându-i: „Părinte, cum poţi face milostenie când nu ai ce da?”

Preotul răspunse: „Să luăm ca pildă pe Ioana cea din capul satului cu bărbatul ei şi cu cei trei copii. Ei sunt mai nevoiaşi ca dumneata, dar pentru că Ioana este o bună creştină, găseşte mereu prilej să facă milostenie. Ieri dimineaţă văzând o bătrână cu o greutate cam mare de lemne în spinare, i le-a luat şi le-a cărat până a urcat dealul. Tot ieri, vecina ei trebuia să plece la doctor, dar nu avea cu cine să lase copilul. Ioana s-a oferit, a luat copilul la ea şi l-a îngrijit împreună cu copiii ei.

O femeie bătrână, din vecini, a primit o scrisoare de la fiul ei din armată şi, cum nu ştia să citească, Ioana i-a citit-o cu răbdare şi cu dragoste, încât bătrâna nu mai putea de bucurie că băiatul ei este sănătos şi apreciat de superiorii lui.

După vreo două ceasuri, în faţa porţii ei doi tineri se certau dintr-o nimica toată, iar Ioana nu s-a lăsat până nu

i-a împăcat, spunându-le că sunt creştini şi dacă nu sunt împăcaţi supără pe Dumnezeu.

Iată, iubite frate, câte milostenii poate face un om nevoiaş, dar numai să fii credincios şi milostiv. Aşa face un adevărat creştin.

Iisus Hristos Mântuitorul nostru ne spune şi ne asigură că sunt fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui; cu alte cuvinte, se vor mântui.

Articol XXXII. 31. Smerenia, înaltă virtute creştină

Smerenia este o virtute rară şi este ca o floare care creşte în sufletele curate, plăcute lui Dumnezeu.

Se zice că într-o zi, îngerul florilor îi spuse tămâioarei: „Ce răsplată să-ţi dau pentru mireasma cu care îmbălsămezi viaţa oamenilor?” Iar ea a răspuns cu smerenie: „Înger bun, te rog să-mi dai puţină iarbă, ca să mă ascund”… Iată ce exemple frumoase şi nobile putem să luăm noi, oamenii, şi din lumea florilor!

Articol XXXIII. 32. Patima (primejdie de moarte)

Mulţi oameni, care sunt stăpâniţi de vreo patimă sau viciu, doresc să se îndrepte, să se salveze de la pieire, dar n-au suficientă voinţă, ci amână tot mereu revenirea pe calea cea bună.

În apropierea unei gări într-un canton de-al C.F.R.-ului trăia un acar cu soţia şi fetiţa lui, care împlinise 9 anişori.

Acarul avea patima beţiei; nu arareori fetiţa îl văzuse pe tatăl ei venind acasă pe două cărări, ba mai mult, când lua salariul, jumătate îl cheltuia pe băutură şi când ajungea acasă îşi bătea soţia şi copila care erau nevinovate.

Într-o zi fetiţa întrebă pe tatăl ei, care se afla cu steguleţul roşu în mână în mijlocul căii ferate, fluturându-l: „Tată, ce înseamnă asta?” El îi răspunse: „Când este pe linia ferată vreo primejdie de moarte, îl flutur în vânt şi dau de veste…”

Fata tăcu şi intră îngândurată în casă. Când se înapoie de la serviciu, acarul ce văzu? Ceva care-l umplu de ruşine.

În gâtul sticlei cu alcool (ţuică) de pe masă, fetiţa pusese un mic steguleţ roşu, iar pe sticlă lipise o hârtioară pe care scrisese „PRIMEJDIE DE MOARTE”. Atâta amărăciune şi ruşine simţi acarul, încât din acel moment hotărî să termine cu beţia. Iată cum o copilă, ajutată de harul lui Dumnezeu, şi-a scăpat tatăl de la pierzare.

Articol XXXIV. 33. Feriţi-vă ca de foc de exemplul rău

Pentru că fiecare dintre noi putem să fim un exemplu pentru semenii noştri şi în special pentru copii, să căutăm a fi numai pilde bune.

Iată unde duce un exemplu rău: într-un sat, învăţătorul, pe când se întorcea de la şcoală, se întâlneşte cu un copil, pe care nu-l văzuse prin clasă, deşi părea de vârstă şcolară, îl opri şi-l întrebă:

— Al cui eşti tu, măi copile?

— Al dracului, răspunse el.

Învăţătorul rămase uimit de acest răspuns şi-l mai întrebă:

— Dar cum te cheamă?

— Satana, zise el de îndată.

Învăţătorul, aproape uluit de acest răspuns neaşteptat, îl mai întrebă:

— Dar de unde vii tu, măi puişor?

— Din iad, fu răspunsul copilului.

Atunci învăţătorul, care nu întâlnise aşa ceva în viaţa lui, cercetă amănunţit cazul copilului şi ce credeţi că a aflat? A aflat că tatăl şi mama lui se certau foarte des. Când tatăl venea beat acasă, nevasta îi striga: „Piei, drace, din faţa mea!” Atunci copilul se speria şi voia să se ducă în braţele mamei, dar aceasta îl alunga, zicându-i: „Fugi, satano, nu mă mai necăji şi tu, nu vezi ce iad e în casa asta?” Şi copilul a învăţat de acasă, că tatăl său e „dracul”, că el e „satana”, iar casa lor este „iadul”.

Articol XXXV. 34. Dragostea de mamă

Odată, pe vreme grea de iarnă, o mamă trebui să plece la drum cu copilul ei cel mic. Neavând bani, făcea drumul pe jos; de la o vreme, viscolul se înteţi. Ajungând-o din urmă o căruţă, stăpânul o pofti să se urce. Ea se urcă,

având, copilaşul în braţe, dar vântul bătea aşa de rece, încât, mama de teamă să nu-i îngheţe copilul, se dezbrăcă de haina ei groasă şi-l înveli bine. Merseră cale lungă; când ajunseră în sat, cărăuşul întrebă femeia unde vrea să coboare cu copilul, dar ce văzu?!

Mama nu mai mişca, murise de frig, iar copilul gângurea vesel în învelişul cald.

Numai o mamă poate face cu dragostea ei o astfel de jertfă.

Articol XXXVI. 35. Teme-te de ce trebuie, nu te teme de ceea ce nu trebuie

Era, într-un sat un om, care avea obiceiul să spună mereu, înainte de a începe un lucru, cuvintele: „Mă tem că…” De exemplu: când pleca la drum zicea: „Mă tem că mâncarea asta o să-mi facă rău…” şi aşa mai departe.

Într-o zi un prieten îi zise:

— Măi Gheorghe, tu spui aceste vorbe: „Mă tem că…” tocmai unde nu trebuie şi nu le spui tocmai acolo unde trebuie!

— Ei, cum asta? răspunse Gheorghe.

— Uite aşa, bine! Când aprinzi ţigara, când intri în cârciumă, când zici vorbe rele, când înjuri, când nu laşi nevasta şi copiii la Biserică, şi în alte astfel de prilejuri, nu zici niciodată: „Mă tem că…”, cu toate că tocmai atunci ar trebui să le spui şi nu numai să le spui, ci chiar să le şi faci… Ce bine ar fi de tine…

Omul tăcu, rămase pe gânduri şi nu mai zise cuvintele „Mă tem că…”, ci deveni un om nou, cu deprinderi şi fapte bune.

Articol XXXVII. 36. N-am timp!

Adeseori oamenii au timp din belşug pentru tot felul de lucruri zadarnice, iar pentru cele folositoare se vaită că nu le ajunge timpul.

Era un creştin, ca mulţi alţii, care ori de câte ori preotul îi făcea o aluzie sau chemare, el răspundea la fel: „N-am timp, părinte!

De pildă, când preotul îi zicea: „Vino măcar de Paşti, de Crăciun, la hramul Bisericii, de ziua dumitale,

spovedeşte – te măcar o dată, de două ori pe an şi împărtăşeşte-te!”, el răspundea la fel, că nu are timp.

Avea însă omul nostru timp pentru plimbare, petreceri, cleveteală şi câte altele nefolositoare.

După câţiva ani se întâlni cu preotul şi-i zise: „Toţi m-au părăsit, părinte, şi mă simt fără niciun rost şi nenorocit”. Preotul îi răspunse cu blândeţe şi dragoste: „De, fiule, eu te-am chemat la cele bune şi ai zis că pentru ele nu ai timp. Cele pentru care tu ai avut timp te-au părăsit; nu mai au ele timp pentru tine. Să ştii însă că Acela pentru care tu nu ai avut timp niciodată, te aşteptă încă să vii…” „Cine este, părinte, şi unde-l găsesc?!” „Este Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, şi. Se află întotdeauna în Biserica Lui”. Şi de atunci omul acela a avut timp şi pentru Dumnezeu, trăind mulţumit şi fericit, pentru că L-a aflat şi i-a urmat poruncile Sale.

Articol XXXVIII. 37. Sfatul animalelor din Ajunul Bobotezei

Se povesteşte că de la Facerea Lumii, Dumnezeu a îngăduit animalelor să aibă o zi de împăcare şi de sfătuire în ziua de Ajunul Bobotezei, când Domnul Iisus Hristos. Se va întrupa şi. Se va boteza.

Anul acesta de Ajunul Bobotezei lucrurile s-au petrecut astfel:

Dându-se rând vulpii să vorbească, aceasta a spus: „Onorată adunare, cu durere vă aduc vestea că toate minciunile şi vicleniile mele nu mai fac două parale, deoarece oamenii mă întrec de 1.000 de ori”.

Adunarea tăcu, semn că a aprobat cele spuse de vulpe. Venind rândul porcului mistreţ acesta grăi: „Are dreptate cumătră vulpe, căci în ziua de azi oamenii ne-au întrecut pe noi, animalele sălbatice. Pe mine oamenii mă batjocoresc, zicându-mi «porcule», dar ei sunt mai porci decât mine, căci vorbesc cele mai porcoase cuvinte şi nu mai au nicio ruşine!”

Adunarea încuviinţă părerea porcului şi dădu cuvântul lupului, care zise: „Vai ce vorbe rele zic oamenii şi fapte rele fac, încât mi-e ruşine mie a le grăi. Şi se spune

că noi suntem răpitori şi ne ţinem de procese, dar oamenii fac mult mai rău decât noi; toată ziua nu fac altceva decât să se înşele unii pe alţii. Am auzit de un avocat care venise la vânătoare zicând unui prieten că nu mai ştie ce să se mai facă cu atâtea procese! Dar un poliţist se plângea că nu mai are timp să se odihnească de atâtea beţii, bătăi şi furturi!”

Adunarea aprobă cele spuse de cumătrul lup şi dădu rândul la cuvânt lui Moş Martin, care grăi astfel: „Care va să zică eu sunt bătrân şi cunosc bine pe om; că omul a mai greşit pe ici pe colea, este bine să i se treacă cu vederea, că de cum spune şi Sfânta Carte, omul e supus greşelii şi dacă-şi cere iertare şi nu mai face rău Dumnezeu îl iartă. Dar să facă atâtea păcate mari, încât să mă îngrozesc asta nu-i d-a bună! Un vânător care citea într-un ziar cu voce tare, m-a făcut să aud că oamenii se ţin de beţii, certuri, bătăi, înjurături, vorbe ruşinoase, calomnii, omoruri şi câte altele. Eu care am apucat oameni care se respectau, se ajutau, vorbeau lucruri frumoase, mergeau la biserică şi păstrau poruncile lui Dumnezeu; acum mă îngrozesc de ce aud că fac oamenii între ei”.

Adunarea aprobă cu durere şi fiecare avea lacrimi în ochi.

Astfel s-a terminat adunarea şi sfatul de judecată al animalelor din Ajunul Bobotezei din acest an. Dar oare pentru ce am ascultat noi această poveste?! Am ascultat-o pentru un anumit scop, care este următorul: dacă povestea cu sfatul animalelor reflectă o stare închipuită, neadevărată, a lumii de azi, atunci cu toţii trebuie să ne bucurăm; dar dacă această povestire nu este o născocire, ci o stare adevărată a noastră, a oamenilor care trăim azi, trebuie să ne dea de gândit adânc şi să ne schimbăm viaţa din temelie, mergând pe drumul arătat nouă de HRISTOS, care este CALEA, ADEVĂRUL şi VIAŢA în vecii vecilor!

Articol XXXIX. 38. Păcatul clevetirii (bârfirii)

Într-un sat o femeie se lăuda cu credinţa ei şi cu învăţătura ei despre Dumnezeu. Adevărat era, că ea era nelipsită de la Biserică, avea memorie bună, îi plăcea

slujba, predica, cazania şi avea darul povestirii, dar avea un păcat de care nu putea să se debaraseze. Îi plăcea să bârfească.

Odată îi zise preotului că ea vrea să se desăvârşească şi să se jertfească pentru ceva, care-l place Domnului Hristos.

Preotul duhovnic, care-i cunoştea acest păcat, drept răspuns îşi puse degetul pe buze şi-i zise: Iată aceasta-i jertfa pe care o vrea Domnul de la dumneata; pune pază gurii şi nu mai bârfi!

Articol XL. 39. Biblia, cartea pentru toţi oamenii

Un om care se credea fără de păcat, mergând în vizită la un consătean, văzu pe masa lui Biblia. Atins de păcatul mândriei că el ar cunoaşte multe, îi zise gazdei: „Cum, tu citeşti Cartea aceasta?!”

„Da, spuse acesta, citesc cu mare plăcere de un timp încoace”. „Da, dar Cartea acesta nu-i pentru tine…”. „Ba, tocmai că este pentru mine…”. „Cum aşa?!”

Atunci gazda, care citea Biblia în fiecare săptămână, o deschise la un loc, unde erau scrise aceste cuvinte: „Domnul Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi, dintre care cel dintâi sunt eu”. Şi apoi îi mai zise: „Eu sunt păcătos, aşa că această carte este pentru mine, ca Domnul Iisus să mă ajute să nu mai fiu un păcătos”.

Şi omul mândru se simţi umilit de lecţia pe care i-o dădea Dumnezeu, prin glasul unui om păcătos, care s-a întors la credinţă.

Articol XLI. 40. Credinţa şi Ţara

Într-o cazarmă un soldat găsi o cruciuliţă cu un lanţ, desigur pierdute de cineva. Le atârnă de creanga unui copac din curtea cazărmii şi strigă în bătaie de joc:

— Bă, care ai pierdut cruciuliţa şi lănţişorul şi ai curajul să vii să le iei?!

Un soldat se apropie liniştit şi, luând cruciuliţa, zise:

— Mama mi-a pus-o la gât când am plecat şi ţin mult la acest dar al ei.

Toţi amuţiră în faţa acestui soldat pentru sinceritatea şi curajul lui, iar un ofiţer care văzuse din întâmplare ce se

petrecuse, le zise tuturor:

— Cel care ştie să-şi apere credinţa în felul acesta ştie să-şi apere ţara tot atât de bine.

Toţi cei de faţă rămaseră fără glas şi aveau ochii scăldaţi în lacrimi.

Articol XLII. 41. Focul, apa şi credinţa

Se spune că odată călătoreau împreună focul, apa şi credinţa; şi când au poposit şi-au zis:

— Oare, dacă ne-am pierde, cum ne-ar mai găsi pe noi oamenii?

Şi focul răspunse:

— Pe mine mă vor găsi acolo unde vor vedea că iese fum.

Apa răspunse:

— Pe mine mă vor găsi acolo unde vor vedea sălcii pletoase, cu ramurile aplecate.

Credinţa zise:

— Cel ce mă va pierde pe mine nu mă va putea găsi singur…

— Cum, întrebară focul şi apa?

Credinţa răspunse:

— Cel care m-a pierdut pe mine, nu mă mai poate afla, decât cu ajutorul Domnului Iisus Hristos, Mântuitorul lumii.

Articol XLIII. 42. Azi (acum), nu mâine

Se spune, că un împărat, pe când petrecea cu prietenii săi la palat, soseşte un oştean cu o scrisoare în mare grabă, de la un ofiţer aflat la hotarele împărăţiei. Acest ofiţer credincios Ţării, descoperise un complot împotriva împăratului şi-i trimitea acum repede vestea, ca să ia măsurile necesare pentru apărare. Cu toate rugăminţile oşteanului de a citi îndată scrisoarea, împăratul o băgă în buzunar şi zise:

Să nu ne întrerupem petrecerea; voi citi scrisoarea mâine. Şi continuă cheful, fără grijă.

Dar după câteva ceasuri, cei care urziseră complotul năvăliră înarmaţi şi-i măcelăriră pe toţi. Dacă ar fi citit scrisoarea când a primit-o, ar fi scăpat împăratul şi toţi ai

lui cu viaţă; dar pentru că au amânat pe mâine, toţi au pierit. Acesta întâmplare ne este de folos ca învăţătură pentru toţi oamenii; adeseori lăsăm să citim MÂINE scrisorile trimise nouă de Dumnezeu, prin atâtea chemări la Biserică, la credinţă în El. Ne trimite câte un necaz, o boală, o întâmplare deosebită dar noi nu vrem să le citim „AZI" adică în timpul cât suntem sănătoşi, în viaţă, ci le amânăm pentru „MÂINE" când poate nu vom mai avea putere să facem ceva. Şi iată cum reuşeşte diavolul să ne amăgească ca să nu facem nimic pentru mântuire „ASTĂZI", ci „MÂINE" când va fi prea târziu.

Articol XLIV. 43. Necredinţa şi credinţa

Într-o adunare se vorbea despre Dumnezeu; unul care era necredincios şi mândru zise apăsat:

— Aş crede şi eu, dacă mi-aţi arăta unde este Dumnezeu?!

Şi, ca să lămurească printr-o pildă afirmaţia lui, chemă pe un copil care se afla acolo şi-l întrebă, zicându-i:

— Iată, îţi dau 100 de lei, dacă tu ne spui unde este Dumnezeu.

Copilul, care crescuse în casă de oameni evlavioşi, fără să şovăie, îi răspunse necredinciosului:

— Eu mă voi ruga de tăticu', să vă dea 1.000 de lei dacă dumneavoastră ne spuneţi unde nu este Dumnezeu!…

Necredinciosul rămase uluit, nemaiştiind ce să răspundă la dojana (certarea) pe care i-o făcea Dumnezeu prin gura unui copil.

Articol XLV. 44. Cât trăim cu adevărat

Un călător se plimba într-o zi printr-un cimitir, privind mormintele şi gândind la scurtimea vieţii omeneşti. La un moment dat, văzu pe o cruce sub numele mortului scrise aceste cuvinte: „Am murit în vârstă de 70 de ani, dar n-am trăit decât 3 ani. Să nu faceţi ca mine!"

Neputând înţelege se duse la preot, iar acesta îi zise: Mortul a fost un mare necredincios până la 67 de ani cu trei ani înainte de moarte – şi numai atunci şi-a dat seama cât valorează credinţa în Dumnezeu. Şi atât de rău i-a părut de cei 67 de ani petrecuţi departe de Dumnezeu,

încât i-a socotit morţi, şi numai pe cei trei de la sfârşit i-a considerat drept vii, căci în aceşti trei ani a avut o viaţă cu adevărat, răspândind în jurul său pace, bucurie, înţelegere, credinţă şi dragoste creştină.

Călătorul plecă lămurit, mulţumind şi slăvind pe Dumnezeu în gândul său, pentru o învăţătură atât de preţioasă şi pentru viaţa lui.

Articol XLVI. 45. Cele 10 porunci

Un tată merse la preotul său şi-i spuse că fiul său nu-l mai ascultă, deşi i-a fost un exemplu bun şi l-a învăţat numai lucruri bune din fragedă copilărie. Preotul îi zise să trimită copilul la el.

Când acesta veni la preot, preotul îi zise:

— Aşază-te în genunchi!…

După ce tânărul se aşeză în genunchi, preotul cu glas de mustrare îi zise:

— Eşti creştin sau nu?!

— Sunt, părinte!…

— Ştii cele 10 porunci?

— Da, le ştiu!

— Spune-le!… Tânărul începu să le spună, dar după ce spuse porunca a cincea: „Cinsteşte pe tatăl şi pe mama ta, ca să-ţi fie bine şi să trăieşti ani mulţi şi fericiţi pe pământ”, preotul îl opri şi-i zise:

— Prin urmare cunoşti Legea lui Dumnezeu. Atunci scoală-te, du-te şi împlineşte porunca, căci numai aşa vei fi fericit.

Tânărul a ascultat, a împlinit porunca şi a trăit fericit mulţi ani.

Articol XLVII. 46. Nu cred decât ceea ce văd

Într-o zi un om, care se lăuda că nu crede decât ceea ce vede, îi zise vecinului său, care stătea pe banca de la poarta grădinii:

— Eu nu cred că sufletul există, pentru că nu-l văd.

Vecinul se gândi puţin şi-i zise:

— Ia încearcă să te gândeşti cu putere la ceva…

După un minut îl întrebă:

— Te-ai gândit?

— Da, m-am gândit.

— Bine şi cu putere?

— Da, bine şi cu putere.

— Eu nu cred, zise vecinul.

Omul oarecum supărat îi zise:

— M-am gândit, măi omule, şi încă bine şi cu putere, de ce nu mă crezi?

— Pentru ca eu nu cred decât ceea ce văd, şi gândul nu ţi-l pot vedea…

Omul tăcu, gândi mai adânc şi pricepu ceea ce înainte nu voia să priceapă, şi anume că: toate ce nu se văd nu înseamnă că nu există, ci ele există, dar nu se văd cu ochii trupeşti, ci cu cei sufleteşti, cu ochii credinţei.

Articol XLVIII. 47. Au ochi, dar nu văd

Un credincios se văita către alţi creştini cu care se întâlnea la Biserică:

— Măi fraţilor, eu de când am apucat calea Bisericii mă simt atât de mulţumit, dar mă lovesc de ceilalţi care râd de mine pentru aceasta.

Un credincios mai înţelept care auzise aceste cuvinte îi zise:

— Nu te loveşti tu de ei, ci ei se lovesc de tine.

— Adică, cum vine asta?

— Uite cum; când întâlneşti un orb pe drum, te loveşti tu de el sau el de tine?

— Fireşte că el se loveşte de mine.

— Ei vezi, tot aşa se întâmplă şi cu tine. Tu care ai luat calea cea bună a Bisericii, a credinţei strămoşeşti, ai început să vezi bine, dar cei care stau în necredinţă, se cheamă orbi şi ei sunt aceia care dau peste tine, nu tu peste ei.

Toţi îi dădură dreptate, dar el mai adăugă alte cuvinte, care izvorau din înţelepciunea învăţăturii lui Hristos şi sunau aşa:

— De aceea nici nu trebuie să ne supărăm că aceşti orbi sufleteşti dau peste noi, ci să ne rugăm cu toţii lui Dumnezeu, ca să vadă şi ei, spre fericirea şi mântuirea lor.

Articol XLIX. 48. Cine aduce mângâiere omului?

Un om, prins în cumpenele cele mari ale vieţii, se gândea adânc: Cine oare mă va mângâia pe mine în ceasurile cele mai grele ale vieţii mele?! Şi cu acest gând, adormi.

În vis, îi apăru un bărbat strălucitor şi mândru, care-i zise:

— Eu te voi mângâia…

— Dar cine eşti tu?

— Eu sunt ştiinţa lumii acesteia.

Omul însă răspunse:

— Nu, nu mă poţi mângâia, căci adeseori te-am urmat şi mi-ai otrăvit cugetul şi sufletul.

Veni atunci o femeie orgolioasă şi atrăgătoare şi-i zise:

— Eu îţi voi putea aduce mângâierea.

— Dar, cine eşti tu? întrebă omul.

— Eu sunt slava oamenilor…

Omul îşi acoperi faţa să n-o mai vadă şi zise:

— O, te-am ascultat de multe ori şi numai rău mi-ai făcut; pleacă din faţa mea.

Atunci veni un bărbat voinic, strălucitor, cu haina aurită, având în mână un buzdugan, cu pietre scumpe şi-i zise:

— Eu te voi putea mângâia…

— Dar cine eşti?

— Eu sunt Banul-Averea-Puterea.

— Piei din faţa mea, căci tu mi-ai adus cele mai multe şi mai grele suferinţe…

După ce plecă şi acesta, apăru o femeie umilă, îmbrăcată simplu şi cuviincios, dar care răspândea o lumină cerească şi o pace binefăcătoare, şi-i zise cu glas cald şi blajin:

— Eu sunt CREDINŢA şi glas bun îţi aduc de la Cel ce m-a trimis: „Veniţi la Mine toţi cei necăjiţi şi împovăraţi şi vă voi mângâia, căci jugul Meu e dulce şi sarcina mea uşoară…”

Omul se deşteptă şi după câteva clipe de gândire îşi zise: Da, tu singură grăieşti adevărul, pe tine te voi urma.

Şi într-adevăr CREDINŢA i-a adus omului mângâierea în întreaga lui viaţă şi l-a însoţit şi dincolo de mormânt.

Articol L. 49. Nu-l chema pe dracu', căci vine

Un sătean călătorea într-o zi spre târg. Trecând printr-un sat iată că i se rupse o roată de la căruţă şi începu şi ploaia. Un copil din sat îl întrebă:

— Unde te duci nene?

Cum omul era necăjit şi prea puţin credincios, îi răspunse:

— Mă duc la dracu'!

Copilul, înţelept, nu zise nimic şi se duse la treabă.

Omul, după ce îşi drese căruţa, plecă spre târg şi-şi vându marfa pe care o avea. La întoarcere l-a apucat noaptea pe drum şi iată că în dreptul unei păduri îi ieşi un hoţ în cale.

Săteanul întrebă:

— Cine eşti?

Hoţul răspunse:

— Sunt dracu'!

Şi cu arma întinsă îi luă toţi banii din buzunar şi dispăru în noapte.

Dând bice cailor, săteanul îşi aduse aminte de vorba ce spusese şi acum se mustra pe sine zicându-şi Iată am zis că mă duc la dracu' şi la dracu' m-am dus; bine că nu m-am dus de tot!

Şi din acel moment a luat hotărârea să nu mai spună sau să cheme cuvântul acesta spurcat. Venindu-şi în fire, omul nostru s-a vindecat de acest păcat pentru toată viaţa.

Articol LI. 50. Iertarea

Se zice că odată Dumnezeu a îngăduit diavolului să vină în Faţa Sa şi să-l spună câte ceva despre ceea ce mai află şi el prin lume.

După ce i-a spus lui Dumnezeu despre una şi despre alta, iată că îndrăzneşte să-l spună acestea:

— Doamne, oamenii Te supără necontenit şi Tu îi ierţi mereu… Iar eu nu Te-am supărat decât o dată şi pe mine nu mă ierţi…

Atunci Dumnezeu i-a răspuns:

— E adevărat că oamenii Mă supără necontenit, dar tot adevărat este că ei îşi cer iertare… Tu Mi-ai cerut vreodată iertare?

Ruşinat, diavolul a pierit atunci din faţa lui Dumnezeu.

Articol LII. 51. Judecata cea Mare

Câţiva oameni, ca să râdă de un creştin care tocmai ieşea de la Biserică, îi ziseră:

— Măi Vasile, dar bun stomac trebuie să ai, de poţi înghiţi atâtea slujbe şi atâtea rugăciuni…

Dar el fără să se supere, le spuse:

— Dragii mei, eu am un proces foarte greu şi mă tem tare mult de Judecată… Şi de aceea merg în fiecare duminică şi sărbătoare, la Acela care are să mă judece şi-L rog să fie îngăduitor cu mine…

Unul dintre oameni întrebă:

— Ce proces şi judecată?!

— Iaca procesul şi Judecata pe care le avem cu toţii, pentru păcatele noastre. Iar Judecătorul. Se află în Biserică; este Mântuitorul Hristos, Căruia mă rog zilnic să-mi ierte păcatele şi să mă învrednicească de fericirea veşnică…

Oamenii deveniră serioşi, gândind fiecare la păcatele lui, în timp ce Vasile adăugă:

— Mergeţi cât este vreme, căci pe urmă va fi cu neputinţă, iar osânda este mare şi Judecata nepărtinitoare.

Articol LIII. 52. Al paisprezecelea la masă

La o masă oaspeţii observară că sunt 13 la masă, iar unul dintre ei zise:

— Nu ne putem aşeza la masă, fiindcă suntem 13 şi ne merge rău.

Gospodina casei, văzând încurcătura, zise:

— Să chemăm careva pe un vecin.

Şi fiecare îşi dădu câte o părere. Atunci bunicul, bătrân şi evlavios, îi linişti, zicând;

— Nu vă mai frământaţi, căci voi chema eu pe al 14-lea oaspete…

Toţi rămaseră miraţi, în timp ce bătrânul îşi îndreptă

faţa spre icoane şi se rugă astfel:

— Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeul nostru, vino şi Te aşază cu noi la masă şi sfinţeşte mâncarea, băutura şi pe noi robii Tăi, amin!

Apoi se întoarse spre oaspeţi şi le zise:

— Acum putem să ne aşezăm la masă plini de bucurie şi pătrunşi de o sfântă pace.

Articol LIV. 53. Nerecunoştinţa

Într-un grup de oameni se vorbea despre un fiu nerecunoscător, pe care tatăl l-a iubit nespus de mult, l-a încărcat de toate bunătăţile şi în schimb fiul l-a supărat, l-a asuprit, l-a batjocorit şi chiar l-a alungat de lângă el.

Toţi cei de faţă într-un glas au zis foarte revoltaţi de purtarea fiului nerecunoscător:

— Ar trebui să sărim cu toţii şi să-l omorâm cu pietre pe acest nemernic…

Atunci un credincios mai înţelept din adunare luă cuvântul şi zise:

— Este drept ce spuneţi dumneavoastră; asemenea fapte trebuie pedepsite aspru, dar se cuvine ca prima piatră s-o aruncăm mai întâi asupra noastră, asupra fiecăruia dintre noi.

Cum, de ce? întrebară ceilalţi oarecum revoltaţi!

Pentru că, dragii mei, avem şi noi un TATĂ, care ne iubeşte peste măsură şi ne încarcă cu toate bunătăţile. Şi întocmai ca fiul de care vorbirăm, facem şi noi; Îl neglijăm, Îl scuipăm, Îl batjocorim şi-L alungăm prin faptele noastre cele rele. Ştim bine cine este Acest Tată: este Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, ai Cărui fii nerecunoscători suntem noi… Aşa că, prima piatră s-o aruncăm asupra noastră.

Toţi au rămas pe gânduri, luând aminte la felul cum se poartă fiecare cu Tatăl său, Cel din Ceruri.

Articol LV. 54. Credinţa, dragostea şi jertfa unei mame

O mamă credincioasă avea un băiat care, cu toate sfaturile şi îndemnurile ei, părăsi calea credinţei şi se depărta de Dumnezeu, rămânând cu sufletul împietrit.

Într-o zi mama scrise o scrisoare şi o încredinţă băiatului, rugându-l s-o ducă la preotul lor.

Pe drum, băiatul, biruit de gândul de a afla ce scrie mama lui preotului, o desfăcu şi citi următoarele: „Părinte, am ajuns la capătul suferinţei mele. Băiatul meu şi-a pierdut credinţa în Dumnezeu şi tot ce am făcut ca să-l aduc pe calea cea bună a fost zadarnic; vă rog din suflet să faceţi rugăciuni către Bunul Dumnezeu că, dacă e nevoie să scap viaţa copilului meu, să mi-o ia pe a mea. Vreau cu preţul vieţii mele să se întoarcă din nou la credinţă”.

Atât de adânc a fost mişcat în suflet, băiatul la citirea acestor rânduri, încât nu mai duse scrisoarea la preot, ci întorcându-se în grabă acasă zise mamei:

— Mamă dragă, Dumnezeu nu ţi-a primit jertfa vieţii tale, fiindcă nu este nevoie…

Şi pe loc a rupt scrisoarea.

Atunci mama, înţelegând tâlcul vorbelor băiatului, cu lacrimi de fericire, îl îmbrăţişă cu dragostea ei de mamă.

Iată cum o mamă credincioasă este în stare să-şi jertfească viaţa pentru fericirea copilului ei.

Articol LVI. 55. Să nu dispreţuim pe semenii noştri!

Era o femeie, care crezându-se mare credincioasă, zicea adesea: „N-am nevoie de nimeni, căci Dumnezeu îmi este de ajuns”.

Şi iată că într-o zi, tot din mândrie, căzu într-un lac şi cu apa până la gât, începu să strige după ajutor. Săriră nişte vecini de-ai ei, priviră, statură, dar grăiră: „Apăi n-ai zis dumneata că n-ai nevoie de ajutorul nostru…” Şi se uitară la ea fără s-o ajute. Cum n-avea nicio scăpare de la cei din jur, femeia strigă tare după bărbatul ei, care venind în grabă, îi zise şi el fără s-o ajute:

— Ce pot face eu, un biet păcătos cu care ţi-ai legat viaţa? N-ai zis tu că n-ai nevoie de oameni?

În cele din urmă veni tatăl femeii, un bătrân credincios şi înţelept, care ajutând-o să iasă din apă, o mustră cu blândeţe:

— Desigur, fata mea, Dumnezeu este TOTUL în viaţa noastră, dar nesocotind pe semenii noştri, noi îl supărăm şi

astfel El nu ne mai ajută. Pe Dumnezeu se cade să-L iubim mai întâi, dar El ne porunceşte să-i iubim şi pe semenii noştri, mai ales atunci când ei sunt păcătoşi; Domnul ne ajută, dacă şi noi ne ajutăm unii cu alţii.

De la această întâmplare femeia a înţeles care e voia lui Dumnezeu şi i-a iubit pe oameni aşa cum ne porunceşte Dumnezeu: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi” (Romani XIII, 9)

Articol LVII. 56. Dragostea de mamă

O mamă avea un copil, pe care, fireşte îl iubea foarte mult. Dar fiul ei era un copil rău şi când s-a mărit făcea multe rele şi trăia în păcate.

Ajungând în mâinile unor oameni ticăloşi, aceştia îi ziseră într-o zi:

Dacă ne aduci inima mamei tale, îţi dăm bogăţii nesfârşite.

Fiul ticălos primi şi, mergând, omorî pe mama lui şi-i luă inima. Pe când alerga s-o ducă la acei oameni păcătoşi, se împiedică, căzu şi scăpă din mâini inima mamei sale. Atunci se auzi un glas venind dinspre acea inimă: Nu te-ai lovit, dragul mamei?

Era glasul mamei, care la ea nu se mai gândea, ci numai la copilul ei, fie el chiar acela care-i ducea inima să i-o vândă pe un pumn de aur. DRAGOSTEA este mai tare ca moartea, ea nu piere NICIODATĂ.

Articol LVIII. 57. Lucrează Dumnezeu pentru noi

Oare cel ce a lucrat duminica sau în zi de sărbătoare, se află la sfârşitul anului mai îmbelşugat decât cel care în acea zi a fost la Biserică şi s-a rugat? Oare casa lui e mai bine îngrijită, copiii mai bine hrăniţi? Nimic din toate acestea. Ba dimpotrivă!

Cel ce-a fost duminica la Biserică a respectat porunca lui Dumnezeu, de a-l cinsti ziua, iar a doua zi începe lucrul cu temei şi voie bună, având sufletul împăcat al datoriei împlinite.

Un sătean îl întrebă pe altul într-o zi:

— Cum faci dumneata, bădiţă Ioane, de isprăveşti toate treburile atât de repede şi bine, cu toate că în zi de

duminică toţi ai casei nu lucraţi, ci sunteţi cu toţii la Biserică?

— Foarte simplu, răspunse badea Ion, fiindcă în vremea când ne odihnim noi şi mergem la Biserică, lucrează Bunul Dumnezeu pentru noi.

— Cum vine asta, bădiţă Ioane?!

— Foarte bine. Dumnezeu lucrează că ne dă soare sau ploaie, vreme bună pentru arat, semănat, cules roadele, ne dă hrană sufletelor noastre prin Evanghelia Sa, pe care o auzim la Sf. Biserică, ne învaţă numai lucruri bune pentru viaţă, ne dă odihna, învăţătura, hrana şi bucuria zilelor de duminică şi sărbătoare. Pe scurt El ne dă putere şi sănătate pentru trup şi în zile de sărbătoare ne hrăneşte şi ne întăreşte sufletul cu hrana lui cea mântuitoare.

Săteanul care-l asculta şi era şi el un bun gospodar, dar un gospodar creştin mai mult cu numele, se hotărî din acel ceas să respecte Duminica – ziua de odihnă – când va lucra Dumnezeu pentru el şi casa lui.

Articol LIX. 58. Pilda rea (Neascultarea)

Un enoriaş veni la preot să i se plângă de fiul său şi-i zise preotului:

— Părinte, copilul meu nu ascultă de mine. Şi doar sunt tatăl lui.

Preotul îl întrebă:

— Crezi că trebuie să asculte copilul de tatăl său?

Enoriaşul răspunse:

— Fireşte, aşa se cuvine.

Atunci preotul, ştiindu-l pe enoriaş cam nedus la Biserică, îi zise:

— Dar dumneata asculţi de tatăl dumitale?

— Tata a murit, părinte zise el.

— Nu de tatăl acela îţi vorbesc eu, ci de Tatăl nostru cel din ceruri, Tatăl tuturor…!

Enoriaşul nu mai putu zice nimic, iar preotul îl mustră cu blândeţe, zicându-i:

— Atunci cum vrei să te asculte copilul, când pilda cea rea i-o dai însuţi dumneata?! t

Creştinul nostru recunoscu greşeala şi făgădui grabnică îndreptare.

Articol LX. 59. Nu cred în tine, dacă nici tu nu crezi în Dumnezeu

Odată, un sătean binecredincios merse la un consătean al său să ia în arendă o bucată de loc, şi după ce s-au înţeles, scoase banii şi-i dădu ca arvună. Cel cu locul îi zise:

— Trebuie să-ţi dau o chitanţă.

Dar omul credincios îi răspunse:

— Nu-i nevoie, că doar Dumnezeu vede.

Atunci celălalt, care se lăuda la toată lumea că el nu crede, îl întrebă:

— Cum, dumneata crezi în Dumnezeu?

— Bineînţeles că da.

— Eu nu cred în asemenea lucruri; astea sunt fleacuri, poveşti pentru copii; Dumnezeu nu există, ascultă-mă pe mine.

Atunci credinciosul îi zise:

— Dacă-i aşa, fă bine atunci şi dă-mi chitanţă pentru banii pe care ţi i-am dat, pentru că eu nu am încredere în cei care nu cred în Dumnezeu.

Consăteanul ruşinat, tăcu chitic şi eliberă chitanţa cerută.

Articol LXI. 60. Pumnul de noroi

Într-o zi un om păcătos care se întorsese la credinţa strămoşească şi ducea o viaţă cu adevărat creştinească, vorbea cu un necredincios, care-i zise:

— Cum aş putea să cred eu că Dumnezeu a luat un pumn de noroi şi a făcut din el un om?!

Credinciosul îi zise:

— Dacă nu crezi, uită-te bine la mine; eu n-am fost decât un pumn de noroi prin viaţa păcătoasă pe care am dus-o înainte, iar după ce Dumnezeu a coborât Harul Său cel Sfânt asupra mea, am ajuns şi eu om adevărat.

Necredinciosul căzu pe gânduri şi după scurt timp luă calea Bisericii şi deveni şi el un om adevărat.

Articol LXII. 61. Din ce loc eşti?

Într-o zi, învăţătorul satului întâlneşte pe unul dintre săteni, care avea prostul obicei de a drăcui şi de a blestema la tot pasul. Tocmai îl auzise drăcuind şi-i zise astfel:

— Măi omule, văd că eşti de loc din iad.

Săteanul se miră şi zise:

— Cum aşa, se poate?

Tocmai aşa, se poate foarte bine, răspunse învăţătorul. Dacă ai vorbi bulgăreşte, de unde ai fi?

— Din Bulgaria.

— Dacă ai vorbi turceşte, din ce loc ai fi?

— Din Turcia, bineînţeles.

— Dar dacă ai vorbi italieneşte, din ce loc ai fi?

— Din Italia, răspunse omul, dar nu înţeleg ce vrei să spui cu asta, domnule învăţător.

Învăţătorul îl lămuri, zicându-i:

— Este foarte limpede; de vreme ce în iad este locul blestemelor, înjurăturilor şi sălaşul diavolului, tu care toată ziua înjuri şi blestemi, nu poţi fi din alt loc, decât din iad.

Omul, ruşinat, plecă în jos capul şi zise:

— De partea dumitale este dreptatea şi iată făgăduiesc să nu mai blestem şi să înjur.

NOI, iubiţi cititori, din ce loc suntem? Nu cumva avem şi noi prostul obicei şi urâtul păcat de a blestema, înjura şi drăcui?!

Să ne ferim ca de foc de acest păcat al gurii, ca să nu ajungem cu adevărat în chinurile iadului.

Articol LXIII. 62. Cum scăpăm de ispite

Într-o zi veni la preotul său un credincios, care i se plânse astfel:

— Părinte, ce să fac pentru a scăpa de ispitele care mi se aşază în cale sau mă împresoară?

Preotul se duse în bucătărie, luă un vas, îl umplu cu apă şi zise:

— Ia acest vas plin cu apă, mergi cu el până acasă şi vino înapoi, fără să verşi vreo picătură din el şi apoi vom sta de vorbă.

Omul luă vasul şi plecă. Ca să nu verse nicio picătură

de apă din vas, el merse toată vremea cu ochii ţintă la el. Când se întoarse îi spuse preotului că a făcut precum i-a spus. Preotul îl întrebă:

— Cât ai mers spune-mi ce-ai văzut în jurul tău?

— N-am văzut decât apa din vas.

— Păi de ce numai apa din vas?

— Deoarece am vrut să nu vărs nicio picătură din vas; dacă mă uitam prin jur, vărsăm din apă.

— Ei, vezi că singur te-ai lămurit? Aşa este şi în viaţă. Ca să nu vezi ispitele din jurul tău şi să nu verşi din apa curată a sufletului tău, trebuie să te uiţi tot timpul numai la DUMNEZEU, numai la Biserica Sa, numai la Evanghelie.

Şi omul înţelese cum să-şi păstreze sufletul curat.

Articol LXIV. 63. Bogatul sau săracul va intra în împărăţia lui Dumnezeu?

Într-un grup de creştini se vorbea despre bogaţi şi despre săraci, cu privire la învăţătura Domnului Iisus Hristos.

Unul dintre ei zicea:

— Fericiţi cei săraci, căci ei vor intra în Împărăţia lui Dumnezeu.

Altul zicea:

— Vai de cei bogaţi, căci ei nu vor intra în Împărăţia lui Dumnezeu.

Auzind acestea, un creştin mai bine pregătit în învăţătura Mântuitorului, luă cuvântul şi zise:

— Nu-i tocmai aşa, dragii mei. Săracii vor intra în împărăţia lui Dumnezeu, nu pentru că sunt săraci şi nici toţi bogaţii nu vor intra în această împărăţie, numai pentru că sunt bogaţi. N-a învăţat astfel Domnul Hristos, niciodată, ci El ne-a arătat că numai duhul în care cineva îşi poartă sărăcia sau bogăţia preţuieşte înaintea lui Dumnezeu şi poate hotărî de intrarea cuiva în împărăţia Cerului.

Şi, ca să risipească orice îndoială din cugetul ascultătorilor, el continuă:

— Dacă bogatul are duh de sărăcie întru cele pe care el le stăpâneşte, simţindu-se numai un administrator (bun

chivernisitor) al lor, folosindu-se spre binele tuturor şi dacă săracul are duh de îmbogăţire în cele plăcute lui Dumnezeu, căutând a creşte necontenit în el, atunci amândoi vor intra în împărăţia lui Dumnezeu, bogatul fie el cât de bogat şi săracul fie el cât de sărac. Deci nu sărăcia sau bogăţia te va duce în Rai sau în Iad, ci felul în care trăieşti sărăcia sau bogăţia. Aşadar, iubiţii mei, pentru a dobândi împărăţia lui Dumnezeu, trebuie să fim săraci în fapte rele (să nu facem cele rele) şi bogaţi în fapte bune (să facem cele bune).

Articol LXV. 64. Înfrânarea

Un tată credincios mergea cu fiul său, într-o zi de sărbătoare, printr-o livadă şi vorbeau despre învăţătura creştină. Copilul punea întrebări, iar tatăl îi răspundea cu lămuririle necesare.

Ajungând ei în dreptul unui pom cu roadele frumoase, tatăl întinse mâna să ia câteva şi să mănânce, dar repede se opri. Copilul văzând aceasta, îl întrebă:

— De ce nu iei fructe, tată?

— Pentru că vreau să mă înfrânez, copilul meu.

— Dar nu este îngăduit să luăm fructe, zise copilul?

— Ba da, răspunse tatăl.

— Atunci de ce nu iei?

— Pentru că adesea trebuie să ne înfrânăm chiar de la ce este îngăduit.

— Dar de ce, tată?

— Pentru ca să ne vină mai uşor să ne înfrânăm cu mai multă putere de la cele neîngăduite.

Copilul a înţeles frumoasa pildă.

Articol LXVI. 65. „Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi, căci cu ce judecată veţi judeca, cu aceea veţi fi judecaţi” (Matei VII, 1 – 2)

Un om căruia totdeauna îi plăcea să judece pe alţii se întâlni cu un necunoscut, care avea nasul foarte roşu. El îl judecă pe dată şi-l consideră ca pe un mare beţiv, zicându-şi omul acesta trebuie să fie mare beţiv, de vreme ce are nasul roşu ca un ardei. Şi de atunci, se porni să facă judecată aspră acelui necunoscut. Când avea prilejul

spunea la toată lumea cât de beţiv era omul acela cu nasul atât de roşu. După un anumit timp, venind vorba despre omul acela, unul dintre oameni zise:

— Săracul, ce păcat că a murit, era un om tare bun!

Dar cel care-l judeca aspru, zise cu răutate:

— Cum era să nu moară, dacă era aşa de beţiv?

Dar celălalt îl opri şi cu mai multă milă zise:

— Îl cunosc bine, era un om credincios şi foarte iubit de toţi pentru blândeţea lui; nu s-a îmbătat în viaţa lui, dar avea nasul roşu din pricina unei boli grele de care suferea.

Această întâmplare l-a determinat pe omul care judeca aspru pe alţii, să renunţe la acest păcat, care roade sufletul multora. Deci: să nu judecăm, ca să nu fim judecaţi.

Articol LXVII. 66. Zâmbeşte, nu te încrunta!

Un om cam posomorât se plângea într-o zi unui alt om paşnic şi credincios, zicându-i:

— Nu ştiu ce au oamenii cu mine, de mă privesc cu fruntea încruntată şi cu ochi răi!

Acesta însă îi răspunse:

— Dumneata eşti de vină!

— Cum aşa? răspunse omul şi mai posomorât şi încruntat şi aproape supărat.

— Foarte bine! Ia uită-te puţin în oglinda asta cu chip senin, voios şi zâmbind.

Acela privi. Credinciosul îl întrebă:

— Îţi place?

— Sigur că-mi place!

— Acuma strâmbă-te, încruntă privirea şi strânge buzele. Aşa îţi place?

— Cred şi eu că nu-mi place. Nu-mi place chiar deloc.

Atunci credinciosul, care era un om înţelept, îl mustră prieteneşte şi-i zise:

— Vezi, aşa este şi cu lumea. Dacă te uiţi blând cu chip senin şi chiar zâmbind, aşa se uită şi ea la tine, iar dacă te încrunţi şi ai chipul aspru, tot aşa se va uita şi ea la tine. Aşa că numai dumneata eşti de vină de felul cum se uită lumea. Uită-te frumos la ea, şi, ea se va uita tot aşa de

frumos la dumneata. Ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face!

Articol LXVIII. 67. Leacul mâniei

Erau doi soţi tare credincioşi, care niciodată nu se certau între ei. Într-o zi, venind la ei nişte prieteni, i-au întrebat cum de reuşesc ei să nu se certe niciodată.

— Foarte simplu! răspunse bărbatul. Ca să nu poată diavolul să ne cuprindă cu duhul lui de ceartă, pentru a ne face să cădem în păcatul mâniei, din prima zi după nuntă am făcut un legământ între noi, care să-l păzim câte zile ne va da Domnul!

— Ce fel de legământ? ziseră prietenii.

— Am făcut legământ ca atunci când simţim că se arată această ispită, eu să fiu mut, iar ea surdă, sau, dimpotrivă, eu surd şi ea mută. Şi în felul acesta învingem ispita.

Toţi cei de faţă zâmbiră şi mulţumiţi au hotărât de a fi şi ei muţi şi surzi, când ispita mâniei se va abate asupra lor.

Articol LXIX. 68. „Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui”.

(Matei V, 7)

Un copil sărac, dar cu sufletul plin de mila lui Dumnezeu, împărţea mâncarea pe care mama lui i-o dădea la şcoală cu un orb sărman. Mama, aflând, îi zise că trebuie să mănânce toată mâncarea pentru a creşte, dar copilul i-a răspuns astfel:

— Mamă dragă, dacă nu aş da jumătate din mâncare acelui sărman orb, n-aş mânca cu plăcere, dar aşa îmi foloseşte mai mult decât dacă aş mânca tot!

Mama îi zise fericită:

— Bine, aşa să faci şi de aici înainte!

Articol LXX. 69. Conştiinţa – Glasul lui Dumnezeu

Pe vremea unui război, când foametea se întindea tot mai mult, un soldat fugar intră în ograda unei văduve sărace, a cărei singură avere era un viţeluş. Voind să i-l ia, femeia se rugă de el, zicându-i:

— Atâta am, te rog nu mi-l lua!

Dar fugarul răspunse cu nepăsare:

— Dacă nu ţi-l iau eu, vine altul şi tot ţi-l ia.

Şi luând viţelul femeii, plecă mai departe. Venind noaptea, hoţul se adăposti lângă un gard şi adormi. În vis i se arătă diavolul, care-i ceru sufletul. Dar omul îi răspunse:

— Atâta am, te rog nu mi-l lua!

Dar diavolul întinse mâna spre cel care dormea, voind a-i lua sufletul, şi-i zise:

— Dacă nu ţi-l iau eu, vine altul şi tot ţi-l ia.

Deşteptându-se, fugarul înţelese într-o clipă glasul pe care i-l trimitea Dumnezeu prin conştiinţa lui. Luă viţelul, se întoarse la văduva lipsită şi i-l dădu înapoi, zicându-i cu cutremur în suflet:

— Aşa mi-a poruncit Dumnezeu. Te rog iartă-mă.

Şi soldatul plecă mai departe înfometat, dar cu sufletul împăcat!

Articol LXXI. 70. Necazurile întăresc răbdarea omului înţelept

Un creştin avea un vecin rău, care-i făcea mai în fiecare zi câte un necaz. La început răbda cu greu necazurile, dar din ce în ce se întărea şi cu cât vecinul lipsit de minte îi făcea mai multe necazuri, cu atât el se întărea în mai multă răbdare. După o viaţă trăită creştineşte şi plină de înţelepciune, creştinul muri şi în urma lui lăsă un testament, în care îndatora pe moştenitorii săi să dea vecinului celui rău suma de cinci mii lei drept mulţumire că necazurile pe care i le-a făcut i-au folosit foarte mult la îmbogăţirea răbdării.

Vecinul cel rău, aflând cele scrise în testament, avu o zguduire puternică în sufletul său şi din acea zi a devenit un om nou, urmând în înţelepciune pe credinciosul şi bunul său vecin, care plecase în lumea veşniciei.

Articol LXXII. 71. Frângerea de sine

Un credincios veni într-o zi la preot să-i spună ce să facă pentru a se birui pe sine, căci iată, zise el, îmi asupresc femeia. Pe când ea este bună, eu sunt rău. Pe când ea se roagă, eu înjur. Pe când ea e cuminte, eu sunt un stricat. Pe când ea stă acasă, eu stau mai mult la cârciumă; eu sunt risipitor, ea-i strângătoare. Şi tot ce fac

ca să mă birui şi să fiu ca ea nu pot să izbutesc. Preotul îl ascultă şi apoi îi zise:

— Ferice de tine, omule că-ţi dai seama de asta. Un singur lucru îţi mai trebuie: să spui acestea Domnului Hristos şi să-i ceri ajutorul.

— Cum, părinte?

— Spovedindu-te!

Omul îngenunche, se mărturisi Domnului prin duhovnicul său şi aşa s-a biruit pe sine.

Articol LXXIII. 72. Adevărată smerenie

La un călugăr bătrân veni într-o zi un frate tânăr, ca să facă ascultare şi pe urmă să îmbrace şi el haina monahală (călugărească).

Într-una din zile, veni la călugărul bătrân şi-i zise:

— Sunt nemulţumit întru totul de mine, părinte, căci sunt un păcătos.

Bătrânul călugăr îi zise:

— Bine este să te smereşti în felul acesta.

Dar voind să-i încerce smerenia, adăugă:

— Mi se pare însă că nu eşti sincer când spui aceasta şi de aceea îţi rânduiesc să nu mai vorbeşti aşa.

Atunci, tânărul se tulbură şi, înroşindu-se de supărare şi nemulţumire, se arătă mirat.

Călugărul atunci îi spuse cu blândeţe:

— Vezi, dragul meu, tu primeşti repede să te umileşti tu pe tine însuţi, dar nu primeşti tot aşa de uşor când altul te umileşte pe tine. Adevărata smerenie se cunoaşte când eşti umilit de altul şi mai ales pe nedrept, aşa cum ţi-am făcut eu acum, ca să te încerc. Mergi şi săvârşeşte astfel smerenia, căci altfel, ea nu este smerenie, ci făţărnicie. Numai prin smerenia adevărată vei dobândi putere mare în sufletul tău.

Tânărul a primit lecţia şi s-a îndreptat spre această smerenie curată şi plăcută lui Dumnezeu, Căruia i se cuvine slava în veci. Amin.

Articol LXXIV. 73. De ce atâtea suferinţe?

Un om necăjit veni într-o zi la preot şi-i zise:

— Părinte, de ce oare Dumnezeu îmi dă mie atâtea

suferinţe?

Preotul îi răspunse tot printr-o întrebare:

— Dumneata, te uiţi numai la suferinţele pe care le primeşti, dar te uiţi oare şi la păcatele pe care le săvârşeşti? Sau oare dumneata eşti fără de păcat?

— Cum să fiu fără de păcat, Părinte, că l-aş mânia pe Dumnezeu; am şi eu, ca orice om, păcatele mele.

— Bine zici, spuse preotul şi luând o haină prăfuită din cuier, cu care fusese la un drum lung, îl invită pe omul nostru în curtea casei.

Părintele întinse haina pe o frânghie, luă un băţ şi începu să bată în ea cu putere. Un praf gros se ivi de îndată şi el zise:

— Vezi, omule, praful acesta este păcatul pe care-l avem în haina sufletului nostru şi întocmai ca şi acest praf, păcatul nu va ieşi, dacă sufletul nu va fi lovit cu bătul suferinţelor, înţelegi acum de ce Dumnezeu ne trimite suferinţele?

— Mare adevăr m-ai învăţat părinte; mai bine să-mi dea Dumnezeu multe suferinţe şi să am sufletul curat, decât fără suferinţe şi să-mi ajungă sufletul întinat şi să merg în iad. Slavă Ţie Doamne, zise omul necăjit, căci adevărate sunt cuvintele: „Mari şi minunate sunt lucrurile Tale Doamne!”

Articol LXXV. 74. Să nu îngropăm talentul!

Fiul unui om avut, plecând de acasă spre a învăţa într-un mare oraş la o şcoală superioară, primi de la tatăl său, pe lângă banii necesari călătoriei şi celorlalte nevoi, suma de 2000 de lei. Când îi dădu banii, tatăl îi zise:

— Fiul meu, vei folosi aceşti bani cum vei crede tu mai bine.

Tânărul făgădui şi plecă la studii.

După o bucată bună de vreme, tatăl veni la oraş să-şi vadă fiul şi după ce îl întrebă despre şcoală şi de toate câte a mai făcut, la sfârşit îi spuse:

— Dar cu cei 2000 de lei pe care ţi i-am dat să-i foloseşti cum vei crede tu de cuviinţă, ce-ai făcut?

Bucuros tânărul scoase banii din buzunar, îi arătă şi,

crezând că face o mare bucurie tatălui său, el adăugă:

— Uite tată, nici nu m-am atins de ei, i-am păstrat.

Dar părintele său se mâhni şi-i zise:

— Rău ai făcut băiatul meu, căci ai îngropat talentul pe care ţi l-a dat Dumnezeu; trebuia să-l foloseşti, să-i înmulţeşti. Aceasta înseamnă că toată vremea te-ai gândit numai la tine şi n-ai văzut lipsurile şi nevoile din jurul tău!

Fiul a înţeles lecţia dată de tatăl său şi făgădui că în viitor va şti să folosească banii care îi prisoseau; va şti să folosească talentul dat de Dumnezeu.

Articol LXXVI. 75. Eu n-am păcat

Un om mândru şi necredincios se lăuda mereu că el n-are nevoie de Dumnezeu, din moment ce sufletul lui este ca o coală albă; deci îşi poate trăi viaţa cinstită şi frumoasă fără Hristos.

Într-o zi mergând în excursie cu mai multă lume, ajunse la o mănăstire foarte retrasă, în mijlocul pădurii. Acolo se afla un călugăr vestit prin înţelepciunea sa, iar omul nostru cel mândru voi să stea şi el puţin de vorbă cu bătrânul pustnic.

Ajuns în chilia călugărului, acesta îi vorbi despre Dumnezeu şi despre păcat. Trufaşul se abţinu cât putu, dar la plecare îi zise călugărului;

— Eu n-am nevoie de Dumnezeu, de vreme ce viaţa şi sufletul meu, sunt ca o coală albă de hârtie!

Călugărul, privi spre el, dădu din cap şi-i răspunse zâmbind:

— Bine, bine, să zic şi eu aşa cum zici dumneata, dar atunci bagă bine de seamă să nu-şi scrie Diavolul numele lui pe ea.

Trufaşul tăcu, dar ieşind din chilia călugărului, rămase pe gânduri şi mergând el pe drum începu să se întrebe: „Oare este chiar aşa de albă cum zic?” Şi gândind mai adânc la viaţa şi faptele lui, văzu multe pete! Acum văzându-şi păcatele, i-a fost destul de uşor ca să vadă că are mare nevoie de Dumnezeu!

Articol LXXVII. 76. Jurământul făcut trebuie împlinit

„Lucrul făgăduit, pentru un om cinstit e ca şi

împlinit”.

Un soldat tânăr, căruia îi plăcea băutura, o dată, fiind beat, sări la colonelul care-i dăduse un ordin şi-l lovi peste obraz. După legile militare, soldatul trebuia pedepsit cu moartea. Colonelul intră la soldat în închisoare şi-i zise:

— Ai făcut o mare greşeală.

Ştiu, răspunse tânărul. Cunosc legea şi sunt gata să primesc pedeapsa cu moartea.

— Dar nu vei muri, spuse colonelul. Am obţinut graţierea ta, însă cu condiţia că nu te vei mai îmbăta niciodată de acum înainte.

— Degeaba, domnule colonel. Când încep să beau, nu mă mai pot opri; mai bine nu mai făgăduiesc, căci tot nu pot să mă ţin de cuvânt.

— Atunci promite-mi că n-ai să mai bei vin niciodată, căci vinul am văzut că-ţi face cel mai rău. Jură că nu vei mai pune vin în gură, cât vei trăi.

Soldatul oftă din suflet.

— Va să zică, vrei mai bine să fii împuşcat mâine dimineaţă, decât să renunţi la a bea vin toată viaţa?

— Dar cine-mi garantează mie, spuse soldatul, că eu aş putea să-mi ţin jurământul?

— Cine? răspunse colonelul, demnitatea de om, onoarea şi cinstea de ostaş al ţării. Jură pe onoarea ta!

Ostaşul se gândi câteva clipe şi cu multă seriozitate luă poziţia de drepţi, spunând:

— Jur pe onoarea mea că nu voi mai bea niciodată o picătură de vin măcar!

Au trecut douăzeci de ani. Fostul soldat, acum ajunsese general. Într-o zi întâlni pe fostul lui colonel, bătrân şi slăbit. Colonelul uitase de mult întâmplarea de altă dată. Pofti pe general să ciocnească împreună un pahar de vin ales şi se miră, văzând că nu gustă deloc din vinul scump şi strălucitor ca aurul. Generalul se ridică în picioare şi zise:

— Dar ce crezi, domnule colonel, că eu am putut să-mi uit jurământul? Că am uitat închisoarea, condamnarea şi apoi graţierea mea, obţinută de dumneata?

Zicând acestea, se aruncă în braţele bătrânului colonel, care se bucură din tot sufletul văzând că poveţele lui salvaseră de la moarte un om ca acesta, care şi-a ţinut cu străşnicie jurământul toată viaţa, fără şovăire.

Învăţătura: Fără cinste şi onoare, fără respectarea jurământului făcut, nu poate fi cineva creştin, ostaş sau cetăţean adevărat. De aceea lucrul făgăduit, pentru un om cinstit este ca şi împlinit.

(Din *Manualul de Morală Creştină* – el. a VI-a al prof. Pr. Gh. Ceauşanu şi Chiriac Dimancea, Bucureşti, 1931)

Articol LXXVIII. 77. Convertirea lui Clovis

Clovis, regele francilor, s-a creştinat în urma unei făgăduinţe. El se căsătorise cu o creştină, numita Clotilda, care se silea din toate puterile să-şi aducă soţul la adevărata credinţă. Plecând el în război împotriva Alemanilor (Germanilor) la despărţire ea îi spuse:

— Nu-ţi pune nădejdea în idoli, ci în Dumnezeul cel Adevărat, Care este atotputernic şi-ţi poate da biruinţa asupra vrăjmaşilor tăi.

În bătălia hotărâtoare de la Tolbiac – Alsacia – armata lui Clovis începu să se retragă şi ar fi fost cu siguranţă biruită, dacă regele, aducându-şi aminte de cuvintele soţiei sale, n-ar fi strigat încrezător:

— Zeii mei m-au părăsit. De aceea, Te rog pe Tine, Doamne Dumnezeule al creştinilor, să-mi dai ajutorul Tău. Dacă Tu mă scapi din mâna vrăjmaşilor mei, am să mă botez şi am să introduc credinţa în regatul meu.

După terminarea acestei rugăciuni, primi vestea că supremul comandant al alemanilor fusese lovit de moarte şi că oştile duşmane, cuprinse de spaimă, fug înapoi în neorânduială.

Clovis a câştigat astfel o bătălie măreaţă. Atunci a strigat:

— Cu adevărat Mare şi Puternic este Dumnezeul creştinilor!

Şi pentru a-şi ţine jurământul, a fost botezat în acelaşi an de către Ep. Remigius în catedrala din Reims împreună cu 3.000 de fruntaşi ai Regatului său (anul 406

d.Hr.).

Articol LXXIX. 78. Să spui totdeauna adevărul

Un corb îşi făcuse cuibul pe o insulă. Într-o zi se hotărî să-şi treacă puii pe uscat dincolo de apă. Luă unul să-l treacă peste apă, dar ajungând la mijlocul drumului, corbul cel bătrân se simţi obosit, îşi încetini zborul şi se gândi: „Acum când eu mai sunt încă în putere şi el este slab, pot să-l mai ridic în văzduh, dar când el va mai creşte iar eu voi mai îmbătrâni, oare îşi va mai aduce aminte de îngrijirile mele şi mă va duce şi el din loc în loc?” Şi corbul bătrân îşi întrebă puiul:

— Când tu vei fi mai mare şi eu voi fi bătrân şi slab, mă vei ajuta sau nu? Spune-mi drept!

Puiul de corb de frică să nu-i dea drumul în apă răspunse:

— Da, te voi ajuta! Dar corbul cel bătrân nu-şi crezu puiul îşi deschise ghiarele şi puiul căzu în apă şi se înecă.

La fel se întâmplă şi cu cel de-al doilea pui de corb, ca şi cu cel dintâi.

Corbul cel bătrân se întoarse la cuib ca să-şi ia pe cel de-al treilea pui, singurul care-i mai rămăsese. Îl luă şi se îndreptă în zbor peste apă. În acelaşi loc, osteneala îl cuprinse din nou şi îşi întrebă puiul:

— Oare vei îngriji de mine, când tu vei fi mai mare iar eu voi fi bătrân şi slab?

Puiul de corb răspunse:

— Cred că nu.

— De ce? întrebă tatăl.

— Iată de ce! Când tu vei fi bătrân şi slab, eu voi fi puternic, dar voi avea cuibul meu şi puii mei, cărora va trebui să le dau de mâncare şi să-i îngrijesc.

Atunci corbul cel bătrân se gândi: „Spune adevărul şi ca răsplată îl voi duce peste apă până la ţărm şi-l voi îngriji până va fi pe picioarele lui, puternic şi capabil să-şi facă cuib.

Articol LXXX. 79. Conştiinţa

Un om veni la preotul său, spunând că are ceva pe conştiinţă şi voieşte să se spovedească.

— Lucrul acesta, zise el, mă apasă pe suflet zi şi noapte şi nu-mi dă pic de odihnă.

— Dar ce este?

— Nu îndrăznesc să spun, părinte, este prea greu!

— Trebuie totuşi să te mărturiseşti, căci astfel nu vei avea odihnă şi pace.

— Am furat!!!

— Ce anume ai furat?

— O funie!

— Dacă e aşa, zise preotul, du funia înapoi la cel de la care ai luat-o, cere-i iertare, spunându-i că-ţi pare rău de ce ai făcut, şi totul va fi bine.

După câteva zile, hoţul veni din nou şi-i spuse preotului că nu-şi redobândeşte liniştea sufletească.

Preotul îi zise atunci:

— Mi-ai spus tot?

— Nu.

— Atunci spune-mi adevărul întreg!

— Apăi, continuă omul mărturisirea, era ceva la capătul funiei.

— Ce era?

— Era… era… o vacă!

Articol LXXXI. 80. Să nu fim linguşitori

Un rege al Persiei, voind să-şi aleagă un sfetnic bun, a chemat la palat într-o zi pe cinci dintre cetăţenii cei mai de vază din oraş şi le-a zis:

Iată, am cinci inele pe degetele mele; ele vor fi plata sinceităţii voastre. Spuneţi-mi fără linguşire: ce credeţi voi despre puterea şi mărirea mea?

Ei, uimiţi de frumuseţea diamantelor de pe inele şi voind să le aibă, răspunseră regelui cu multe laude pe care nu se cuvenea să le spună decât lui Dumnezeu.

Regele părea mulţumit şi dădu rând pe rând 4 inele. Pentru că al cincilea, tăcea, regele l-a îndemnat să-şi spună părerea.

— Eu cred, zise acesta, altfel decât cred cei care au vorbit înaintea mea. Eu cred că toată puterea, o rege, o ai de la Dumnezeu şi ţi-a fost dată pentru binele poporului ce-

l stăpâneşti şi odată va trebui să dai socoteală de felul cum ai întrebuinţat-o.

— Şi eu cred tot aşa, zise regele cu mulţumire. Dar ţie nu-ţi dau inelul, ci încrederea şi prietenia mea. Vei sta mereu lângă mine, ca sfetnic al meu, căci în tine am găsit omul şi prietenul sincer pe care-l căutam.

A doua zi, cei patru veniră foarte grăbiţi să spună regelui că negustorul de la care a cumpărat inelele cu diamante sunt false.

Dar regele le zise:

— Ce, voi credeţi că eu nu ştiu că diamantele sunt false? Eu le-am comandat astfel. V-am plătit cinstit. Voi mi-aţi dat laude false, eu v-am dăruit diamantele false. V-am plătit cu aceeaşi măsură, de ce vă mai plângeţi?!

Articol LXXXII. 81. Modestia

În anul 1807, se pornise o foamete cumplită. Nu aveau oamenii ce mânca şi mureau cu sutele de foame.

În târgul Hârlău, un om credincois, cu inimă bună şi avut, chemă pe mai mulţi copii săraci şi le spuse:

— Măi copii, în coşul acesta este câte o pâine pentru fiecare dintre voi. Să veniţi în fiecare zi să vă luaţi pâinica, până ce se va îndura bunul Dumnezeu şi ne va trimite zile mai bune.

Copiii dădură năvală la coş, întrecându-se fiecare să apuce pâinea ce i se părea mai mare şi mai frumoasă şi apoi plecară, fără să mulţumească binefăcătorului lor. Dintre toţi, numai Irina, o fetiţă îmbrăcată în haine sărăcuţe, dar curate, stătu la o parte, luă pâinea cea mai mică, ce rămăsese în coş, apoi sărută mâna binefăcătorului şi plecă bucuroasă acasă.

A doua zi copiii veniră din nou şi se purtară ca întâia oară. Biata Irina luă şi de data aceasta o pâine abia pe jumătate decât a celorlalţi.

Când aduse pâinea acasă la mama ai, care era bolnavă, şi când aceasta o frânse în două, căzură din ea mai mulţi bani de argint. Cei ai casei rămaseră uimiţi.

Du banii înapoi îi spuse mama, căci desigur din greşeală au căzut în aluat.

Irina luă banii, alergă repede şi-i întinse binefăcătorului ei. Dar el o privi lung şi-i zise:

— Ia-ţi banii, micuţă fetiţă, căci nu este nicio greşeală. Dinadins am spus să se pună aceşti bani în pâinea cea mică, pentru a-ţi răsplăti modestia şi cuminţenia ta. Fii şi de aici înainte tot aşa de bună, de blândă, de modestă, căci într-o bună zi ca şi în pâinea aceasta, pe neaşteptate, viaţa îţi va aduce bucuria unei bogăţii meritate.

Morala: E mai frumoasă bogăţia, când ţi-o aduce modestia.

Articol LXXXIII. 82. Sperjurul

(Jurământul fals, mincinos, nedrept)

Un negustor din Breslau (denumirea germană a oraşului polonez Wrocław) voind să facă o călătorie şi având mulţi bani în locuinţa sa, rugă pe stăpânul casei să-i păstreze până se va întoarce. Stăpânul făgădui bucuros. Dar când negustorul se întoarse şi ceru banii înapoi, celălalt spuse că n-a primit nimic, aşa că negustorul trebui să-l cheme în judecată în faţa tribunalului. Proprietarul casei, fiind pus să jure, dădu uşierului să-i ţină bastonul, mai înainte de a jura. În acest baston care era gol pe dinăuntru, el ascunsese banii negustorului şi i-a dat uşierului, crezând că dacă în timpul jurământului, banii sunt în mâna altuia, el poate jura cu mâna pe conştiinţă că n-are banii negustorului. Este uşor de închipuit, cât de indignat a trebuit să fie negustorul, văzând cum acel om jura strâmb, fără ruşine şi teamă de Cel de Sus. Dar pedeapsa lui Dumnezeu nu a întârziat. Proprietarul casei fu achitat (eliberat) şi plecă din tribunal, însă în timp ce cobora treptele tribunalului fiind tulburat de jurământul pe care-l făcuse se împiedică în baston se rostogoli până la ultima treaptă a scărilor, rupându-şi piciorul.

Tocmai atunci i se rupse şi bastonul şi ieşiră la iveală banii ascunşi. Toţi cei de faţă au rămas uluiţi şi îngroziţi, cât de repede şi de tare a pedepsit Dumnezeu pe cel care a jurat strâmb.

Faptul acesta este unul adevărat petrecut în oraşul

Breslau şi se aminteşte de el într-un basorelief, săpat pe piedestalul unei statui a Dreptăţii chiar pe scările tribunalului, unde se poate vedea şi în ziua de azi.

Articol LXXXIV. 83. Răbdarea

Petrică este un copil ca toţi copiii; vrea să ştie tot; de aceea întreabă mereu pe tatăl său ba de una, ba de alta: de ce răsare soarele, de ce ninge, de ce bate vântul şi multe altele.

Ieri Petrică a fost cu părinţii lui la circ. Cum au sosit acasă, Petrică a început cu întrebările. De multe lucruri s-a dumirit el, dar de una nu; aşa că îl întrebă pe tăticul cum de poate un om să ridice cu mâinile lui şi să-l ţină sus un bou mare şi gras. O fi omul puternic, dar oricum, boul e greu nu glumă.

— Apoi, măi Petrică, vezi tu, acolo pe lângă putere mai este şi altceva. Omul acela care ridică boul îţi poate arăta că în viaţă omul are nevoie de multă răbdare şi de multă străduinţă.

— De ce, tată?

— Ai răbdare să-ţi explic. Omul de aseară de la circ a început prin a ridica viţeluşul abia născut. Ce-i un viţeluş? Nimica toată. Şi cum se scula de dimineaţă, alerga la grajd şi ridica viţeluşul de câteva ori în sus. Cu cât creştea viţeluşul pe zi? Mai cu nimic – adică, cu foarte puţin. De aceea omul nu simţea greutate mare când îl ridica şi zi de zi, cu multă răbdare şi stăruinţă, l-a ridicat până s-a făcut un bou mare şi gras. Acum îl ridică tot atât de uşor, ca şi atunci când era viţeluş, datorită răbdării de a exersa zilnic. Petrică a înţeles că: prin învăţătură, muncă şi răbdare, ajunge omul luminat şi tare.

Articol LXXXV. 84. Cu răbdare scapi de patimă

Florian a căzut la pat; s-a îmbolnăvit foarte rău, dar nu pentru că a muncit prea mult, nu, ci pentru că l-a doborât patima băuturii – rachiul.

— Dacă nu te laşi de băutură, îi zise doctorul, să ştii că ai să te prăpădeşti. Rachiul este o otravă, mai ales pentru tineri.

— Nu mă pot lăsa răspunse Florian. M-am deprins cu

el şi în fiecare zi trebuie să beau o sticlă de asta.

— Am eu leac, măi băiete, adăugă doctorul, numai să ai răbdare să-l iei multă vreme.

Şi într-adevăr a doua zi aduse o cutioară plină cu nişte boabe, ca nişte pietricele.

Pune în fiecare zi câte o bobiţă din astea în sticla ta de rachiu, dar să n-o mai scoţi din ea. Astfel rachiul n-o să-ţi mai facă rău.

Zis şi făcut. Florian închipuindu-şi că aceste boabe aveau puterea de a nimici otrava din rachiu, urmă întocmai sfatul doctorului şi astfel bău, în fiecare zi, câteva picături de rachiu mai puţin.

Când sticla se umplu de bobiţe, Florian se dezbărase cu totul de patima băuturii.

Morala (învăţătura) este aceasta:

E prea uşor să te înveţi la rele.

Dar prin răbdare poţi să scapi de ele.

Articol LXXXVI. 85. Munca – răbdarea – deprinderea

Un împărat a plecat într-o zi la vânătoare. Pe drum, apucându-l furtuna şi ploaia, se adăposti la o colibă sărăcăcioasă. Înăuntrul colibei, împăratul dădu de nişte copii, care şedeau în jurul unei străchini mari, pline cu fiertură. Îmbucau copiii cu atâta plăcere din fiertură, de ţi-era mai mare dragul să-i priveşti. Obrajii le erau rumeni şi bucălaţi.

— Cum este cu putinţă, întrebă împăratul pe mama copiilor, ca să mănânce cineva cu atâta poftă nişte mâncare atât de simplă, fără carne, şi pe deasupra să fie atât de frumoşi la faţă şi atât de sănătoşi, cum sunt copiii dumitale?

— Să trăieşti, Măria Ta! răspunse mama copiilor. Mâncarea lor nu este proastă, căci în ea se află trei feluri de ierburi: mai întâi este munca, pentru că trebuie să-şi câştige hrana lucrând, a doua este răbdarea, fiindcă până la vremea mesei nu le mai dau nimic să mănânce şi a treia este deprinderea, pentru că i-am învăţat să se mulţumească cu ce au, fără să cunoască alte bucate mai bune.

Când plecă, împăratul îi dădu femeii o pungă cu bani, nu atât pentru sărăcia familiei, cât pentru educaţia pe care o dădea copiilor ei, pentru modestia ei şi dragostei pentru muncă, răbdare şi bune deprinderi.

Morala: Munca cu a ei povaţă, pe copii la bine-nvaţă.

Articol LXXXVII. 86. Datoria faţă de părinţi

Un tânăr hotărî să se căsătorească. El promise viitoarei soţii, după dorinţa ei, să alunge din casă pe bătrânul lui tată. Conduse deci într-o zi pe bătrân afară din sat, spunându-i să se ducă unde va voi, căci la el nu mai are ce căuta. În casa lui nu mai era loc şi pentru el. Ochii bătrânului se umplură de lacrimi şi zise fiului său:

— Vezi acolo sus pe deal piatra aceea mare? Până acolo l-am condus şi eu pe tatăl meu, lăsându-l apoi în voia sorţii. Condu-mă deci şi tu până acolo.

— Dumnezeule, ce aud? strigă fiul, cutremurat. Tu, tată, ai făcut părinţilor tăi aceeaşi nedreptate pe care voiam să ţi-o fac şi eu ţie acum? Oare şi copiii mei vor face cu mine astfel? Vino înapoi cu mine şi de acum înainte cea mai bună cameră din toată casa mea va fi a dumitale, iar eu voi avea grijă de tine în fiecare zi şi te voi apăra de toate nevoile şi bolile până când vei închide ochii.

Morala: Să nu uităm porunca dumnezeiască, care ne spune: Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, ca să-ţi fie bine şi să trăieşti ani mulţi pe pământ.

Articol LXXXVIII. 87. Recunoştinţa unui animal

Un sclav cu numele de Androcles, fugise de la stăpânul său într-o pădure şi locuia într-o peşteră. Deodată auzi un răget de fiară sălbatică şi la gura peşterii apăru un leu. Nenorocitul om credea că nu mai are scăpare, însă fiara se apropie încet, scoţând nişte urlete de durere, ca şi când ar fi cerut ajutor.

Androcles a prins curaj şi s-a apropiat mai mult; el a observat că leul şchioapătă, având o rană la picior. Sclavul luă laba leului în mână îi umezi rana cu salivă, ca un doctor şi-i trase un spin mare care intrase în călcâiul animalului. Leul suspină adânc, Androcles apăsă pe umflătură, curăţă rana, o spălă, în timp ce leul suferea cu

multă răbdare.

După un timp scurt, leul simţindu-se mai uşurat de dureri, începu a sări, a bate din coadă şi apoi linse cu recunoştinţă mâinile şi picioarele doctorului său.

De acum încolo, Androcles deveni prietenul animalului cu care împărţea mâncarea zilnică, timp de câteva luni, după care sclavul Androcles fu prins de către nişte oşteni înarmaţi care-l duseră la stăpânul de la care fugise.

Androcles a fost osândit la moarte, prin aruncarea ca hrană leilor. În acest scop un leu a fost lăsat fără hrană câteva zile pentru a-l mânca pe Androcles. Ziua s-a apropiat; lumea s-a adunat în jurul arenei. Se auzi răcnetul leului nemâncat; se făcu o tăcere înfiorătoare; lumea aştepta cu sufletul la gură, cutremurată de ceea ce avea să vadă. Dar frica şi întristarea poporului se prefăcu în câteva clipe în uimire şi mare bucurie când văzură că leul înfometat, în loc să-l sfâşie pe sclav, se învârte pe lângă el, se culcă la picioarele lui ca un câine credincios pe lângă stăpânul său.

Cârmuitorul ţinutului aceluia porunci lui Androcles să dezlege taina acestei nemaipomenite întâmplări. Androcles începu a povesti înaintea întregului popor adunat, cum petrecuse el în pădure împreună cu leul.

Toţi cei de faţă se bucurară de aceasta, văzând că şi fiarele sălbatice, prin răbdare şi mulţumire, se domesticesc şi capătă simţiri de om.

Atunci toţi într-un glas se rugară de căpetenia ţinutului aceluia să-l ierte pe Androcles, iar acesta nu numai că-l iertă, ci îi mai dădu şi leul în dar, care prin recunoştinţa lui l-a scăpat pe Androcles de la moarte de două ori.

Morala: Bine faci, bine găseşti.

Articol LXXXIX. 88. Mulţumim lui Dumnezeu, făcând bine oamenilor

La Roma, un tânăr suferise de o boală grea şi se făcuse bine. Când ieşi în grădină, după atâtea zile de boală plin de bucurie lăudă pe Dumnezeu cu glas tare zicând:

— O, Preabunule Părinte, dacă un om ar putea să-ţi răsplătească pentru ceva, cu câtă plăcere şi bucurie aş voi să-ţi dau toate avuţiile mele!

Aceste cuvinte le auzi Ion, numit Ciobanul, şi-i zise tânărului bogat:

— De la Dumnezeu de sus vine darul cel bun; dar într-acolo nu poţi trimite nimic; Dumnezeu primeşte mulţumirea noastră prin locţiitorii Săi. Vino după mine!

Tânărul urmă pe moşneagul cel credincios Ion Ciobanul şi ajunseră la o casă sărăcăcioasă. Acolo era numai sărăcie şi suferinţă. Tatăl zăcea bolnav, mama era fără o mână şi se văitau că nu aveau o bucată de pâine nici măcar pentru copiii lor care plângeau de foame.

Tânărul se înfioră de cele ce văzu. Ion îi zise:

— Iată aici un altar pentru jertfa dumitale! Iată pe fraţii Domnului Iisus şi pe locţiitorii Lui.

Tânărul le dădu bani pentru mâncare şi îmbrăcăminte şi îngriji de cei bolnavi, care mulţumiră.

Morala: îndreaptă recunoştinţa ta în sus către Dumnezeu şi apoi în jos către oameni.

Articol XC. 89. Patima lăcomiei (Cum moare un zgârcit)

Un negustor de vinuri adună o avere enormă, toată în bani, precum de obicei fac cei zgârciţi. Îi plăcea să privească şi să dezmierde banii, iar el trăia în lipsă de toate.

Veşnic la grija că i s-ar putea fura banii, a chemat un meşter ca să-i facă o ascunzătoare în pivniţă, cu uşă de fier şi un mecanism ascuns.

Meşterul după ce a terminat lucrarea a arătat zgârcitului unde să apese pe un cui abia văzut, ca să se deschidă zăvorul uşii. După ce a primit banii cu chiu, cu vai de la zgârcit, meşterul a trebuit să jure că nu va spune nimănui secretul.

În fiecare zi, zgârcitul cobora în pivniţă pentru a-şi sătura privirea cu strălucirea banilor.

Într-o zi, pe când era cu ochii la bani, i se stinse lampa şi neavând chibrit începu să strige după ajutor, dar

nimeni nu-l auzi din pivniţă. A încercat să spargă uşa, dar nu putu, căci o comandase din fier ca să n-o spargă hoţii.

Au trecut multe zile şi oamenii nemaivăzându-l au dat vestea dispariţiei lui. Meşterul, bănuind ce s-a întâmplat, a anunţat organele în drept şi astfel s-a constatat că zgârcitul a murit de sete şi foame călare pe grămada de bani.

Zgârciţii şi lacomii, după ce îşi omoară sufletul, îşi omoară trupul prin moarte ruşinoasă.

Articol XCI. 90. Conştiinţa (Glasul dreptăţii)

Un om bogat, cu numele Săvoiu, alungă pe o chiriaşă săracă, o biată văduvă cu 5 copii, pentru că nu mai avea cu ce să plătească chiria. Ea se înfăţişă încă o dată în faţa bogătaşului, însoţită de cei 4 copii mici, căci al cincilea era bolnav în pat, pentru a-l ruga să-i lase măcar 7 – 8 zile, până se va însănătoşi copilul cel mic, dar Săvoiu nu vru, nici în ruptul capului. Femeia îngenunche cerându-i îndurare, iar copii plângeau, dar nepăsător Săvoiu merse în pavilionul din grădină ca să se odihnească aşa cum obişnuia el în fiecare zi.

Era o după amiază înăbuşitoare, niciun fir de aer nu se mişca, iar în spatele grădinii se auzea zgomotul molcom al râului. Săvoiu încercă să adoarmă, dar nu putea; simţea parcă o răcoare în tot trupul, iar vâjâitul apei râului i se părea prea tare. Din îndepărtări se auzi tunetul întârziat al unei furtuni; atunci i se păru că aude un glas. Era glasul conştiinţei, glasul dreptăţii. Se sculă, cutremurându-se de o frică neînţeleasă, şi porunci servitorilor s-o caute pe văduva cu cei 5 copii şi s-o aducă înapoi de unde plecase. Dar ea plecase cu copiii în pădure şi nu putea fi găsită nicăieri.

A doua zi află că murise copilul cel bolnav, iar mama, cu cei 4 copii rămaşi, găsise adăpost la un om sărac, dar credincios şi cu frică de Dumnezeu.

Săvoiu începu să urască grădina, pavilionul, râul, vântul şi îi fu groază de întunericul liniştit al nopţii care se lăsase. În curând căzu într-o boală grea. În aiureala când a căldurilor, când a tremurăturilor, pomenea întunericul

nopţii şi tunetul furtunii. Peste câteva zile îşi dădu duhul.

Glasul conştiinţei a răsunat în sufletul lui, dar, fiind prea târziu, Săvoiu nu a putut repara nimic. S-a împlinit zicala înţelepciunii populare, care sună aşa: După faptă şi răsplată.

Articol XCII. 91. Judecata lui Dumnezeu

(banii, rudele şi faptele bune)

Un om avea trei prieteni. Pe doi dintre ei îi iubea foarte mult, cel de-al treilea îi era oarecum indiferent, deşi acesta îl iubea cel mai mult şi îi voia numai binele.

Odată fu chemat omul nostru în faţa judecăţii. El îşi chemă prietenii ca martori; dar primul se scuză că are treabă, al doilea merse până la uşa tribunalului şi se înapoie, zicând că-i e frică de judecător, iar al treilea, pe care se bazase cel mai puţin, veni, vorbi şi arătă nevinovăţia prietenului şi câştigă procesul, încât i se dădură şi despăgubiri.

Trei prieteni are omul în lume. Cum se poartă ei în ceasul morţii, când Dumnezeu îl chemă pe om în faţa judecăţii?

Banii, cel mai bun prieten al lui, îl părăsesc cei dintâi şi nu merg cu el. Rudele şi prietenii îl însoţesc până la marginea gropii şi apoi se înapoiază fiecare la casa sa. Al treilea prieten sunt faptele lui bune, făcute din dragoste. Numai ele îl însoţesc pe om până la Tronul Judecăţii lui Dumnezeu. Ele merg înainte, vorbesc pentru el şi află milă şi îndurare, dobândindu-i Mântuirea.

Articol XCIII. 92. Trâmbiţa Judecăţii

Era odată un mare împărat, care trecând cu mare alai pe drum întâlni doi călugări în haine sărăcăcioase şi cu feţele slabe şi negre. Împăratul ştia că trupurile lor se topiseră de post, rugăciune şi multe nevoinţe. Deci cum îi văzu sări din trăsură se înclină lor până la pământ apoi îi îmbrăţişă şi-i sărută cu dragoste. Boierii şi alaiul nu suferiră fapta împăratului dar nu avură curajul să-i spună. De aceea se duse la fratele împăratului care locuia în oraş şi-i spuseră să se ducă el la împărat să-i zică să nu se mai facă de râs în faţa lumii, sărutând şi îmbrăţişând nişte

zdrenţăroşi fie ei chiar călugări sau preoţi.

După ce fratele îi zise împăratului că nu se cuvine a se comporta aşa cu nişte oameni ca aceia, împăratul îi explică de ce îi respectă, dar fratele său nu înţelese.

Împăratul avea un obicei: când trebuia să-i facă vreunui supus judecată de moarte, îi trimitea un slujbaş care-i suna dintr-o trâmbiţă al cărui sunet auzindu-l oamenii, ştiau toţi că cineva este rânduit spre moarte.

Când se înseră, împăratul porunci slujbaşului să meargă la poarta fratelui său ca să-i trâmbiţeze.

Acesta când auzi şi văzu că este în faţa porţii lui, se gândi ce-l aşteaptă şi îşi întocmi acte pentru moarte, în plânsetele şi jalea soţiei, copiilor şi cunoscuţilor.

Dimineaţa se prezentă la palat în haine negre, însoţit de familia sa, care se tânguia de moarte. Împăratul chemă pe fratele său înaintea sa şi văzând cum se tânguieşte îi zise:

— O, neînţeleptule şi nesocotitule; dacă te speriaşi atât de mult de trimisul fratelui tău, împăratul, care îţi este frate după trup şi căruia nimic nu i-ai greşit, cum ai îndrăznit ca ieri să mă cerţi pe mine pentru faptul că am îmbrăţişat şi am sărutat pe trimişii lui Dumnezeu, care mai vârtos decât glasul trâmbiţei îmi vestesc mie moartea şi înfricoşata Judecată a Stăpânului meu Dumnezeu căruia multe şi mari greşeli ştiu că am făcut? Mergi acasă liniştit, dar nu uita toată viaţa ta că după moarte ne va suna Trâmbiţa Judecăţii lui Dumnezeu, care ne va da nouă după faptele noastre. Iar pe slujitorii lui Dumnezeu să-i cinstim, ca pe unii ce se îngrijesc de noi pentru viaţa veşnică.

Articol XCIV. 93. Să ne iubim părinţii

Un om ca de vreo 40 ani nu mai voia să sufere în casa lui pe tatăl său, un bătrân de 72 ani.

— Să te duci din casa mea, îi strigă el, să nu te mai văd în ochii mei, mi s-a acrit de tine.

Bătrânul, lăcrimând şi privind lung casa la care a muncit o viaţă întreagă şi pe care trebuia să o părăsească, se pregăti să plece fără cârtire.

Fiul său însă îl opri câteva clipe şi, întorcându-se

către copilul său, care avea vreo 6 anişori, îi zise:

— Du-te cu bunică-tu în grajd şi dă-i o pătură de la cai, să aibă cu ce să se învelească pe unde va poposi.

Copilul se duse repede cu bunicul lui, dar când se întoarse din grajd avea în mâini numai o jumătate de pătură.

— De ce nu i-ai dat-o întreagă? se răsti el la copil.

Dar copilul apropiindu-se mai mult de tatăl său îl măsură din cap până-n picioare şi-i zise grav:

— Am păstrat jumătate din pătură, pentru ca să ţi-o dau mai târziu dumitale când ajuns şi tu la vârsta bunicului te voi izgoni şi eu din casă…

Omul se dezmetici, plânse cu suspine amare şi sărutându-şi copilul, căzu în genunchi înaintea bătrânului său tată şi îi ceru iertare. Din clipa aceea pacea, bucuria şi dragostea au învăluit pe toţi ai casei.

Articol XCV. 94. Dragostea mamei

Iată că într-o zi, moartea înfăşurată într-o mantie neagră, trecea printr-un sat. La poarta unei case auzi un oftat:

— Of, Doamne, ce să mă mai fac eu?

Moartea văzând o femeie cu capul între palme, se aşează lângă ea pe bancă şi după aceea o întrebă ce s-a întâmplat, iar femeia răspunse:

— Sunt văduvă şi am cinci copii micuţi, cărora nu am ce să le dau de mâncare.

„Aha, se gândi moartea; taci că am nimerit bine; îmi fac mare pomană cu ea, dacă îi voi lua măcar un copil. O mai scap de griji”. Apoi zise tare:

— Femeie, dă-mi un copil să-l iau cu mine! De acum n-o să-ţi mai ceară de mâncare, nici îmbrăcăminte şi o să poţi mai uşor să îngrijeşti pe ceilalţi. Dar să ştii că nu ţi-l mai dau înapoi.

Femeia stătu mult pe gânduri.

— Bine te-ai gândit cucoană. Mă duc să-ţi aduc unul.

Femeia intră în casă, dar aici nu mai merse treaba aşa de repede. Văduva se uită lung la toţi copiii, care dormeau unul lângă altul. Ea îi ridică unul câte unul în

braţe, se uită la ei şi apoi îi lasă jos pe pat. Atunci moartea zise:

— Lasă-mă să aleg eu, căci văd că nu te înduri să-i dai. Dă-mi-l p-ăsta mai mare, căci cu el cheltuieşti mai mult decât cu ceilalţi.

— Vai, cucoană, cum să ţi-l dau; el e cel mai mare şi în el mi-e toată nădejdea pe viitor.

— Din partea mea poţi să-l ţii. Dă-mi-l pe-al doilea.

— Cum să-l dau eu pe Vasilică al meu? Numai el ne face să uităm necazurile. Ne înveseleşte pe toţi cu glumele lui şi fără el ar fi casa pustie.

— Dacă ţi-e atât de drag, zise moartea, iaca nu-l mai iau, dar dă-mi fetiţa, căci după urma ei o să ai mai multe griji decât bucurii!

— O, cucoană, ai ales pe cel mai drag copil. În curând se va face măricică şi îmi va ajuta la treburile casei noastre.

— Bine, ţi-o las, dacă ţii la ea atât de mult. Dă-mi pe cel mai mic, căci până s-o face el de ajutor, e vreme!

— Vai, cucoană, cum să-ţi dau eu pe cel mai drăgălaş dintre toţi copiii. Acum e întuneric, nu se vede, dar e ca un trandafir înflorit. Măcar că e numai de 4 ani, dar e deştept şi inimos, de se miră lumea de el!

— Mi se pare că nu prea eşti zdravănă la cap, zise moartea necăjită. Nu ne-am înţeles să-mi dai un copil? Uite îl iau pe cel mai mic, căci nu ţi-e de niciun ajutor, nu e nici deştept, nici mare, ci urât şi cocoşat.

— Dragă cucoană, zise mama cu ochii plini de lacrimi, e mic, urât şi cocoşat, dar bun e Dumnezeu. Se va face sănătos până va creşte mare. Mie mi se rupe inima la gândul că o să mă despart de el. Nu-l dau eu pe Alexandru, puiul drag al mamei!

Necăjită şi înfuriată că nu a putut cu niciun chip să smulgă prada şi a pierdut atâta vreme degeaba, moartea văzu atunci cât de mare şi de puternică este dragostea mamei pentru copiii ei!

Articol XCVI. 95. Conştiinţa

Iată cum s-a întâmplat la o predică dintr-o biserică

plină de lumină şi har. Un om a intrat cu gând rău – să fure. El ştia că oamenii când se roagă, nu mai sunt atenţi la cele din jur, aşa că în astfel de clipe lesne se poate fura o pălărie atârnată pe undeva. Şi nici păcatul nu e aşa de mare credea omul.

Şi omul acela cu gândul rău a intrat în biserică, a privit, s-a lămurit şi a furat o pălărie. Mulţumit s-a strecurat pe uşă s-a dus acasă şi a pus-o pe cap, potrivindu-se ca şi cum ar fi fost a lui.

Dar – minune! – cum a pus-o pe cap au început să-i sune în urechi fragmente din predica de la Biserică: „Ci mulţi vor crede că dacă niciun om nu le-a văzut fapta lor cea rea, sunt liberi şi scăpaţi de pedeapsă. Dar duhul lui Dumnezeu nu-i lasă nepedepsiţi ci-i chinuie prin conştiinţa lor”.

Auzind omul aceste cuvinte în sinea lui, repede a pus mâna pe pălărie, ca să o scoată de pe cap. Dar altă minune. Pălăria parcă se lipise de cap şi nu o mai putu scoate, în timp ce în mintea lui auzea cuvintele preotului, care predica: „Dar vine o vreme, omule, când vei fi ars de focul căinţei. Ai grijă, omule, că în veci nu vei scăpa de ochiul lui Dumnezeu, care necontenit e aţintit asupra ta”. Omul rămase înmărmurit. Acum nu mai putea desluşi măcar dacă grăieşte pălăria sau ceva tainic din creierul şi fiinţa lui. Se înspăimântă. Vru iar să scoată pălăria, dar zadarnic. Părea că-i acolo de când lumea. Cuprins de remuşcare, omul căzu în genunchi şi şopti atât: „Doamne, iartă-mă pe mine păcătosul!”

În sufletul său glasul predicii se auzea mai departe. Când gândul căinţei curate, al părerii de rău pentru fapta cea rea săvârşită vine pe albia lacrimilor, nu sta omule la îndoială, ci mergi degrabă în faţa lui Dumnezeu şi spune-i gândul tău, căindu-te sincer. El te va ierta.

Omul se ridică în acel moment din genunchi şi porni în neştire spre undeva. Nu-şi dădu seama pe unde mersese, dar deodată se trezi uimit şi spăimântat în faţa bisericii de unde furase pălăria. Privi aiurit şi-şi zise „Cine m-a adus aici?” Duse mâna la pălărie ca să se descopere.

Pălăria se desprinse aproape singură, încet, omul păşi pe treptele Bisericii şi intră înăuntru. Nu mai era nimeni; doar omul se serviciu care făcea curăţenie. Privi cu teamă catapeteasma nemişcată şi măreaţă. Se îndreptă spre un loc. Puse pălăria. Simţi în cugetul lui o uşurare caldă şi luminoasă.

I se păru că icoana şi Crucea de pe iconostas se mişcă în lumină; omul îşi plecă fruntea, cerând şi primind iertarea. Paracliserul se uită nedumerit după un om care pleca din Biserică cu capul descoperit.

Articol XCVII. 96. Minciuni nevinovate, dar… cu urmări amare

Bărbatul trăia atât de bine cu nevasta lui. Casa lor era o oază binecuvântată a adevărului. Dragostea, încrederea şi adevărul stăpâneau peste ei. Adeseori se uitau la cei din jur şi cu greu puteau pricepe zbuciumul şi vrajba, minciuna şi ura care stăpâneau viaţa lor învolburată. Cu atât mai mult atunci se simţeau cei doi soţi stăpâni pe viaţa lor.

Într-o zi însă se petrecu ceva nespus de simplu şi totuşi ciudat. Fiind dus în oraş, soţul avu de telefonat ceva acasă.

Îi răspunse voios nevasta. Îi spuse ce avu de spus şi, când să închidă telefonul, femeia îl întrebă ca de obicei de unde vorbeşte. Lui îi veni în gând să glumească şi-i spuse alt loc decât acela de unde vorbea la telefon. O minciună mică nevinovată, fără niciun gând rău, ca o glumă.

Trecură mai multe zile şi întâmplarea sau diavolul făcu ca soţia fără să vrea să afle că bărbatul nu-i telefonase din locul în care el spusese. Femeia îi spuse simplu: De ce m-ai minţit?

Bărbatul nu-şi mai aminti bine despre ce era vorba şi-i spuse sincer că nu-şi mai aduce aminte bine. Soţia nesigură şi intrigată de felul cum i-a răspuns îi repetă întrebarea. El amintindu-şi zise râzând: Am glumit. O minciună nevinovată.

Dar râsul lui i se păru fals şi femeia cu îndoială în suflet zise apăsat:

— De ce ai făcut aşa?

Fireşte bărbatului îi fu peste măsură de greu să limpezească lucrurile şi îndoiala pătrunse în sufletul senin al femeii.

Începutul fusese greu: îndoiala aduse neîncrederea, neîncrederea aduse bănuială, bănuială atrase după ea gelozia, iar gelozia slăbirea dragostei. Căminul lor fericit, bazat pe adevăr, încredere şi iubire începu să se clatine. Tovarăşii de viaţă fericiţi de altă dată deveniră duşmani între ei. Toate încercările lor de a se iubi ca la început fură zadarnice. Căminul fericit de odinioară se nărui.

Şi iată, dragii mei, ce-a putut clădi diavolul pe un fleac, pe un firicel neînsemnat al unei minciuni nevinovate. Iată de ce nu trebuie să minţim niciodată, oricât de mică sau neînsemnată ar fi minciuna.

Iată de ce Dumnezeu ne porunceşte fiecăruia: Să nu minţi (Porunca IX-a din Decalog)

Articol XCVIII. 97. Rugăciunea pentru altul

Într-o zi, îmi istorisea un prieten, mă aflam în vizită la o familie. O femeie cu privirea blajină povestea celor din jur că o cunoscută a ei are o fetiţă bolnavă; suferinţa ei este ascunsă şi niciun doctor nu i-o poate afla. Fetiţa se topeşte pe zi ce trece fără dureri şi nimeni nu o poate ajuta cu nimic. Mama ei plânge pe ascuns, tatăl ei e trist, iar lumea care o cunoştea spunea cu lacrimi în ochi: „Sărmana Marta e bolnavă”. Adeseori Marta întreba pe mama ei: „Ce am eu, mamă dragă?” Şi doamna care povestea, întreba pe cei din jur:

— Ce credeţi că se va întâmpla cu fetiţa aceasta?

Eu am tăcut, cutremurat de un fior de milă. Am simţit atunci că iubesc cu adâncă putere pe fetiţa aceea necunoscută mie. Când am plecat se înnoptase; cerul era plin de stele şi eu simţit nevoia, dintr-odată, de o singurătate desăvârşită, ca pentru a da cu ochii de Dumnezeu. Cum vremea era frumoasă am ieşit spre câmp. Călcând pe iarbă, mi se părea că plutesc şi gândindu-mă la fetiţa bolnavă, auzii limpede în cugetul meu: „Ce pot face eu pentru ea?” Privii către cer. Deodată simţii o răcoare

binefăcătoare şi parcă puterea nevăzută a lui Dumnezeu îmi şoptea:

— Să te rogi cu putere şi căldură pentru ea!

Aşa am auzit, rar şi clar, cuvânt cu cuvânt. Inundat de o iubire negrăită, căzui în genunchi şoptind: „Mă rog pentru Marta!”

Din noaptea aceea, de fiecare dată când mă rugam, în rugăciunea mea ceream de la Dumnezeu şi sănătate pentru Marta. Să te rogi pentru o fiinţă pe care tu nu o cunoşti! Niciodată n-aş fi crezut că poate fi pe lumea aceasta o faptă mai dezinteresată ca aceasta: să te rogi pentru cineva pe care nici măcar nu-l cunoşti. Sufletul ţi se umple de o căldură şi lumină, cu neputinţă de a le descrie. Şi m-am rugat mereu.

Şi iată că în altă zi, întâmplarea mă duse în casa unui alt prieten de-al meu. Nu cunoşteam toată lumea de acolo şi de aceea stăteam mai retras într-un birou, gândind şi la fetiţa mea Marta, pe care sufletul o simţea cu putere.

Priveam spre forfotul de lume din camerele vecine, când veni spre biroul meu o fetiţă vioaie, îmbrăcată în alb şi cu privirea cercetătoare. Când îi văzui privirea avui o cutremurare: aceasta trebuie să fie Marta! Sigur că e ea!

O chemai şi veni voioasă.

— Tu nu eşti Marta?

Ea mă privi cu mirare, dar liniştită:

— Da, eu sunt Marta.

— Acuma eşti bine, sănătoasă?

— Da, acum sunt sănătoasă, sunt foarte bine.

— Bravo, foarte bine apăsai eu cu adâncă mulţumire.

Fetiţa se uită la mine cu o privire întrebătoare şi-mi zise repede:

— De unde mă cunoşti?

— Rămăsei încurcat.

— Eu? Nu te cunosc dar… dar… te cunosc… O pasăre albă, care se cheamă Pasărea Domnului, mi-a spus că ai fost bolnavă şi că acuma te-ai făcut bine!

Fetiţa râse fericită şi plecă în salon.

Eu, cu lacrimi calde, în acel birou, nevăzut de nimeni,

am mulţumit lui Dumnezeu pentru marea Lui bunătate.

Articol XCIX. 98. Icoana

Am cunoscut pe cineva ce-şi zicea creştin, dar care stăpânit de o ascunsă trufie, ducea un crunt război cu icoanele Bisericii noastre, predicând oricând şi oriunde prăvălirea la pământ a icoanelor, a acestor scumpe diamante creştine.

Eu tăcem şi-l compătimeam, ştiind bine că apucase pe căi greşite. Dar întâmplarea mă duse într-o bună zi în casa acestui om şi, fireşte, după un început de convorbire, prietenul izbucni furios tot împotriva icoanelor: Ia, lăsaţi-mă în pace cu icoanele voastre. Să nu le mai văd. Ele sunt chip cioplit, sunt idoli. Dac-ar fi după mine, le-aş călca în picioare, uite aşa.

Atunci liniştit, dar hotărât să nu-l mai las de data asta scosei din cui un tablou care înfăţişa un bătrân şi zisei:

— Te rog fii bun şi calcă în picioare acest tablou!

El mă privi şi-mi răspunse:

— N-aş face asta pentru nimic în lume; fotografia reprezintă pe străbunicul meu după tată. Ar fi o nebunie.

— Atunci, dragul meu, cum de nu-ţi este ruşine să tot spui că ai călca în picioare icoanele Bisericii noastre strămoşeşti când ele înfăţişează tocmai chipul Mântuitorului, al Maicii Domnului al sfinţilor din care ne tragem sufleteşte; chipuri păstrate mii de ani de toţi cei care au fost înaintea noastră şi date nouă moştenire să le ducem mai departe până la plinirea vremurilor prin credinţa noastră. Cum să călcăm în picioare ce avem mai scump şi mai sfânt? Adică te superi şi nu-ţi vine a crede că ai putea călca în picioare, această fotografie a străbunicului dumitale, dar strigi în gura mare că ai călca în picioare dragele şi scumpele noastre „fotografii” ale Mântuitorului, ale Maicii Sale şi ale sfinţilor? Nu, dragul meu, nu mai asculta şoapta vrăjmaşului, ci mergi pe drumul care ne vine din veci spre veci, până vom ajunge să dăm faţă cu însuşi Mântuitorul nostru Iisus Hristos!

Mersei apoi spre perete şi pusei la loc fotografia străbunicului, care mi se păru că ia înfăţişarea unei icoane

vechi. Prietenul nu mai zise nimic, dar când i-am strâns mâna la plecare am simţit că pornirea împotriva icoanelor pierise din sufletul lui, care de obicei nu era un suflet rău.

Articol C. 99. Dragostea. Bunătatea. Iertarea

Doi oameni se certau. Adică, la drept vorbind, numai unul îl certa pe celălalt. Zicea:

— Ce? Credeai că am fost sincer cu tine? Nu eram, ci râdeam de tine.

Celălalt, blajin, cu bunătate privind la el, răspunse:

— Ştiam.

— Îţi aduci aminte când îţi spunem că ţin la tine? Minţeam.

— Ştiam…

— Când te-am împrumutat am făcut-o ca să te umilesc.

— Ştiam…

— Te-am înşelat când ţi-am spus că te admir pentru activitatea şi succesul tău.

— Ştiam…

Cel ce lovea atât de crud într-un suflet de om, se opri dintr-odată ca fulgerat de o putere nevăzută. Căscând ochii, şopti:

— Cum, tu ştiai de toate astea, şi-ai tăcut?

— Da…

— Şi nu m-ai urât?

— Nu. Te-am iubit.

Cei doi se priviră. Ceva se prăbuşea într-un suflet. Omul căzu năruit la pământ şi hohotind de plâns, abia putu rosti:

— Mă mai poţi ierta?

Celălalt, plin de bunătate, cu lacrimile pe gene, îi puse mâna pe creştet, spunându-i încet:

— De vreme ce te iubeam, te-am şi iertat.

Articol EI. 100. Eu n-am niciun păcat

— Eu n-am nevoie de Mântuirea lui Iisus, n-am nevoie de Dumnezeu de vreme ce mă ştiu fără păcat, îmi zicea odată un prieten, care într-adevăr ducea o viaţă potolită şi năfăcând rău la nimeni.

Eu i-am zis:

— Numai Iisus Hristos este fără de păcat. Noi ceilalţi toţi avem o sumedenie de păcate.

— Oricum, eu nu mă simt păcătos.

— Bine! Eu te voi întreba şi vei vedea că şi tu ai păcate.

Prietenul consimţi.

— Nu te-ai mâniat niciodată?

— Ei, cine nu-i mânios niciodată în viaţa lui?

— N-ai ocărit niciodată, n-ai înjurat, n-ai blestemat sau nici n-ai bârfit?

— Cinstit, vorbind, trebuie să mărturisesc că am cam făcut şi din acestea…

— De câte ori nu ţi-ai călcat cuvântul? De câte ori ai minţit? De câte ori ai invidiat pe altul?

— Nu-mi este în obicei, dar desigur că am făcut şi din acestea câteodată.

— Dar pe cei nevoiaşi i-ai ajutat?

— Asta foarte rar am făcut-o.

— Dar mândrie, clevetire, vorbă deşartă?

— Mai rar, dar şi acestea am făcut.

— De îmbătat, niciodată?

— Ba da, dar numai de câteva ori.

— Jurământul nu ţi l-ai călcat niciodată?

— De vreo trei ori nu l-am îndeplinit.

— La cârciumă te duci?

— Destul de des.

— Dar la Biserică?

— Foarte rar. La botez, la câte-o cununie sau înmormântare.

— Păi vezi, dragul meu, toate acestea ce sunt altceva decât grele şi urâte păcate?

Prietenul tăcea, tulburat. Atunci am adăugat:

— Ce? Crezi că dacă n-ai omorât vreun om şi n-ai furat este de-ajuns, ca să te crezi om fără de păcat? Şi încă ceva: sunt sigur că în fundul conştiinţei tale sunt câteva păcate şi mai grele decât cele pe care mi le-ai spus.

— Cine ţi-a spus? zise el.

— Cine? Siguranţa păcătoşeniei noastre. Cine dintre noi este fără de păcat?

— Nimeni.

— Ştiu de ce te credeai fără de păcat: pentru că nu ţi-ai pus întrebările de adineauri sau, dacă ţi le-ai pus, te-ai ferit să răspunzi.

— Aşa este! Ai dreptate, murmură el, pe gânduri.

Simţii peste mâna mea o mână caldă. Când ne-am privit, am văzut în ochii prietenului meu, dorinţa iertării. De-acuma era salvat, de vreme ce nu se mai credea fără de păcat.

Articol CII. 101. Taina păcii

Într-un pustiu, trăia un călugăr mult îmbunătăţit. Simţind că i se apropia sfârşitul vieţii pământeşti a trimis pe un ucenic al său în sat pentru a chema pe preotul duhovnic, ca să-i străjuiască plecarea sa din lume şi să-l împărtăşească. Acesta veni degrabă şi sta la căpătâiul celui ce avea să treacă în curând în veşnicie.

Călugărul, cu toate că simţea sfârşitul său apropiat, avea totuşi o pace desăvârşită în întreaga lui fiinţă, iar faţa lui era veselă şi plină de lumină. Preotul îi zise atunci:

— Te rog, frate, de unde îţi vine pacea aceasta?!

— De la Bunul Dumnezeu, răspunse călugărul.

— Da, frate, eu ştiu că toate sunt de la Bunul Dumnezeu, dar vreau să ştiu pentru care faptă mai ales, crezi că ţi-a dăruit Dumnezeu o asemenea pace?!

Atunci călugărul, cu o lumină neasemuită pe chip, i-a zis:

— Când am îmbrăcat această haină monahală, am fost hotărât să dau ascultare tuturor poruncilor, dar mai ales, am făcut un legământ cu mine însumi să nu judec pe nimeni, ci numai pe mine. Şi am respectat cu sfinţenie acest legământ. De aceea nădăjduiesc că voi primi milostivirea lui Dumnezeu şi gândul acesta îmi dă pacea, cu care plec de pe acest pământ. Pacea cu Dumnezeu, cu semenii mei şi cu mine însumi.

După scurt timp, călugărul a plecat la Domnul, învăluit de o tainică pace; pace pe care numai Domnul şi

Mântuitorul lumii o poate da.

Articol CIII. 102. Păcatul şi durerea

Se istoriseşte că, pe vremea păgânătăţii, într-o zi au venit înaintea Zeului cel Mare, Păcatul şi Durerea, care se certau necontenit. Zeul le porunci să se potolească, dar nu-l ascultară. Atunci Zeul porunci unui slujitor să aducă un lanţ greu de aur bătut cu pietre scumpe şi cu mâna sa legă Păcatul de Durere, zicându-le:

Vă pedepsesc, legându-vă cu acest lanţ, pe care voi nu-l veţi putea desface niciodată. Şi de atunci Păcatul şi Durerea stau împreună, fiind înlănţuite.

Acesta veche povestire se potriveşte de minune cu viaţa noastră creştinească, deoarece se află scris în Cartea Sfântă – la Apocalipsă: „Cu cât stătut-a duhul în desfătări (păcate), cu atât găsit-a întristare şi durere”.

Articol CIV. 103. Vasul murdar

Era un om care-şi zicea că-i credincios şi cu frică de Dumnezeu, dar ducea o viaţă plină de păcate. În sinea lui credea că Bunul Dumnezeu îi va ierta toate păcatele, pentru că din când în când îşi făcea rugăciunea, mai mergea şi la biserică, aprindea câte-o lumânare şi aşa mai departe… Dar, într-o noapte, el avu un vis ciudat. Părea că s-a rătăcit într-un pustiu şi era chinuit aprig de foame. Cum mergea înfometat, iată că în faţa lui se ivi un tânăr îmbrăcat într-o lumină albă strălucitoare, purtând în mâini un vas plin cu mâncăruri alese; tânărul îl pofti să mănânce. Dar, când să guste din bogăţiile oferite, omul observă că vasul în care se afla mâncarea aleasă era foarte murdar. Cu toată foamea care-l chinuia, nu putu nici măcar să guste şi-i zise tânărului;

— Nu pot mânca dintr-un vas atât de murdar!

Atunci tânărul îi răspunse cu glas de dojană:

— Tot asemenea faci şi tu! Cum vrei să guste Dumnezeu din rugăciunea ta, dacă tu îi dai dintr-un vas atât de murdar?! Şi tânărul se făcu nevăzut.

Deşteptându-se din somn, omul acela se simţi cutremurat în adâncul fiinţei lui şi din clipa aceea a început să ducă o viaţă plăcută lui Dumnezeu şi oamenilor.

Articol CV. 104. Chiar dacă nu-l vedem
Dumnezeu există

La o şcoală, un inspector ateu intră la ora de religie la clasa a treia. În faţa profesoarei, el a întrebat:

— Copii, ce oră aveţi acum?

— Ora de religie, au răspuns în cor toţi copiii.

— Şi despre învăţaţi la această materie?

— Despre Dumnezeu şi bunătatea Lui, despre facerea lumii, au răspuns ei.

— Dar voi L-aţi văzut pe Dumnezeu?

Copiii, cu oarecare nelinişte, răspund:

— Nu, nu L-am văzut!

— Atunci, trage concluzia inspectorul, există Dumnezeu dacă nu-L vedem?

Copiii şovăie şi răspund cu sfială, pe şoptite şi mirându-se:

— Nu este Dumnezeu!!!

— Aşa, copii, întăreşte inspectorul. Dumnezeu nu este, nu există, iar voi învăţaţi la religie lucruri neadevărate.

Copiii, nedumeriţi, privesc la profesoara lor. Aceasta se adresează clasei tot cu o întrebare:

— Copii, voi îl vedeţi pe dl. inspector?

— Da, răspund ei în cor.

— Dar mintea domnului inspector o vedeţi?

— N-o vedem, răspund toţi în cor.

— Dacă n-o vedeţi, atunci dl. inspector are minte? continuă profesoara.

Toţi copiii răspund clar şi răspicat: Nu, dl. inspector nu are minte!

Profesoara îşi linişteşte elevii zicându-le:

— Dacă dl. inspector n-are minte, atunci vă sfătuiesc să nu-l ascultaţi, iar noi să continuăm lecţia de religie, unde învăţăm lucrurile cele mai frumoase. (După preot Simion Radu, 1.000 de istorioare în manuscris)

Articol CU. 105. Cel din urmă pas

Un necredincios spunea în faţa mai multor ascultători:

— Avem vreme să ne îndreptăm şi să ne pocăim, la bătrâneţe; de ce să ne grăbim?

Dar un ascultător înţelept îi zise:

— De unde ştim noi că vom ajunge la bătrâneţe? Cine ne asigură aceasta?! Să nu uităm că viaţa noastră are două căi: una care duce la fericire (la Rai) şi alta care duce la chinuri (la Iad). Fiecare faptă bună a noastră este un pas pe care-l facem pe calea Raiului, iar fiecare faptă rea a noastră este un pas pe care-l facem pe calea Iadului.

Dar noi nu ştim deloc care va fi ultimul nostru pas, pentru că noi nu ştim clipa morţii noastre. De aceea trebuie să ne ostenim a avea paşi numai spre rai, adică să facem necontenit numai fapte bune, pentru ca nu cumva cel din urmă pas al nostru să fie pe drumul Iadului, pe drumul pierzării.

Toţi cei de faţă au dat dreptate omului înţelept şi cu toţii au rămas pe gânduri, hotărându-se fiecare în sinea lui să păşească numai pe drumul cel fericit al Raiului.

Articol CVII. 106. Coroana răbdării

Cândva, la o sfântă mănăstire îşi făcea ascultarea un călugăr bătrân plin de credinţă şi de răbdare.

Într-o zi, însă, cuprins de un duh rău, lepădă de la sine tocmai această podoabă aleasă – RĂBDAREA – căzând astfel într-o greşeală grea. Peste noapte avu o vedenie; în vis, văzu o ceată de îngeri împletind o coroană de aur pe care o împodobeau cu pietre scumpe. El îi întrebă pe îngeri:

— Pentru cine faceţi această coroană atât de frumoasă?

— Pentru tine, răspunseră ei. Bătrânul călugăr mai întrebă:

— Şi când va fi gata?

— Când vei fi răbdat de ajuns!

Când s-a deşteptat din somn, călugărul a înţeles rostul acestei vedenii şi a zis cu umilinţă:

IARTĂ-MĂ, DOAMNE! VOI RĂBDA PÂNĂ LA SFÂRŞIT!

Articol CVIII. 107. Asemenea ecoului

Doi oameni stăteau de vorbă. Unul, care era cicălitor şi rău de gură, îi zise celuilalt:

— Nu ştiu ce are lumea cu mine, că tot îmi vorbeşte cu răutate?!

— Păi dumneata eşti de vină, îi răspunse vecinul.

— Cum aşa?!

— Foarte bine, fii bun şi vino cu mine.

Şi-l duse la marginea satului într-o vale frumoasă, care era străjuită pe margini de dealuri aşezate în trepte din ce în ce mai înalte, şi îi zise:

— Ia strigă acum cât poţi de tare: te urăsc…

— Te urăsc… te urăsc…

— Acum strigă tot atât de tare: te iubesc…

— Te iubesc… te iubesc…

— Ai văzut, spuse din nou vecinul, tot astfel se întâmplă şi cu lumea de care te vaiţi că te vorbeşte de rău. Ea îţi vorbeşte, sau mai bine zis îţi răspunde, după cum vorbeşti, întocmai ca şi ecoul de adineauri.

Cel rău de gură plecă ochii în pământ, nu mai zise nimic şi se gândi serios la acest mare adevăr.

Articol CIX. 108. Comori pământeşti şi comori cereşti

Trei prieteni se întorceau voioşi de la târg după e făcuseră treabă bună vânzând fiecare toate produsele. Ajunseră într-un sat tocmai când la biserică băteau clopotele pentru Sfânta Liturghie. Atunci unul dintre ei zise:

— Se cade să ne oprim la Sfânta Liturghie ca să ne rugăm şi să-i mulţumim Bunului Dumnezeu pentru binefacerile pe care le-a făcut cu noi.

Ceilalţi doi, însă, s-au împotrivit, zicând că trebuie să se grăbească pentru a ajunge mai devreme acasă, pentru a putea termina treburile, iar la biserică vor merge altă dată. Aşadar unul a intrat în biserică, iar ceilalţi doi s-au grăbit spre casă. Dar aceştia n-au mers prea mult şi când au ajuns la marginea unei păduri, o ceată de oameni răi i-au prins, le-au luat toţi banii şi i-au legat de nişte copaci.

Când veni cel de al treilea îi găsi pe cei doi puţin credincioşi, legaţi cobză şi văitându-se că li s-a furat tot

avutul pe care l-au avut asupra lor.

Cel credincios, care şi-a dăruit din timpul său pentru rugăciune şi la Sfânta Liturghie a mulţumit lui Dumnezeu pentru că l-a ocrotit de răutăţi, le-a zis cu blândă dojana celorlalţi doi:

— Dacă nu vă grăbeaţi şi aţi fi rămas la Sfânta Liturghie să ne rugăm împreună, vă apăra şi pe voi Milostivul Dumnezeu. Dar... voi vă îngrijiţi numai de comorile de pe pământ şi aţi uitat de comorile cereşti, pe care hoţii nu le pot fura şi rugina nu le poate ataca.

Cei doi au făcut jurământ că pe viitor nu vor mai ocoli biserica şi frumoasa slujbă a Sfintei Liturghii.

Articol CX. 109. Sfânta spovedanie şi Iuda Iscarioteanul

Dacă ne-am imagina pe Iuda Iscarioteanul, cel care L-a trădat pe Mântuitorul Iisus Hristos, mergând la Sfântul Apostol Petru şi vorbind cu el, am putea auzi această convorbire:

— Vreau să mă mărturisesc (spovedesc), Petre!

— Bine, Iuda, îngenunchează şi spune ce ai pe suflet.

Iuda, aruncându-se la picioarele lui Petru, îi zise cutremurat:

— Sunt un nenorocit, Petre, căci l-am vândut pe Domnul şi Mântuitorul nostru.

— Nădăjduieşte, Iuda, căci eu am fost mai vinovat decât tine!

— Cum aşa, Petre?!

— Eu Iuda, de trei ori L-am trădat pe Domnul, dar plângând cu lacrimi de pocăinţă, El m-a iertat.

Iuda se ridică din genunchi şi nu voi să se mai spovedească mai departe, îndreptându-se spre ieşire. Atunci Petru îi zise cu durere:

— Iuda, Iuda, nu-i de ajuns să te mărturiseşti, ci se cade să plângi din toată inima şi să nu mai păcătuieşti.

Articol CXI. 110. Sfânta Spovedanie şi Sfânta împărtăşanie

O femeie, care ducea o viaţă plină de păcate, se hotărî să nu mai greşească deloc. Şi reuşi, dar se simţea

tulburată şi avea sufletul împovărat. Se duse la preot şi-i spuse ce avea pe suflet, cerându-i sfatul. Preotul îi zise:

Vrei cu adevărat să-ţi speli sufletul de întinăciunea păcatelor?

Da, părinte, vreau din toată inima!

Este şi foarte greu şi este şi foarte uşor, în acelaşi timp, zise preotul. Dacă dumneata crezi că îţi vei putea spăla sufletul fără ajutorul lui Dumnezeu, lucrul acesta este foarte greu, aproape cu neputinţă; dacă, însă, crezi că numai Dumnezeu poate spăla păcatele noastre, atunci este foarte uşor. Şi pentru că te văd încă mirată, îmi fac datoria de a-ţi aminti că noi, creştinii ortodocşi, avem de la Domnul Hristos nişte leacuri minunate; dintre acestea amintesc: SPOVEDANIA (MĂRTURISIREA) făcută cu lacrimi şi zdrobire de suflet şi SFÂNTA ÎMPĂRTĂŞANIE (EUHARISTIA, CUMINECĂTURA, LEACUL NEMURIRII).

Şi femeia făcu o spovedanie bună, luă LEACUL NEMURIRII (Sfânta împărtăşanie) şi căpătă liniştea şi mulţumirea sufletească pe care le dorea atât de mult.

Articol CXII. 111. Înjurăturile şi drăcuitul

Un om avea prostul obicei de a înjura şi a drăcui la orice pas. Fiind însă creştin, ca toţi românii, simţea el că acest obicei nu-i bun şi nu-i pe placul lui Dumnezeu, dar nu se putea lecui.

Un vecin de al său îl întrebă într-o zi, cam de câte ori drăcuie şi înjură de dimineaţa, de când se scoală, şi până seara când se culcă.

— Păi, de ce să mint, cred că n-am păr în cap de câte ori greşesc. Atunci vecinului îi veni în minte un gând bun şi-i zise:

— Măi Ioane, şi aşa nu prea te duci tu la biserică decât din an Paşte, iar de spovedit cred că de ani de zile n-ai mai făcut-o; închipuie-ţi că preotul nostru duhovnic ţi-a dat canon după mărturisire, ca de câte ori greşeşti şi drăcui sau înjuri, să-ţi smulgi câte un fir de păr de pe cap. Ion făgădui şi se ţinu chiar de cuvânt. Dar, văzând de la o vreme că părul din cap i se cam răreşte, se lăsă definitiv de obiceiul cel rău şi merse la vecin să-i mulţumească pentru

sfatul dat.

Vecinul îi zise, dojenindu-l cu glasul său blând:

— Vezi vecine Ioane, de dragul părului te-ai lăsat de răul obicei de a înjura şi a drăcui. Cu atât mai mult trebuie să faci acest lucru de dragul lui Dumnezeu, Căruia îi place să ne audă grăind numai lucruri frumoase şi folositoare.

Articol CXIII. 112. Bucurie adevărată

Doi prieteni, care nu se mai văzuseră de mult, s-au întâlnit într-o zi pe străzile unui oraş. Unul din ei, Nicolae, un bun creştin, îl întrebă pe celălalt:

— Încotro, măi Vasilică?

— Dragă Nicule, am o întâlnire cu câţiva colegi de şcoală cu care am dat bacalaureatul anul trecut şi voi petrece o zi întreagă la un restaurant, cu muzică straşnică şi cu băuturi alese!

Nicu îi zise rugător dar cu convingere:

— Vasilică, dacă ai putea să mergi cu mine, în loc să te duci cu ceilalţi, te-aş duce într-un loc minunat, pe care nu-l vei mai putea uita niciodată!

— Fie, merg, m-ai convins; dar să ştii că sunt tare curios şi vreau să ajungem mai repede. Nicu îl duse pe prietenul său la marginea oraşului într-o casă sărăcăcioasă şi dărăpănată, unde zăcea un bolnav părăsit de toţi, şi zise:

— Iată un prieten, un frate de al nostru care suferă.

Vasilică nu putu să mai vorbească. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Bagă mâna în buzunar, scoase toţi banii ce-i avea pentru petrecere şi-i zise bolnavului:

— Ia aceşti bani şi îngrijeşte-te; voi mai veni pe aici! Când ieşi îi zise lui Nicu:

— Îţi mulţumesc, prietene, căci mi-ai dăruit astăzi o BUCURIE ADEVĂRATĂ!

Articol CXIV. 113. De ce sufăr eu, Doamne?!

Un om cuprins de suferinţe, înălţă cugetul către Dumnezeu şi zise:

— De ce sufăr atâta Doamne?!

Atunci auzi în cugetul său glasul lui Dumnezeu zicându-i:

— Tu suferi, ca să se poată desprinde sufletul tău din

tina aceasta. Dacă n-ai suferi, ai iubi tina (pământul) şi ai putrezi şi tu. Şi Eu nu vreau aceasta! Tu suferi ca să deprinzi UMILINŢA. De n-ar fi aşa, te-ai mândri şi pierdut ai fi pe vecie. Şi Eu nu vreau să te pierd! Tu suferi ca să preţuieşti şi să practici MILOSTENIA. De n-ai suferi, n-ai cunoaşte-o şi ai trăi o viaţă zadarnică. Şi Eu vreau să duci o viaţă plină de roade bune (fapte bune)! Tu suferi ca să-ţi întăreşti CREDINŢA. Altfel ai fi leneş şi înclinat spre ispite. Şi Eu te vreau să priveghezi, ca să nu te pierd! Tu suferi ca să te contopeşti cu Fiul Meu, Care este Mântuitorul tău, pe care L-am trimis în lume pentru mântuirea tuturor celor ce-i vor păzi poruncile.

Aşa a grăit Dumnezeu în cugetul omului, iar omul care suferea a zis:

— Mă voi strădui, Doamne, să trec prin toate suferinţele mele împreună cu Tine.

Articol CXV. 114. Floarea sufletului

Cineva a dat prietenului său o floare rară, spunându-i să aibă totdeauna grijă de ea. Şi acesta o iubea cu multă căldură, îngrijind-o cu toată dragostea.

Dar, într-o zi, prietenul, luat de unele griji mărunte ale vieţii, a uitat de ea, şi, seara, când a venit acasă, floarea era aplecată şi plângea. Acela imediat, cu multă grijă, i-a dat un pahar de apă ca să bea. Atunci floarea şi-a ridicat încet fruntea, şi-a revenit şi i-a mulţumit.

Dar prietenul, după câteva zile, a uitat floarea din nou, mai multe zile. Când şi-a adus aminte de ea, s-a grăbit din nou s-o îngrijească. Floarea se ofilise şi abia a mai trezit-o la viaţă; floarea i-a mulţumit din nou.

Dar, după un timp oarecare, omul a uitat, din nou, de floarea sa. Grijile vieţii l-au absorbit pentru multe zile şi, când şi-a adus aminte de floarea lui, aceasta murise din cauza neîngrijirii.

Omul şi-a zis în sinea lui: floarea a murit din cauza neglijenţei mele! Şi omul s-a ruşinat şi i-a părut rău. Dar prea târziu, căci floarea a murit.

Aşa se întâmplă cu fiecare dintre noi. Dumnezeu, Marele Grădinar al Vieţii ne-a dăruit floarea minunată a

sufletului nostru. Cândva vom fi întrebaţi de El:

— Ce-aţi făcut cu floarea cea aleasă a sufletului, pe care v-am dat-o?!

Articol CXVI. 115. Să ascultăm cuvântul lui Dumnezeu în Biserică

La o biserică slujeau cu multă râvnă şi clavie doi preoţi. În fiecare duminică predicau cu putere Cuvântul lui Dumnezeu.

Unuia dintre preoţi, venindu-i rândul să predice şi voind a face legătura cu predica celuilalt preot din duminica trecută, zise paracliserului:

— Eu am lipsit duminica trecută fiind rău bolnav, te rog spune-mi despre ce a vorbit părintele duminica trecută?

— Să mă iertaţi, răspunse paracliserul, dar nu-mi aduc bine aminte, pentru că eram ocupat cu aprinsul cădelniţei, care se stinsese. Dar voi întreba pe dascăl (cântăreţ).

Dar nici dascălul nu-şi aducea aminte, deoarece în timpul predicii căutase în tipic (cartea cu rânduiala slujbei) rânduiala slujbei din duminica viitoare.

Paracliserul întrebă pe epitrop, dar nici epitropul nu-şi aducea aminte, deoarece în timpul predicii scrisese câteva chitanţe şi făcuse socoteala banilor strânşi de la credincioşi pentru contribuţie.

Disperat, paracliserul se urcă la cor şi întrebă pe dirijor, dar nici acesta nu-şi aducea aminte despre ce s-a predicat, pentru că nici el nu fusese atent, ci ieşise afară să se mai aerisească puţin.

În cele din urmă paracliserul întrebă pe un credincios membru în Consiliul Parohial – dar acesta îi răspunse că nu-şi aduce nici el bine aminte, deoarece, în timpul acela, se gândise în altă parte.

Bietul paracliser, ca să nu se întoarcă la părintele fără niciun răspuns, se gândi puţin, deschise uşor uşa Sfântului Altar şi zise în şoaptă:

— Părinte, am aflat: în duminica trecută, părintele celălalt a vorbit despre… Dumnezeu.

Din această întâmplare constatăm un dureros adevăr: în multe biserici se predică cu râvnă şi evlavie Cuvântul lui Dumnezeu, dar puţini sunt aceia care îl ascultă cu râvnă şi evlavie. Aşadar, să luăm aminte!

Articol CXVII. 116. Să ascultăm şi să ne rugăm

Un creştin ortodox, intră odată în biserica din localitatea vecină, în timpul Sfintei Liturghii. Se închină pe la toate icoanele, făcând mătănii, deşi în acest timp legile bisericeşti opresc închinăciunile, ca să nu se tulbure Sfânta Slujbă şi, după oarecare frecuş prin biserică îşi găsi un loc mai în faţă. Curând dădu semne de plictiseală şi se tot uita în toate părţile. Deşi lumea toată se afla învăluită de atmosfera tainică a rugăciunii, el zise unui credincios de alături:

— Spune-mi, te rog, ce v-a predicat preotul duminica trecută?

Acesta, după câteva clipe de gândire, îi răspunse, cu zâmbetul pe buze şi în şoaptă:

— Printre altele, ne-a învăţat ca să avem mare grijă, să nu ne mişcăm prin biserică în timpul Sfintei Liturghii, să nu vorbim, ci să ascultăm cu atenţie şi să ne rugăm!

Articol CXVIII. 117. Participarea la Sfânta Liturghie

Creştinii din vremea Apostolilor participau la Sfânta Liturghie nu numai duminica şi sărbătoarea, ci în toate zilele. Iată ce ne spune Sfânta Scriptură: „Şi în fiecare zi ei stăruiau într-un cuget în templu”. (Faptele Apostolilor 11, 46).

Ne emoţionează adânc, până la lacrimi, când citim despre credinţa şi evlavia cu care se adunau creştinii zilnic la Sfânta Liturghie în vremea aceea. Orice muncă era subordonată datoriei de a fi prezent la slujbele religioase, datorie pe care o îndeplineau cu nespusă plăcere. Nu putea să-i reţină acasă nici frigul, nici foamea, nici depărtarea, nici greutatea drumului, nici munca zilnică şi nici alte pericole mai mari. Atât de puternică era evlavia lor, încât la sfârşitul Sfintei Liturghii, preotul trebuia să strige cu glas puternic:

— Fraţilor, cu pace să ieşim; Sfânta Slujbă s-a

terminat. Mergeţi în pace, căci v-aţi îndeplinit datoria. Dumnezeu este mulţumit de credinţa şi evlavia voastră; rugăciunile voastre au ajuns înaintea tronului Său. Însuşi Mântuitorul Hristos le-a prezentat Tatălui Ceresc. Mergeţi în pace!

Cât de emoţionant şi demn de urmat este zelul creştinilor de atunci, pentru creştinii de astăzi, care, din nefericire, mulţi au faţă de Sfânta Liturghie o atitudine indiferentă şi neglijentă.

După cum, odinioară, preotul, după Sfânta liturghie, trebuia să zică tuturor: „Cu pace să ieşim”, astăzi ar trebui să strige: „Cu pace veniţi ca să putem oficia Sfânta Liturghie”.

Creştinii de demult nu mai voiau să plece din Biserică de dragul slujbei iar astăzi creştinii vor să plece cât mai repede din Biserică de dragul lumii din afară cu plăcerile ei amăgitoare.

Se spune, din vechime, că sfârşitul lumii va fi atunci când pe pământ nu se va mai săvârşi Sfânta Liturghie.

Articol CXIX. 118. De ce nu distruge Dumnezeu lumea

Era pe timpul când Bunul Dumnezeu împreună cu Sfântul Petru se cobora pe pământ, ca să vadă cum o mai duc oamenii. Izbit de mulţimea răutăţilor întâlnite în lume, Sfântul Petru zise către Domnul Atotţiitorul:

— Doamne, pentru ce mai ţii lumea aceasta cu atâtea ticăloşii şi nu o prefaci deodată în praf şi pulbere?!

— Cum să o pierd Petre, zise Dumnezeu. Mai sunt atâţia oameni buni şi atâţia copilaşi nevinovaţi pe pământ. Cu ce sunt ei vinovaţi ca să piară?!

— Păi, pierde-i numai pe cei răi Doamne, căci s-au înmulţit şi fac atâtea rele.

Deodată, Sfântul Petru călcând într-un muşuroi de furnici, începu să dea cu mâinile de sus până jos omorând furnicile care-l înţepau.

— Ce faci Petre, zise Domnul?

— Omor furnicile, Doamne, căci mă ciupesc.

— Mare păcat faci cu ele Petre! De ce nu le omori

decât pe cele care te înţeapă. Celelalte vezi bine că sunt nevinovate!

Şi Sfântul Petru a înţeles atunci taina vieţii oamenilor, care nu e departe de cea a furnicilor. Iată de ce nu pierde Dumnezeu lumea: pentru că mai sunt oameni buni!

Articol CXX. 119. Urmele lui Dumnezeu pe nisip

Un om avu într-o noapte acest vis: se făcea că mergea împreună cu Dumnezeu pe malul nisipos al unui râu. În acest timp, pe cer apăreau scene mai importante din viaţa lui; la fiecare scenă se observa în nisip două perechi de urme: urma paşilor lui şi urma paşilor lui Dumnezeu.

Când ultima scenă din viaţa lui i s-a perindat prin faţa ochilor, el a privit la urma paşilor de pe nisip. A observat, cu mirare, că de multe ori pe drumul vieţii lui erau numai un rând de urme şi acest fapt s-a întâmplat în vremurile cele mai triste şi grele din viaţa lui.

Asta l-a pus pe gânduri şi L-a întrebat pe Dumnezeu:

— Doamne, Tu mi-ai făgăduit că, din momentul în care mă decid să te urmez, Tu vei fi alături de mine în tot cursul vieţii mele. Dar am observat că, în momentele cele mai grele din viaţa mea, pe nisip era numai un singur rând de urme. Nu înţeleg, de ce? Tocmai când am avut mai mare nevoie de ajutorul Tău, Tu m-ai părăsit.

Dumnezeu a răspuns cu blânda Sa bunătate:

— Dragul meu, Eu te iubesc mereu şi niciodată nu te voi părăsi. În vremurile tale cele grele, de încercări şi de suferinţe, se vede pe nisip numai o singură pereche de paşi, deoarece atunci Eu te luam în braţe sau în cârcă şi te căram pe drumul vieţii tale.

Articol CXXI. 120. Când omul devine porc

O tânără privea prin geamul unui tren de călători, la frumosul peisaj al unei toamne târzii. Un bărbat, care era certat cu morala, stând alături, a început să vorbească urât şi să spună tot felul de glume proaste. Tânăra, indignată, nu-i dădu nicio atenţie, ci se uită puţin încruntată la el şi-şi îndreptă privirea numai către geam.

Necuviinciosul îi zise în bătaie de joc:

— Fie-ţi milă, domniţă, şi nu te uita aşa de urât la mine că mă mănânci! Dar ea, liniştită, îi răspunse:

— Fiţi liniştit şi nu vă speriaţi, căci eu nu mănânc carne de porc, mai ales *atunci când omul devine PORC*!

Articol CXXII. 121. Vorbele urâte

O tânără muncitoare, serioasă şi cinstită, primeşte de la logodnicul ei, care era militar, o carte poştală necuviincioasă, plină de apropouri şi glume proaste la adresa ei.

Logodnica, cu durere în suflet, dar cu dorinţa de a vindeca pe viitorul ei soţ de asemenea obiceiuri proaste şi urâte, a pus cartea poştală într-un plic şi a trimis-o înapoi, după ce scrisese pe colţul ei:

„Se trimite înapoi, pentru că această carte poştală este nevrednică de mine, o tânără cinstită, dar şi *nevrednică de tine ostaş al ţării*".

Articol CXXIII. 122. Hristos în Biserică

Un necredincios, ca să-şi bată joc de un creştin evlavios, într-o zi îi zise:

— Dacă te duci mereu la Biserică, ai găsit ceva acolo?

— Da, L-am găsit pe Iisus Hristos Mântuitorul!

— Ei, şi dacă L-ai găsit, ce s-a întâmplat?!

— Păi, iată ce s-a întâmplat: înainte de a-L găsi pe Hristos eram un păcătos *care alerga după păcate*, dar acum sunt un păcătos *care fuge de păcate*!

Articol CXXIV. 123. Bucuria de a participa la slujbele Bisericii

Un creştin bisericos întâlni o femeie care spăla lâna în râu şi, vorbind şi despre ale sufletului, o întrebă ce-a înţeles din predica ţinută de preot duminica trecută. Ea nu mai ţinea minte nimic, mai ales că nu ştia carte, deşi fusese atentă tot timpul.

— Atunci la ce-ţi foloseşte venirea la Biserică?! – o întrebă creştinul supărat.

Atunci femeia răspunse în simplitatea ei, cu sinceritate:

— Nu vezi că apa aceasta din râu curăţă lâna chiar

numai trecând prin ea?! Aşa se întâmplă şi cu mine când merg la Biserică. Mă simt mai uşurată şi mai curăţită, chiar numai intrând şi rugându-mă în ea.

Articol CXXV. 124. Când trebuie să luăm calea Bisericii

Un om îl întrebă pe preot:

— Părinte, când este mai bine să vin şi eu la Biserică, să mă rog la Dumnezeu să mă ierte şi să mă pocăiesc?

Preotul îi răspunse:

— Dacă întrebi conştiinţa, îţi va răspunde că ajunge să te pocăieşti chiar şi numai cu o zi înainte de moartea ta.

— Bine, dar de unde ştiu eu când vine moartea să mă ia?!

— Vezi, de aceea trebuie ca de astăzi, să-ţi schimbi felul de viaţă, căci numai astăzi este ziua mântuirii tale. *Astăzi este ziua mântuirii, iar mâine este ziua pieirii*.

Articol CXXVI. 125. Cui trebuie să îi mulţumim?

La rugămintea unei prietene, domnul Petrescu ajută pe un biet orfan. Prietena îl asigură că-l va învăţa pe orfan să-i rostească numele, drept mulţumire pentru binefacerea făcută. Dar domnul Petrescu refuză categoric, zicând:

— Să nu faci aşa ceva, nicidecum. Oare mulţumim noi norilor pentru ploaia care aduce belşug de roade? Desigur că nu; ci mulţumim lui Dumnezeu care trimite ploaia cu ajutorul norilor. Eu sunt ca şi norul; sunt un instrument al lui Dumnezeu pentru ajutorarea orfanului, învaţă pe copil să privească mai sus, la Binefăcătorul Dumnezeu şi să-l mulţumească Lui, şi nu mie.

Articol CXXVII. 126. Ultimul cuvânt

Un om s-a îmbolnăvit de cancer la limbă. Pentru operaţie, preotul satului l-a dus la un doctor vestit din oraşul care se afla în apropiere. Înainte de a veni rândul bolnavului la operaţie, preotul l-a întrebat pe doctor despre cauza bolii şi doctorul i-a răspuns:

— Sfinţia Ta, ştii ce scrie în Sfânta Carte: *pe unde vei greşi, pe acolo vei ispăşi*. Aşa este şi acum: o fi greşit şi acesta prin fumat, prin abuz de alcool, prin înjurături şi clevetiri…

Apoi medicul a spus preotului că bolnavul se va vindeca numai dacă i se taie limba şi, în acest caz, omul nu va mai putea vorbi, ci va fi mut.

În aşteptarea operaţiei, preotul îi spuse bolnavului cuvinte de mustrare, dar şi de încurajare; între altele i-a spus şi acestea:

— Vezi, fiule, n-ai ascultat de glasul meu şi n-ai urmat sfaturile ce ţi-am dat an de an, duminică de duminică. Zadarnic am zis: lăsaţi fumatul, nu abuzaţi de băutură, nu înjuraţi şi nu purtaţi clevetiri de la unul la altul, ci mai bine rugaţi-vă. Acum iată unde te-a adus neascultarea, patima şi răutatea inimii. Ţi-am zis mereu: îngrijeşte de sufletul tău, căci, la judecata Domnului, după faptele tale vei fi judecat şi nu ţi se va cere să dai seama de faptele altora. O, fiule, cum vei putea repara vreodată numele şi renumele bun al celor pe care i-ai clevetit şi care, de o sută de ori, sunt mai buni decât tine?! Nu ai ascultat! Acum vine suferinţa şi s-a terminat cu toate plăcerile nefolositoare, trecătoare şi vătămătoare: cu fumatul nu vei mai afuma limba ta şi plămânii altora, cu băuturi alcoolice nu vei mai uda limba ta, înjurături nu vei mai putea adresa lui Dumnezeu şi oamenilor, minciuni şi clevetiri nu vei mai rosti. Dar să nu deznădăjduieşti: Dumnezeu te-a cercetat; El nu vrea să te piardă, ci să te întorci, prin suferinţă, prin pocăinţă, la calea cea dreaptă. Este de o mie de ori mai bine să suferi acum, aici în lumea aceasta cu viaţă scurtă şi trecătoare, decât să fii părtaş chinurilor în viaţa de veci.

Când i-a venit rândul la operaţie şi bolnavul a ajuns între două lumi, adică între lumea care poate vorbi şi lumea celor muţi, preotul se gândea în sine: tare aş dori să aflu care este ultimul cuvânt al acestui om înainte de a i se tăia limba. De aceea îl întrebă:

— Fiule, până acum ai vorbit multe, mai mult rele decât bune. De acum vei rămâne mut şi nu vei mai putea şopti nici cele bune. Care-ţi este, deci, ultimul cuvânt care va pune pecetea muţeniei pe limba ta?!… Judecă, fiule, bine la cele din urmă cuvinte ale tale, care să-ţi poată fi început pentru mântuirea ta.

După puţină gândire, bolnavul, cutremurat şi cu ochii plini de lacrimi, zise:

— *Doamne Iisuse Hristoase, Mântuitorul şi Dumnezeul meu, milostiv fii mie păcătosului şi mă miluieşte. Amin*! Şi întărit sufleteşte, intră să i se taie limba. Din acel moment a început tămăduirea sufletului şi a trupului.

Articol CXXVIII. 127. Un vierme mic (istorioară cu mult tâlc)

E noapte… La o masă, plecat peste hârtie.
Cu abecedaru-n faţă, stă un copil şi scrie…
Dar, lângă el, vicleană, în luciul filei roze.
Zâmbeşte o şopârlă din cartea lui cu poze!
Acum, gândind, copilu-şi pune creionul între dinţi:
— Şopârlele-s frumoase şi repezi şi cuminţi!
Uşor el dă o foaie şi alta şi-ncă una.
Apare papagalul, păunul şi păuna…
Şi un cocoş cum scurmă, hrănind o găinuşă.
Şi un… dar stai, afară, cine-a scâncit la uşă?
Băiatul stă şi-ascultă; e-un glas sau e-o părere…?
Se duce-n prag şi strigă:
— E cineva?… Tăcere… Ba nu, e-un glas subţire:
— Auzi? Mi-e frig îngheţ, copile deschide, sunt un sărman drumeţ!
— Dar cine eşti? Mi-e frică! Sunt mic; să-ntreb pe tata…
— Nu, nu-ntreba, deschide, că plouă cu găleata…
Şi apoi, ştiu basme multe şi ghicitori… un sac…
— Dar cine eşti?
— Un vierme.
— O, dar viermii nu prea-mi plac!
— Dar eu sunt mic, o scamă; şi abia mă vezi când eu mă fac covrig.
Hai, trage zăvorul că mi-e frig!
Şi i-a deschis băiatul.
— Noroc şi seara bună!
— Noroc! Dar unde-i ploaia?
— A stat… Nu vezi că-i lună!

Şi viermele, în hohot, icni în râs pe prag:

— Dar stai, nu-nchide uşa, căci după mine trag un vechi şi bun prieten, un şoricel, din pod.

— Sunt eu! Dar unde-i cartea? Ia dă-mi-o să ţi-o rod…

Şi apoi să dăm fuga pe mese şi prin grinde, să facem mii de pozne…

Dar stai, mă rog nu-nchide, că trag şi eu cu coada o bufniţă flămândă.

— O bufnită? Mi-e frică!

— O, dar bufniţa e blândă.

— Sunt bufniţa, priveşte-n ochii mei rotunzi!

De-acum să umbli noaptea, iar ziua să te-ascunzi!

Să te fereşti de tata şi de mama; şi de acum nu-ţi fie frică… Deschide bine uşa, că vine-o vulpe mică…

— Eu… mă cunoşti din basme şi cred că mă iubeşti…

— Eu ştiu, însă, că vulpea… strică!

— Ce…! Glume, poveşti. Dac-ai s-asculţi de mine am să te-nvăţ să furi…

— Să fur!!! Dar e păcat!

— N-ai teamă! Nu scrie în Scripturi, că apele furate

Mai dulci sunt, mai curate…

Şi-acum, deschide bine uşa-n lături, că vine.

Vine iute o zână fără seamăn…

Zâmbind să-i ieşi în cale, slăvitei caracatiţi!

— Nu, n-o primesc, afară… dar, este prea târziu.

Căci vulpea cea şireată şi şarpele mlădiu

Dau uşa la perete… şi sute de ventuze

Se prind în rotocoale, pe umeri, peste buze…

— Vai, ce rece-mbrăţişare! Cum mi se frânge trupul! …

— Aşaaa… sunt deznădejdea!

Acum apare lupul!…

El pe chenarul uşii cu ochi de foc se-arată.

E lupul ce rânjeşte!

— Vinooo…! TATĂ!

Ca trăsnetul loveşte o flacără pe lup

Şi umedele braţe de pe copil se rup.

— Tu dormi?! îmi zice tata… şi lecţia n-ai scris!

O, ce bine-i lângă tata! Ce bine c-a fost vis!
„Minciuna nu-i o crimă!”, îţi spune lumea-ndată.
„E un vierme mic ce trece şi floare-ai tot curată!
Dar floarea nu mai e curată!
Un vierme nu-i ca roua!
Întâia ta minciună aduce pe a doua;
Întâi e o verigă, apoi un lanţ – robia – Şi-apoi atrage lenea; şi lenea lăcomia…
Apare băutura, desfrâul, furtişagul…
Apoi, când deznădejdea păşeşte-n grabă pragul.
Te-nvaţă să-ţi curmi viaţa şi să sfârşeşti cu crima.
Cine a tras zăvorul? Doar o minciună… prima.
Învăţătură:
Minciuna e o crimă; *o crimă-i orice pată*.
Când vine „micul vierme” să strigi în grabă:
— Doamne, *Dumnezeule*! *Tată*! *Ajută-mă îndată*!
Degrab te spovedeşte şi te împărtăşeşte;
Prin Sfântul Trup şi Sânge loveşte pe duşman.
Alungă primul oaspe, *căci ultimu-i satan*!
Articol CXXIX. 128. Nu zăbovi (nici chiar cinci minute)
Tânărul şi nefericitul prinţ Louis Napoleon, fiul lui Napoleon al III-lea, şi-a pierdut viaţa în urma unei lupte cu duşmanii, din pricina unei întârzieri de câteva minute. Şi iată cum:
Descălecase de pe frumosul său cal roib, pentru a se odihni câteva minute. Ofiţerul său de încredere, care-l însoţea, dându-şi seama de primejdia apropierii duşmanilor, îl sfătui să încalece şi să plece cât mai repede. Prinţul îi spuse să mai zăbovească cinci minute. În vremea aceasta, inamicul înainta şi prinţul Louis primi un glonte în piept. Cele cinci minute de întârziere au adus pieirea lui.
Când mama prinţului – împărăteasa Eugenia – află cum s-a întâmplat nenorocirea, zise cu adâncă durere:
— Iarăşi cele cinci minute!
Şi ea povesti înlăcrimată cum, încă din copilărie, prinţul, fiul ei, avea obiceiul să ceară pentru orice un răgaz de cinci minute. Era timpul să se culce? „O, mai lasă-mă

cinci minute!” – răspundea el. Trebuia să se scoale, se ruga zicând: „Peste cinci minute!”. Trebuia să lucreze ceva, spunea: „Peste cinci minute, de lucru mă voi apuca…”

Totdeauna cerea încă cinci minute în plus, şi iată că aceste cinci minute l-au costat viaţa.

Învăţătură:

Zicala românească spune: „Nu lăsa pe mâine ce poţi face azi!” Iar istoria ne-ndeamnă: „Caută a nu zăbovi, că altfel nu ştii cum va fi!”

Articol CXXX. 129. Neascultarea părinţilor

Într-o zi, un vestit medic din Londra, pe nume Johnson, fusese invitat la cină pentru orele 19. Dar el nu putu veni decât la orele 20, când toţi invitaţii se aflau la mese, iar cina era pe sfârşite.

— Iertaţi-mă vă rog, zise el galben la faţă şi îndurerat. Astăzi este ziua în care a murit tatăl meu şi, în fiecare an, îmi fac o datorie scumpă mie ca să petrec toată ziua lângă mormântul său, indiferent ce s-ar întâmpla. Cu asta caut să ispăşesc neascultarea mea, care a fost cauza morţii sale. Da… adăugă el oftând, bunul meu tată a murit din cauza mea! Şi ca să fie de învăţătură tuturor, am să vă povestesc cum s-au petrecut lucrurile.

Tatăl meu era un om cumsecade, vânzător de cărţi vechi pe una din străzile Londrei. În fiecare seară, el trebuia să care înăuntrul magazinului lăzile grele, pline cu cărţi.

Într-una din seri, simţindu-se suferind şi obosit îmi spuse să le car eu în locul său. Eu nu l-am ascultat, poate din mândrie, socotind această muncă înjositoare; poate din lene, nu mai ştiu.

Tatăl meu nu-mi zise nimic, ci se uită în ochii mei, prelung, cu amărăciune, că şi acum amintirea îmi sfâşie inima. A cărat cu greu lăzile cu cărţi înăuntru. A doua zi a căzut la pat bolnav, iar după câteva zile a murit. Efortul a fost prea mare pentru inima lui slabă.

Şi Johnson, vestitul medic al oraşului Londra, izbucnind în plâns deznădăjduit, în faţa tuturor mesenilor,

se lăsă zdrobit sufleteşte pe un fotoliu. Toţi cei de faţă aveau ochii plini de lacrimi!

Învăţătură:

Să iubim şi să ascultăm pe părinţi noştri.

Articol CXXXI. 130. Bunătatea

O prinţesă vestită din neamul Burbonilor, voind să-şi facă o operaţie la mână, chemă pe unul din cei mai renumiţi medici din Paris. Acest mare medic de obicei era foarte bun şi priceput în meseria lui de chirurg. Dar, din nenorocire, de data asta n-a cusut rana cu atenţia obişnuită şi mâna prinţesei s-a umflat îngrozitor. A trebuit să-i taie în scurt timp mâna. Dar nici această operaţie n-a reuşit aşa cum trebuia. Peste câteva zile prinţesa se afla pe patul de moarte.

Dându-şi seama că nu mai avea mult de trăit, cu o jumătate de oră înainte de a muri, ea chemă pe avocatul său, care-i făcuse testamentul după dorinţa ei, şi-l rugă să mai scrie următoarele cuvinte:

„Las medicului cutare, care m-a operat *şi fără voia lui a fost pricina morţii mele*, un venit pe viaţă de două mii de franci aur, pentru că prevăd că, datorită acestei întâmplări, bolnavii nu vor mai apela la dânsul. Şi eu nu vreau ca, din pricina morţii mele, să ajungă în stare de sărăcie”.

Câtă bunătate sufletească cu adevărat creştină! Această întâmplare ne arată că bunătatea este adevărata frumuseţe a sufletului.

Articol CXXXII. 131. Biserica ocrotitoare

În urmă cu aproape o sută de ani, trăia un bun şi cucernic creştin, care avea, ca singură mângâiere, un fiu de vreo paisprezece ani. Venind o foamete mare pe acele meleaguri, creştinul nostru se gândi că singura lui scăpare ar fi, pentru el şi feciorul său, să-şi vândă fiul ca rob unui boier foarte avut, care-ţi avea moşia în apropiere.

Astfel, fiul va avea mâncarea asigurată fiind robul boierului, iar cu banii primiţi creştinul va mai trăi cât va vrea Dumnezeu.

Zis şi făcut! Când se despărţi de copilul său iubit,

printre alte sfaturi bune, îi mai zise:

— Fiule, nu uita niciodată a te ruga lui Dumnezeu, iar în drumul tău să nu treci pe lângă vreo biserică fără să intri ca să te rogi în ea sau să asculţi cu evlavie Sfânta Slujbă.

În slujba omului bogat, copilul, deşi rob, se purta cu adevărat creştineşte, dar, tocmai din această cauză, ceilalţi robi îl urau şi-l pizmuiau, scornind tot felul de minciuni pe seama lui. Într-o zi el a fost pârât pentru o faptă netrebnică, pe care ar fi săvârşit-o împotriva stăpânei sale. Stăpânul cel bogat, auzind, s-a mâniat, n-a cercetat amănunţit cum s-au petrecut lucrurile şi a hotărât să-l piardă.

Vorbind cu mai-marele acelui ţinut, boierul îi spuse că a doua zi, la o anumită oră, îi va trimite pe un rob al său, căruia, fără nicio judecată, să poruncească să i se taie capul, iar, mai târziu, îi va trimite pe un alt rob, căruia să-i dea capul tăiat al robului mort, pentru a-l aduce la moşie, spre încredinţarea că a fost omorât.

În ziua următoare robul creştin fu trimis de către boier la mai marele ţinutului ca să i se taie capul. Desigur că el nu ştia nimic de planurile boierului, dar nici nu era nevoie, căci le cunoştea Bunul Dumnezeu, care vede şi poate totul.

În drum, trecând pe lângă Sfânta Biserică, zidită în cinstea Maicii Domnului, robul creştin, după cum îi era obiceiul, a intrat ca să se roage pentru mântuire şi purtare de grijă.

În acest timp, stăpânul său trimite pe robul care-l pârâse pe nedrept, ca să-i aducă capul tăiat. Cum ajunse la conducătorul ţinutului, acesta porunci să i se taie capul.

Robul creştin, după ce-şi termină rugăciunile, ieşi din Sfânta Biserică şi plecă acolo unde fusese trimis. Cum ajunse, i se dădu un pachet, pe care-l aduse boierului său, care rămase uluit şi fără grai, văzând pe acela pe care-l trimisese la moarte viu, iar pe pârâşul său mort.

Cercetând amănunţit, boierul află de viaţa curată a robului creştin şi înţelesese că mâna nevăzută şi

ocrotitoare a lui Dumnezeu a fost asupra lui; atunci boierul îl numi administratorul moşiei pentru cinstea lui.

Iată cum ocroteşte Dumnezeu pe cel ce iubeşte Biserica Sa.

Articol CXXXIII. 132. Cele patru piersici

„Dar din dar se face Raiul” (*zicală populară*)

Ţăranul Pădure Vasile dăruia la fiecare dintre băieţii lui câte o piersică. După câtva timp, îi întrebă:

— Copii, cum v-au plăcut piersicile?

— Minunat de bune! zise cel mai mare, sunt aşa de dulci şi de gustoase. Am păstrat sâmburele, l-am băgat în pământ cu mare grijă, poate că va răsări din el un pom frumos, şi atunci vom avea toţi piersici bune!

— Din tine va ieşi un bun grădinar – zise tatăl.

— Mie, povesti al doilea, mi-a plăcut piersica atât de mult, că am rugat-o pe mama să-mi dea jumătate şi din a ei, iar sâmburele l-am aruncat.

— Ai grijă, dragul meu, să nu te faci un om lacom – răspunse tatăl.

— Fratele meu a aruncat sâmburele, zise al treilea, dar eu l-am ridicat, l-am spart şi l-am mâncat, şi piersica mea am vândut-o pe 10 bani.

— Din tine va ieşi un mare negustor – grăi tatăl.

— Dar tu, dragul tatii, întrebă omul pe cel de al patrulea, ce gust a avut piersica ta?

— Nu ştiu tată! răspunse copilul, stingherit oarecum.

— Cum nu ştii? Dar ce, n-ai mâncat-o?

— Am dus-o vecinului nostru, care e bolnav. El n-a vrut s-o primească, dar eu am pus-o pe masă şi am fugit.

Ochii ţăranului se umplură de lacrimi. Îşi sărută copilul şi, binecuvântându-l, îi zise:

— Să ştii, dragul meu, că piersica aceasta Dumnezeu ţi-o va da negreşit înapoi, însutit.

Articol CXXXIV. 134. Iertarea

Ludovic al XII-lea, regele Franţei, a luat tronul numai după multe împotriviri şi lupte, din care s-a ales cu mulţi duşmani. Când ajunse rege, luă un registru, în care erau trecute numele multor persoane, şi însemnă cu o cruce

roşie pe acelea ale persecutorilor lui.

Fapta regelui ajunse la urechile duşmanilor, care se crezură pierduţi şi fugiră. Dar Ludovic puse să-i cheme şi le spuse:

— Am făcut o cruce în dreptul numelor voastre, ca să-mi amintesc de crucea Mântuitorului şi ca să iau exemplu de la Acela care, de sus de pe cruce a spus: „Tată, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac!”

Din ziua aceea, regele n-a avut alţi prieteni şi apărători mai credincioşi decât aceşti oameni. (*Dintr-un vechi manual de Religie*)

Articol CXXXV. 135. O fetiţă a făcut de ruşine pe învăţaţi

O ceată de învăţaţi s-au strâns odată la o discuţie despre Dumnezeu… Unii spuneau una, alţii alta şi nu se puteau înţelege asupra întrebării de este Dumnezeu şi cum ar fi Dumnezeu.

Unul din ei zicea că nu există Dumnezeu; copilul când se naşte nu are credinţă, numai părinţii i-o apasă cu de-a sila în ceara inimii sale.

Atunci un altul zise:

— Să aducem aici un copil, să vedem cum i s-a tipărit credinţa în ceara inimii.

Aduseră o fetiţă şi o întrebară ce ştie ea despre Dumnezeu şi cum îşi închipuie ea pe Dumnezeu. Atunci fetiţa, desfăcându-şi hăinuţa, grăi astfel:

— Eu cred că Bunul Dumnezeu este atât de mare încât nu-l poate cuprinde cerul şi pământul, dar pe de altă parte este atât de mic încât încape aici, în inimioara mea…

Învăţaţii rămaseră ruşinaţi de acest minunat răspuns şi pricepură şi ei că Dumnezeu nu se poate afla prin socoteli omeneşti, ci numai prin credinţă. (*Din „Istorioare, pilde şi asemănări religioase”, de preot Iosif Trifa, 1930*)

Articol CXXXVI. 136. Intervenţia lui Dumnezeu

Am aflat ceva cutremurător, care s-a întâmplat zilele acestea. O învăţătoare i-a obligat pe elevii şi pe elevele sale să scrie pe trei pagini: „Nu există Dumnezeu!” Una dintre mame s-a revoltat – ca şi mulţi alţi părinţi – şi a

protestat la directorul şcolii.

— Din păcate, doamnă, nu pot face nimic!

— Dar atunci mă voi adresa Inspectoratului Şcolar sau Prefecturii.

— Vă asigur că niciunul dintre ei nu vă poate ajuta!

— Nu rămâne decât să cer audientă la Ministerul învăţământului. Această situaţie este de neconceput.

— Cu tot respectul, vă informez că nici Ministerul nu poate face nimic!

— De ce, domnule, de ce???

— Pentru că, stimată doamnă, învăţătoarea despre care aţi vorbit, ieri noapte a murit!

Învăţătură:

Să luăm aminte, că Dumnezeu, adesea, nu se lasă batjocorit.

CUPRINS

Cuvânt înainte 3
1. Zilele omului, ca floarea câmpului…
Viaţa omului, ca un fulg de zăpadă… 3
2. Învierea noastră 3
3. Răscumpărătorul 3
4. Suferinţa transformă pe om 3
5. Cuvântul lui Dumnezeu şi sămânţa 3
6. Testamentul şi moştenirea 3
7. Creştinul pe marea vieţii 3
8. Nu există Dumnezeu? 3
9. Nu există suflet? 3
10. Telefonul veşniciei 3
11. Cum mureau martirii 3
12. Valoarea şi foloasele creştinismului 3
13. Să lucrezi ca pentru Dumnezeu 3
14. Rugăciunea (din inimă, stăruitoare şi cu credinţă) 3
15. Ispita (Să nu furi) 3
16. Blândeţea (Forţa care preface răul în bine) 3
17. Înjurătura 3
18. Să nu huleşti cele Sfinte 3
19. Un tânăr huleşte Sf. Taină a spovedaniei 3

20. Voltaire huleşte creştinismul 3
21. Nu blestemaţi. Dumnezeu urăşte blestemul 3
22. Nu te blestema 3
23. Nu spune glume proaste (păcătoase, murdare) 3
24. Să nu juri strâmb 3
25. Să nu spui glume ruşinoase 3
26. Fereşte-te de glume necuviincioase 3
27. Să nu batjocoreşti pe nimeni 3
28. Să nu minţi 3
29. Când „tăcerea” este un păcat?! 3
30. Oricine poate face milostenie 3
31. Smerenia, înaltă virtute creştină 3
32. Patima (primejdie de moarte) 3
33. Feriţi-vă ca de foc de exemplul rău 3
34. Dragostea de mamă 3
35. Teme-te de ce trebuie, nu te teme de ceea ce nu trebuie 3
36. N-am timp! 3
37. Sfatul animalelor din Ajunul Bobotezei 3
38. Păcatul clevetirii (bârfirii) 3
39. Biblia, cartea pentru toţi oamenii 3
40. Credinţa şi Ţara 3
41. Focul, apa şi credinţa 3
42. Azi (acum), nu mâine 3
43. Necredinţa şi credinţa 3
44. Cât trăim cu adevărat 3
45. Cele 10 porunci 3
46. Nu cred decât ceea ce văd 3
47. Au ochi, dar nu văd 3
48. Cine aduce mângâiere omului? 3
49. Nu-l chema pe dracu’, căci vine 3
50. Iertarea 3
51. Judecata cea Mare 3
52. Al paisprezecelea la masă 3
53. Nerecunoştinţa 3
54. Credinţa, dragostea şi jertfa unei mame 3
55. Să nu dispreţuim pe semenii noştri! 3
56. Dragostea de mamă 3

57. Lucrează Dumnezeu pentru noi 3
58. Pilda rea (Neascultarea) 3
59. Nu cred în tine, dacă nici tu nu crezi în Dumnezeu 3
60. Pumnul de noroi 3
61. Din ce loc eşti? 3
62. Cum scăpăm de ispite 3
63. Bogatul sau săracul va intra în împărăţia lui Dumnezeu? 3
64. Înfrânarea 3
65. „Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi, căci cu ce judecată veţi judeca, cu aceea veţi fi judecaţi” (Matei VII, 1 – 2) 3
66. Zâmbeşte, nu te încrunta! 3
67. Leacul mâniei 3
68. „Fericiţi cei milostivi, că acei se vor milui” (Matei V, 7) 3
69. Conştiinţa – Glasul lui Dumnezeu 3
70. Necazurile întăresc răbdarea omului înţelept 3
71. Frângerea de sine 3
72. Adevărată smerenie 3
73. De ce atâtea suferinţe? 3
74. Să nu îngropăm talentul! 3
75. Eu n-am păcat 3
76. Jurământul făcut trebuie împlinit 3
77. Convertirea lui Clovis 3
78. Să spui totdeauna adevărul 3
79. Conştiinţa 3
80. Să nu fim linguşitori 3
81. Modestia 3
82. Sperjurul (Jurământul fals, mincinos, nedrept) 3
83. Răbdarea 3
84. Cu răbdare scapi de patimă 3
85. Munca – răbdarea – deprinderea 3
86. Datoria faţă de părinţi 3
87. Recunoştinţa unui animal 3
88. Mulţumim lui Dumnezeu, făcând bine oamenilor 3
89. Patima lăcomiei (Cum moare un zgârcit) 3

90. Conştiinţa (Glasul dreptăţii) 3
91. Judecata lui Dumnezeu (banii, rudele şi faptele bune) 3
92. Trâmbiţa Judecăţii 3
93. Să ne iubim părinţii 3
94. Dragostea mamei 3
95. Conştiinţa 3
96. Minciuni nevinovate, dar... cu urmări amare 3
97. Rugăciunea pentru altul 3
98. Icoana 3
99. Dragostea. Bunătatea. Iertarea 3
100. Eu n-am niciun păcat 3
101. Taina păcii 3
102. Păcatul şi durerea 3
103. Vasul murdar 3
104. Chiar dacă nu-l vedem Dumnezeu există 3
105. Cel din urmă pas 3
106. Coroana răbdării 3
107. Asemenea ecoului 3
108. Comori pământeşti şi comori cereşti 3
109. Sfânta spovedanie şi Iuda Iscarioteanul 3
110. Sfânta Spovedanie şi Sfânta împărtăşanie 3
111. Înjurăturile şi drăcuitul 3
112. Bucurie adevărată 3
113. De ce sufăr eu, Doamne?! 3
114. Floarea sufletului 3
115. Să ascultăm cuvântul lui Dumnezeu în Biserică 3
116. Să ascultăm şi să ne rugăm 3
117. Participarea la Sfânta Liturghie 3
118. De ce nu distruge Dumnezeu lumea 3
119. Urmele lui Dumnezeu pe nisip 3
120. Când omul devine porc 3
121. Vorbele urâte 3
122. Hristos în Biserică 3
123. Bucuria de a participa la slujbele Bisericii 3
124. Când trebuie să luăm calea Bisericii 3
125. Cui trebuie să îi mulţumim? 3
126. Ultimul cuvânt 3

127. Un vierme mic (istorioară cu mult tâlc) 3
128. Nu zăbovi (nici chiar cinci minute) 3
129. Neascultarea părinţilor 3
130. Bunătatea 3
131. Biserica ocrotitoare 3
132. Cele patru piersici 3
134. Iertarea 3
135. O fetiţă a făcut de ruşine pe învăţaţi 3
136. Intervenţia lui Dumnezeu 3

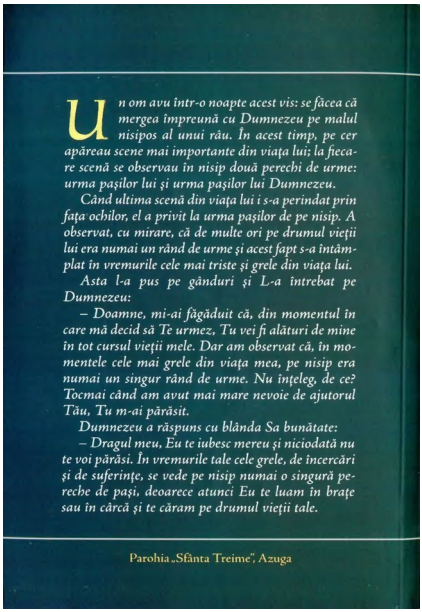
Un om avu într-o noapte acest vis: se făcea că mergea împreună cu Dumnezeu pe malul nisipos al unui râu. În acest timp, pe cer apăreau scene mai importante din viaţa lui; la fiecare scenă se observau în nisip două perechi de urme: urma paşilor lui şi urma paşilor lui Dumnezeu.
Când ultima scenă din viaţa lui i s-a perindat prin faţa ochilor, el a privit la urma paşilor de pe nisip. A observat, cu mirare, că de multe ori pe drumul vieţii lui era numai un rând de urme şi acest fapt s-a întâmplat în vremurile cele mai triste şi grele din viaţa lui.
Asta l-a pus pe gânduri şi L-a întrebat pe Dumnezeu:
– Doamne, mi-ai făgăduit că, din momentul în care mă decid să Te urmez, Tu vei fi alături de mine în tot cursul vieţii mele. Dar am observat că, în momentele cele mai grele din viaţa mea, pe nisip era numai un singur rând de urme. Nu înţeleg, de ce? Tocmai când am avut mai mare nevoie de ajutorul Tău, Tu m-ai părăsit.
Dumnezeu a răspuns cu blânda Sa bunătate:
– Dragul meu, Eu te iubesc mereu şi niciodată nu te voi părăsi. În vremurile tale cele grele, de încercări şi de suferinţe, se vede pe nisip numai o singură pereche de paşi, deoarece atunci Eu te luam în braţe sau în cârcă şi te căram pe drumul vieţii tale.
Parohia „Sfânta Treime", Azuga